

Εβδομάς

ΤΟ ΣΤ.

ΑΘΗΝΑΙ, 17 ΙΟΥΛΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 145

Η ΚΟΛΥΝΟΣ καταστρέφει τὰ επικίνδυνα μικρόβια. Διαλύει τὰς ξένας ουσίας και τὰ ὑπολείμματα τῶν τροφῶν δίδουσα εἰς τοὺς ὀδόντας τὴν φυσικὴν τῶν λαμπρότητα καὶ λευκότητα. Δοκιμάσατε τὴν Κόλυνος. Εἶναι ἐξόχως δροσιτική. Ἐν ἑκατοστόμετρον ἐπὶ ξηρᾶς φήκτρας ἀρκεῖ.

**ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ**

Διαρκὲς παροχατῆχη
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
Εὐριπίδου 4

URODOL

Κατὰ τῶν ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ

ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ
ΑΡΘΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία
Πειραιᾶ

ΛΑΪΚὴ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ταχιστὴ διεκπεραίωσις
τῶν συναλλαγῶν σας
συμφέροντες ὅροι
ὡς ὅλεια χρημάτων

ΛΟΥΤΡΑΚΙ, ΑΙΔΗΨΟΣ, ΥΠΑΤΗ

μέσα στὰς Ἀθήνας

ΘΑΛΑΣΣΙΑ

καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ ἱαματικά λουτρά
τὰ τελειότερα ὅλων ἐν Ἀθήναις.

Καθαριότης ἁμεμπτος, ἀπολύμανσις.

Εἰδικὸς διὰ μασὰς καὶ πεντικιοῦρ.

Γωνία Πατησίων καὶ Στουρνάρα, 49

**ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΦΡΟΥΤΟ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ**

Τὸ ΕΝΟ εἶνε ἡ τελειότερα καὶ μοναδικὴ εἰς τὸν κόσμον ἐπιστημονικὴ συσκευασία με βάσιν τὰ φρούτα. Ἐνα κουταλάκι ΕΝΟ σ' ἓνα ποτήρι νερὸ σας παρέχει τὸ πλέον εὐχάριστο δροσιστικὸ καὶ ἐξυγιαντικὸ τοῦ ὁργανισμοῦ σας.

Λαμβάνοντες συχνὰ τὸ ΕΝΟ
δὲν θὰ νοιώσετε καλοκαίρι.

**ENO'S
"FRUIT SALT"**

ΑΛΦΑ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΤΉ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλας τὰς Κας καὶ αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουν ἔνεκα τῆς ἀσθενείας περιόδου των. Καθησυχάζει ἀμέσως τὸν καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρονικὰ διαστήματα ἀπαιτοῦνται

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ & ΣΙΑ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Κοντοῦ 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΠΤΟΛΗΣ ΜΙΚΒΑΣ
ΔΙΑΚΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 150
Ἐξωτ. Α. Ἀγγλίας 1
Ἐξέμνητοι κατ' ἀναλογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 3

Κάθε τέτοια ἐποχὴ δὲν προφταίναμε νὰ διαβάσουμε αὐτοκτονίες. Ἦταν ἡ μόδα τῆς ἐποχῆς καὶ κάθε μὴ καθευτερημένος τύπος, προσπαθοῦσε νὰ μὴν ὑστερήσῃ ἀπ' τὴν γενικὴ αὐτὴ μόδα. Λίγο συμπληρῶ, μὴ γουλιὰ μελάνι, μὴ ἐξώφαρση σφαῖρα, μὴ ἀποτυχημένη μαχαίρι καὶ πολλὰ ἄλλα, ποὺ ἦσαν πάντα, ἢ λίγα ἢ ἀποτυχημένα, μὲ μὴ λέξη ἀνεπαρκὴ γιὰ νὰ προκαλέσουν τὸν θάνατο, ὑπεραρκετὰ ὅμως γιὰ νὰ προκαλέσουν τὸν θόρυβο.

Αὐτοκτονοῦσαν δηλαδὴ, ἀς μοῦ ἐπιτραπῇ ἡ ἔκφρασις, σ χ ε τ ι κ ὠ ς. Πράγμα φυσικώτατο, ἀν σκεφτῇ κανεὶς πὺς ζοῦμε στὸν αἰῶνα τῶν σχετικότητων καὶ τῶν συμβατικότητων.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ γεννιόμαστε ἴσα-με τὴ στιγμὴ ποὺ πεθαίνουμε, ζοῦμε, κινούμεθα, ἀγαπάμε, δημιουργοῦμε, δουλεύουμε, τρώμε, ἀναπνεύουμε σ χ ε τ ι κ ὠ ς! Ναι, μὴ σας φαίνεται ἀστεῖο.

Ἀλλὰ ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτὰ γιὰ μὴν ἄλλη φορὰ. Τώρα ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶνε ἡ καινούρια μόδα ποὺ ἦρθε — ὅπως συμβαίνει πάντα μ' αὐτὴς τῆς διαβολομόδες — νὰ ἐξοστρακίσῃ τὴν παλαιὰ καὶ νὰ γίνῃ τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας, καὶ πολὺ ἐπικίνδυνα μάλιστα.

Ἡ μόδα αὐτὴ, γιὰ ὅσους δὲν τὴν ἀντελήφθησαν ἀκόμα, εἶνε ἡ ἀκατάσχετη μανία ποὺ ἔπεσε τώρα τελευταία σὰν ἐπιδημία: ἡ μόδα τῶν ἐγκλημάτων.

Δὲν ὑπάρχει μέρα ποὺ ἡ ἐφημερίδες νὰ μὴν ἀναγράφουν ἓνα ἔστω νέον ἐγκλημα. Δὲν περνᾷ μέρα ποὺ ἡ ἀστυνομία νὰ μὴ μᾶς βεβαιώσῃ ὅτι βρίσκεται ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Ἀλφᾶ ἢ τοῦ Βῆτα φερομένου ὡς δολοφόνου.

Στὸ μεταξὺ τὸ νοῦμον κοινὸν κοντεύει, ἢ μάλλον τάχει κυριολεκτικὰ χαμένα, κ' ἀδυνατεῖ νὰ συγκρατήσῃ στὸ μυαλὸ του ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰ δνόματα. Τί νὰ πρωτοσυγκρατήσῃ ἄλλως τε; Τὸν νέον Λανδρὺ καὶ τὸ τέρας τῆς Δυσσελδόρφης, τοῦ Χαμηλοῦ, τὸ πτώμα τῶν Θηβῶν, τὸ ἄλλο τῆς Βουλιαγμένης, τὸ ἔτερον τῆς Ἱερᾶς Ὀδοῦ, τὸ ἄλλο τοῦ Στρυμόνος, τὸ ἄλλο... Θεέ μου πόσα εἶνε! Ποιὸ ἀπ' ὅλα αὐτὰ νὰ παρακολουθῇ, ποῖο δνόμα νὰ πρωτοθυμηθῇ, ποῖο νὰ προτιμήσῃ.

Καὶ μήπως εἶνε μόνον αὐτὰ; Κάθε καινούρια μέρα μᾶς ἀναγγέλλεται κ' ἓνα ἄκόμα. Τὰ τηλεγραφήματα διασταυρώνονται ἀπ' ὅλας τὰς πόλεις, χωρία καὶ κομπούλεις τῆς Ἑλλάδος.

«Σῶμα γυναικὸς ἡμιαποσυντεθειμένον ἐντὸς σάκκου ἀνευρέθη παρὰ τὰς ὄθρας τοῦ ποταμοῦ Στρυμόνος. Προφανὸς πρόκειται περὶ συγγενοῦ ἐγκλήματος...» διαβάζετε μὲ χονδρὰ στοιχεῖα καὶ μὲ κτυπητοὺς τίτλους στὸ ἄνω μέρος τῆς τελευταίας σελίδος τῆς ἐφημερίδος.

Δὲν προφταίνετε νὰ διαβάσετε τῆς λίγης αὐτῆς γραμμῆς καὶ τὸ βλέμμα σας πέφτει πάνω σ' ἓναν ἄλλον πῖο κτυπητὸν τίτλον.

«Νέον θῶμα τοῦ τέρατος τοῦ Χαμηλοῦ. Ἐξηκριβώθη ὅτι ἡ ἀναγραφὴ εἰς τὰς σημειώσεις τοῦ νέου αὐτοῦ τέρατος τῆς Δυσσελδόρφης, Καλλιόπη, εἶνε τὸ δνόμα ὑπηρετρίας ἐξαφανισθείσης πρὸ τριμήνου ἐκ Ἀθηνῶν. Κατὰ τὰς εἰσαγγελίας τῆς Ἀστυνομίας τὰ θύματα τοῦ νεοῦ Λανδρὺ ἀνέρονται εἰς ἑννέα. Ἀλλὰ ἂς περιμένω-μεν ἀκόμα. Δὲν ἀποκλείεται νὰ εὑρεθῶν καὶ ἄλλα.»

Ἀκολουθεῖ ὕστερα μακροσκελεστὰ περιγραφή γεμάτη λεπτομερείας φανταστικὰς ἢ μὴ. Ἀηδιάζετε ἡ φοβᾶσθε νὰ τὰς διαβάσετε καὶ τὰς προσπερνάτε.

Δυστυχίᾳ σας! Λίγο παρακάτω σας παραμονεύει νέος κίνδυνος. Ἀλλο πτώμα ἀνευρέθη, ἓνα ἄλλο ἐξεβράσθη εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Βουλιαγμένης, νεώτερον τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον ἀναφέρει ἀνεύρεσιν ἄλλου καί... καί... καί... ὅλη τὴν καλὴ σας διάθεση δὲν βρίσκει οὔτε μὴ γραμμὸν ἀσχετὴ μὲ τὸ Ἀλφᾶ ἢ τὸ Βῆτα ἐγκλημα. Παντοῦ ἐγκλημα, παντοῦ αἷμα καὶ ἀποσύνθεσις, παντοῦ πτώματα τεμαχισμένα ἢ μὴ, παντοῦ δνόματα καὶ λεπτομερεῖς περιγραφαί.

Ἀηδιασμένοι στρέφετε τὴ σελίδα γιὰ νὰ διαβάσετε καὶ ἄλλο. Ἐδῶ σας περιμένουν τὰ παλαιὰ ναι, δὲν πιστεύω νὰ ξεχάσατε πὺς ὑπάρχουν καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἐγκλήματα ὑπὸ ἐκκαθάρισιν. Αὐτὰ ποὺ θέλετε νὰ πᾶνε; Δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ τ' ἀφήσουμε στὴν τύχη τους. Κρέπει καὶ νὰ γράψουμε καὶ γι' αὐτὰ. Τὰ τοποθετοῦμε λοιπὸν κατὰ σει-

ρὰν χρονολογικὴ καὶ μὲ στερεοτύπους τίτλους. Δὲν μᾶς συγκινοῦν καὶ πολὺ, πρέπει ὅμως νὰ τὰ ἀναφέρουμε χρονολογικῶς. Ἐπιχειρήτε νὰ διαβάσετε, ζαλίζεσθε μὲς' στὰ δνόματα καὶ τὰς πόλεις καὶ σπεύδετε νὰ κλείσετε κ' αὐτὴ τὴ σελίδα, καὶ νὰ καταφύγετε σὲ ἄλλες, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἡσυχάσετε πιά.

Ὡ: Ἐδῶ σας παραμονεύουν «μεγάλαις καὶ διαφωτιστικαῖς» ἔρευνες σχετικὲς μὲ τὸ ἐγκλημα καὶ τὴν ἐγκληματικότητα, «γνώμες» διαπρεπῶν συνεργατῶν καὶ ἐδικῶν, ἄρθρα πύρινα ἐναντίον τῆς ἐκλύσεως τῶν ἠθῶν, ἀρθράκι διάφορα, ἐπιτετολαὶ ἀγνώστων καὶ γνωστῶν, χρονολογήματα, μὴ περισπούδαστοι ἱστορικὴ μελέτῃ μὲ τὸν κτυπητὸ τίτλον «τὸ ἐγκλημα ἀνὰ τοὺς αἰῶνας», καὶ χίλια ἄλλα ποὺ εἶνε ἀδύνατο νὰ φαντασθῇτε.

Κι' αὐτὰ μὲν ὡς πρὸς τὴν δημοσιότητα τί γίνεται ὅμως ἡ καλλιτέρα τί θὰ γίνῃ μὲ τὴν ἐπιδημίαν αὐτή; Θὰ ἐξακολουθήσῃ γιὰ πολὺ καιρὸ ἄκόμα ἡ εὔρεσις καὶ ἡ ἀνεύρεσις πτωμάτων; Θὰ ἐξακολουθήσουν οἱ διάφοροι τύποι νὰ φιλοδοξοῦν ἀπόκτησιν τοῦ τίτλου τοῦ τέρατος; Γιατί δὲν εἶνε καὶ τόσο ἀπλό τὸ πρᾶγμα, ὅπως φαίνεται. Σήμερα τὸ ἐγκλημα ἔπαψε νάναί τὸ ἴδιο ποὺ ἦταν πρὶν δυὸ ἢ τρία χρόνια. Τὰ σημερινὰ ἐλατήρια τοῦ δὲν μοῖζουν μὲ τὰ παλαιὰ. Ἐνα κράμα σαδισμού καὶ φρενοβλαβείας, νὰ τί κρύβεται κάτω ἀπ' τὰ διάφορα ἐγκλήματα. Οἱ τύποι αὐτοὶ σκοτώνουν ὅχι γιὰ νὰ κλέψουν, ὅχι γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν, ὅχι γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν τύχην, προσβληθεῖσαν τιμῆν των, ὅπως συνέβαινε ἄλλοτε, ἀλλὰ γιὰ τὸ ἐγκλημα τοῦς εὐχαρίστη, γιὰ τὴν μεθοδὸν μὲ τὸ αἷμα, ὅπως μεθὰ κανεὶς μὲ τὸ κρασί ἢ μὲ τὰ διάφορα ναρκωτικά. Σκοτώνουν, γιὰ τὸ ἐγκλημα ἀντικατέστησε μὲςα τοὺς κάθε ἄλλο σκοπὸ ζωῆς. Σκοτώνουν χωρὶς καμμιὰν ἄλλη ἀφορμὴ παρὰ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν ὀρρωστὴν ψυχικὴ κατάστασιν ποὺ ἔχει δημιουργηθῇ μὲςα τοῖς.

Οἱ νεώτεροι αὐτοὶ Λανδρῆδες καὶ τέρατα τῆς Δυσσελδόρφης βρίσκουν ὁλοένα καὶ περισσότερους μιμητὰς. Ἀπὸ παντοῦ ἀναγγέλλονται ἐγκλήματα, τὰ μεταγενέστερα φρικωδέστερα ἀπ' τὰ προγενέστερα. Ἐξελισσόμεθα δηλαδὴ πρὸ γαλήνορας καὶ πρὸ συστηματικὰ ἀπ' ὅτι θὰ ἐφαινότο κανεὶς. Καὶ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο ἡ κατάσταση ὅπως διαμορφώνεται σήμερα δὲν θάπρεπε νὰ μᾶς ἀφήνῃ ἀδιάφορους, ἀν δὲν θέλουμε νὰ δοῦμε μὴ μὲρα τοὺς ἀνίστοργους αὐτοὺς ἐγκληματίας νὰ σκοτώνονται μετὰ τοὺς ἑλλείπει ἄλλων θυμάτων.

Καὶ γὰρ...

ΕΝΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Η ΣΗΡΑΓΓΕ ΤΗΣ ΜΑΓΧΗΣ

Επ' ευκαιρία του τελευταίου ανακινήματος ζητήματος της κατασκευής της υποβρυχίου σήραγγας της Μάγχης και της καταψήφισής του σχεδίου αυτού δι' ενέα ψήφων εις την αγγλικήν βουλήν των Κοινοτήτων, δημοσιεύσαν την ενδιαφέρουσαν μελέτην γάλλου μηχανικού, με το ιστορικόν του μεγαλοφυούς σχεδίου που θα μετέβαλλε το Ηνωμένον Βασίλειον από ναυτική δύναμις εις ηπειρωτικήν. Ο φόβος αυτής της μεταβολής έγινε άφορμή να μην εγκριθί το σχέδιον εκ μέρους του αγγλικού κοινοβουλίου.

Κατά τους μετριώτερους υπολογισμούς των γάλλων και άλλων εμπειρογνομόνων, η κατασκευή της σήραγγας κάτω από την Μάγχη θα стоίχιζε τρία ως τριάμισι δισεκατομμύρια φράγκων και θ' απαιτούσε εξήμισι ως επτά ετών εργασία. Αύτοι οι άριθμοί, άλλωστε, είναι κατ' προσέγγισιν. Η διάρκεια του ταξιδίου, με την κανονική ταχύτητα των εξπρές, υπολογίζεται σε μισή ώρα.

Τούτου δοθέντος, θα μπορούσαμε να δώσουμε μερικές θετικές λεπτομέρειες επί του σχεδίου μιας υποβρυχίου γραμμής, της οποίας η χάρις θα στηριζόταν άπευθείας στον πυθμένα της θάλασσας, και που θα στοίχιζε μόνον εξακόσια εκατομμύρια φράγκα, θα μπορούσε δε να πραγματοποιηθί μέσα σε οκτώ μήνες. Ας προσθέσουμε ότι το ταξίδι θα διαρκούσε μόνο μερικά λεπτά και θα παρούσαζε εγγυημένη ασφαλείας που δεν παρουσιάζει μια υποβρυχίου σήραγγα, κατασκευαζομένη σ' ένα μαλακό έδαφος, που είναι πάντα εκτεθειμένο σε βουλιάσματα και σε διηθήσεις.

Προηγουμένως, πρέπει να ρίξουμε μια διαστική ματιά στο σχέδιο της σήραγγας. Η πρώτη ιδέα της σήραγγας άνηκε στην εποχή του Ναπολέοντος, στον όποιον είχε προταθί, στο 1802, απ' τον μηχανικό Μπατί αυτός ο λησμονημένος πρόδρομος αντιμετώπιζε την κατασκευή μιας υπογείου οδού, πλακοστρωμένης και φωτισμένης από κρεμαστούς λύχνους, στην οποία θα κυκλοφορούσαν οι πεζοί και τ' άμάξια. Ο Φόξ, ο τότε άγγλος πρεσβευτής που πήγε στο Παρίσι επ' ευκαιρία της υπογραφής της συνθήκης του Άμιεν, κατέστη ενήμερος. «Είναι ένα μεγάλο πράγμα που θα μπορούσαμε να κάνουμε μαζί», του είπε ο πρώτος ύπατος. Ο Φόξ υπεδέχθη την ιδέα με τον μεγαλύτερο ένθουσιασμό.

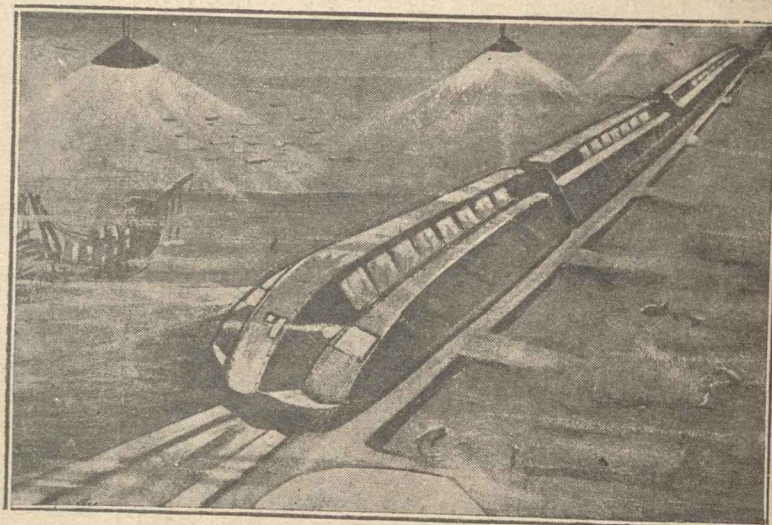
Δυστυχώς ο πόλεμος ξανάρχισε, το σχέδιο λησμονήθηκε, η ιδέα όμως υπήρξε καρποφόρος. Μέσα σ' έναν αιώνα δυο γενεές άγγλων και γάλλων επιστημόνων άπασχολήθηκαν με το πρόβλημα αυτό.

Μεταξύ αυτών των έρευνών, πρέπει ν' αναφέρουμε τον στρατηγό Του ντε Γκαμόν. Σ' εκείνον όφειλεται η επικρατούσα σύλληψη του σχεδίου της σήραγγας που θ' άνασκαφθί άνάμεσα σ' ένα στρώμα κιμωλίας, 60 μέτρων πάχους περίπου.

Προτού πεθάνη, ο Του ντε Γκαμόν έγκαιρίε τα σχέδιά του και της ιδέας του σε μια γαλλική έταιρία που είχε ιδρυθί και η οποία, στις 2 Απριλίου 1875, έπετυχανε από την Κυβέρνηση την παραχώρηση, για 99 χρόνια, του μέρους της σήραγγας που θα

βρισκόταν στην γαλλική ακτή στο διάμεσο μέρος του πορθμού. Αυτή η ίδια έταιρία θα κατασκεύαζε την υπόγειο σήραγγα της οποίας η «Τσάνελ Τάννελ Κόμπανυ» θα οικοδομούσε τον άγγλικό τομέα. Μια ισχυρά όμας μηχανικών, οικονομολόγων και πολιτικών άπαρτίζει το γαλλικό Κομιτάτο του όποιου οι μεγάλοι έμφυωται είναι ο κ. Υβ Λε Τρουέρ και ο κ. Μπερτέν, γενικός γραμματέας του Κομιτάτου.

Αυτή η ένωση που αντιμετώπισε ο Ναπολέων Α', που έπεθόθησε ο στρατάρχης Φόξ, που υπέθαλψαν ο Ναπολέων Γ', ο Έδουάρδος Ζ', η βασίλισσα Βικτωρία, θα πραγματοποιηθί χωρίς άλλο άργά ή γρήγορα. Οι επιφανέστεροι άγγλοι διανοούμενοι είναι από τους ένθερμότερους υποστηρικτάς του σχεδίου αυτού. Ο Ένας από αυτούς, ο Ουέστερ του Μπέν λέγει: «Αν άπομονωθί κανείς, να εξαργατάται μόνον απ' τον εαυτό του, είναι το ιδεώ-

Σχέδιον υποβρυχίου τράνου που θα μπορούσε να κατασκευασθί την σήραγγα της Μάγχης.

δες του πολέμου. Να γνωρίζεται με τους άλλους, ν' άναμνησθί με τους άλλους, είναι το ιδεώδες του πολιτισμού.

Μένει να μάθουμε άν, στην περίπτωση που μάς άπασχολεί, η κατασκευή μιας σήραγγας είναι ο καλύτερος τρόπος να φθάσουμε σ' αυτό το ιδανικό. Δεν το πιστεύουμε. Υπάρχει άλλος, άπλούστερος, ταχύτερος, λιγώτερο δοπανηρός και περισσότερο μοντέρνος.

Η σήραγγ θ' άπαρτίζεται από τέσσερης παραλλήλους στοάς: μια τριών μέτρων διαμέτρου, που θα κτιζή πρώτη για να επιτρέψη να γνωρίσουμε την πιθανότητα της έκτελέσεως του έργου, δυο τέξης μέτρων, την μία για τον άνήφορο και την άλλη για τον κατήφορο, τέλος μια τέταρτη δυο μέτρων για την έκρηξη των υδάτων.

Το τελευταίο υπόμνημα των άγγλων μηχανικών παραδέχεται τον κίνδυνο να συναντήσουν κατά την διάτρηση, άνάμεσα στο στρώμα της κιμωλίας θυλακία άμμου επικοινουνόντα με μεγάλες ποσότητες ύδατος υπό πίεση 150 άγγλικών λίθρων κατά κυβικό εκατοστόμετρο, θυλακία που θαπρεπε να σφραγισθούν με τσιμέντο. Αν τα θυλακία αυτά ήταν μεγάλα, θα ήταν πολύ δύσκολο να το επιτύχουν.

Ίσως οι μηχανικοί κατορθώσουν να υπερικήσουν αυτές της δυσκολίες, φαντάζεσθε όμως με τί επιβάρυνση εξόδων και πόσο χα-

μένο καιρό. Η πραγματοποίησις μιας σήραγγας δεν είναι δέδωκε άδύνατον, πάλαι ποτέ νά παραδεχθώμεν ότι είναι πολύ δύσκολο και... τυχερή!

Τώρα θ' αναπτύξουμε το καινούργιο πλάν που δεν παρουσάζει, καθώς θ' αντιπαραστή της ίδιες δυσχέρειες.

Η μεγαλύτερα δυσκολία σε μια τέτοια έπιχείρηση συνίσταται στην άπομάκρυνση της υποβρυχίου οδού εύτυχως, λόγω της πίεσης του εδάφους, εξαμυλόνονται πολλές άπειριαι. Μια έπιτροπή γάλλων έπιστημόνων έρευνήσε τον πυθμένα του πορθμού του θύσσον ως το άκρωτήριο Μπλάν-Νε και τα Σάουθφορντ στο Καλάι σε μια έκταση 100 τετραγωνικών χιλιομέτρων και, άπό πηλωτρως και μελέτης περισσότερα από 300 δείγματα του εδάφους, πόρεσε να κατασκευασθί τον ακριβή γεωλογική μπη του υποβρυχίου πυθμένα. Έπειτα να μύ αυτόν τον χώρο, γρηγορά ο κ. Υβ Λε Τρουέρ, ένα πλάν άν η θάλασσα ήταν άποκλεισμένη θα μπορούσε να πη άπ' το Καλάι στο Ντόβερ χωρίς να έπιταλείθι ένα στρώμα άδύνατον κιμωλίας. Στην άγγλική ακτή το υποβρυχίου έδαφος περικλείεται άνωμαλίας, στο μέσον έστι σχηματίζεται μια έλασα καύτητα. Αυτό το άδιέδοργον έμαλακό συγχρόνως έδαφος, πρηνές έσοχος και προεξίγει, και η ιδεώδης λεκάνη για την κατασκευή μιας γραμμής.

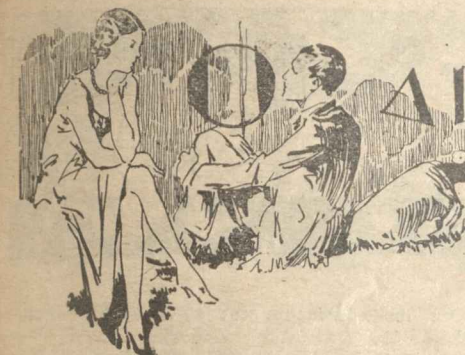
Άλλωστε, αυτό το έδαφος είναι πολύ ποικίλο στον όγκο, στο βαθύτερο μέρος, δηλαδή στο μέσον του πορθμού, το ύψος των υδάτων δεν υπερβαίνει τα 50 μέτρα. Ένθ οι όδοι, με τα νέα μηχανήματα, βυθίζονται μέχρι 90 μέτρων. Η εργασία των 100 λε άπλοποιήθη κατά πολύ με την χρήση ενός βαλβόν-εργατηρίου κατασκευασμένου για να επιτρέψη την είσοδο και την έξοδο των εργατών. Τέλος η γραμμή με το υδραυλικό μυστόν με της χαλδόνειες ράβδους θα βυθίζόταν συγχρόνως σε πολλά στρώματα ήλεκτρικής γεράνου. Χάρις στα καλώδια που θα έκρατούντο από κάτω, θα παύσαν, στην καλοκαιρία και με μερικές προπολάξεις, να τοποθετούνται στην ακριβή θέση τους. Η φροντίς των δυτών θα ήταν κοινή να ένώνουν αυτά τα κομμάτια.

Μια γραμμή, που θα κατασκευαζόταν έπειτα στοίχιζε όκτω ή δέκα φορές λιγώτερο απ' τα σχέδια του Φόξ, και θα κατεβόταν 40 μέτρα κάτω απ' τον πυθμένα, δηλαδή 90 μέτρα απ' την έπιφάνεια.

Το τράνιο θα είναι κατασκευασμένο κατά το σύστημα των υποβρυχίων. Βαγόνια με άπλά τείχη από χαλδόνειη λαμινία, στην σέ άψιδωτό σχήμα, μυτερά στις δυ άκρες για να μύ προσφέρουν μεγάλη αντίσταση στα υδάτινα στρώματα. Η άναπνοή θα καννίζεσθε όπως στα υποβρύχια.

Η κινητήριος μηχανή, τοποθετημένη μπροστά, θα είναι μια ήλεκτρική locomotive, άνομένη με συσσωρευτάς. Θα έχη άποκλειστικούς προβολείς για να φωτίσουν το δρόμο. Στο πίσω μέρος του τράνιου, μια άλλη μηχανή θα κινή μιαν έλασα, ίκανή να δώσθ την άπαιτουμένη ταχύτητα στο τράνιο, εν περιπτώσε βλάβης της locomotive.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ίάκωβος ντε Μπαρφλέρ, τριανταπέντε χρονών.

Μπαρφλέρ, είκοσιενός χρονών. (Μετάνωχτα παρὰ τέταρτο. Σ' ένα από τα κεντρικά βουλευτήρια. Ο Ίάκωβος και ο Πωλ βγαίνουν από το θέατρο. Στέκουν όρθιοι, κοντά σ' ένα μεγαλοπρεπές αυτοκίνητο).

Μπαρφλέρ.—Θα περπατήσουμε λοιπόν λίγο, να πάρουμε τον αέρα μας, δεν είν' έτσι; Σαμπούα.—Ναι, όχι όμως και πολύ.

Μπαρφλέρ.—(στον σωφέρε).—Έχεις διηγήσει, Λέων;

Ο σωφέρε.—Μάλιστα, κύριε κόμη. Μπαρφλέρ.—Πήγαινε τότε να μάς περιμένεις στην πλατεία των Δικαστηρίων. (Ο Λέων χαμετά και φεύγει).

Σαμπούα.—Σου είπα να μύ άργήσουμε πολύ, γιατί... Θυμάσαι... άπόψε, σ' έλη την παράσταση... μού πονούσε το κεφάλι...

Μπαρφλέρ.—Δεν θαρούσαι... Το ίδιο είχα πάθει κι' εγώ την προηγούμενη βδομάδα... Δεν είνε τίποτα...

Σαμπούα.—Π' αυτό έλεγα να πάω να κοιμηθώ...

Μπαρφλέρ.—Σύμφωνοι. Σαμπούα.—Στο λέω αυτό γιατί με πήρες ήδη με τη βία να φάμε μαζί.

Μπαρφλέρ.—Παραπονιέσαι κιόλας! Άγάριστε! Λίγα πράγματα σε τράταρα...

Σαμπούα.—Πολλά και θαυμάσια. Δεν μπόρεσα όμως να δοκιμάσω τίποτα απ' όλα αυτά γιατί ήμουν άρρωστος... Κι' ύστερα όταν θέλησα να σ' άφήσω, να πάω τέλος πάντων κι' εγώ να άναπαυθώ, έμπήξες της φωνής! Άναστατώσες όλο τον κόσμο... Μου ήλελες, έλέπεις, και θέατρο...

Μπαρφλέρ.—Μά ναι, τ' όμολογώ... Άπ' καιρού εις καιρόν χρειάζεται να θεατοίκεται κανένας. Είναι άπαραίτητο για τη ζωή μας.

Σαμπούα.—Δεν σου χάλασα, βλέπεις, το χατίρι. Επήγαμε στο Μελόδραμα. Ωραία. Άσε με να πάω να κοιμηθώ.

Μπαρφλέρ.—Σωπα τώρα! Ίσα-Ίσα που το θέατρο σου έκανε πολύ καλό. Είχες ανάγκη, στο βόθρο, ν' άκούσης λίγη μουσική.

Σαμπούα.—Κάνεις λάθος. Η μουσική σου δεν με ώφέλησε καθόλου.

Μπαρφλέρ.—Έτσι όλο γκρινιάζεις... Σαμπούα.—Πάρ' το όπως το θέλεις, όλοι σου το είπα: Είμαι πολύ κουρασμένος... Πάω στο σπίτι...

Μπαρφλέρ.—Ούφ, βρέ άδερφέ! Όλο τα ίδια λές...

Σαμπούα.—Δεν πιστεύω να θυμώσες... Μπαρφλέρ.—Νά θυμώσω; γιατί; Δεν είμαι δι' και τόσο τυραννικός. Άφού είσαι νεόδαρος και σ' αχλός, άντε να πέσεις στο κρεβάτι σου...

Σαμπούα.—Σ' εύχαριστώ πολύ. Μπαρφλέρ.—Εντάξει, σου δώσω ως τα μέσα του δρόμου, συνώδευσέ με ως την πλατεία των Δικαστηρίων...

Σαμπούα.—Ω... μά είναι μακριά ά-κούμα από δω...

Μπαρφλέρ.—Όσο περπατούμε, τόσο περισσότερο πλησιάζουμε.

Σαμπούα.—Ναι, μά... Μπαρφλέρ.—Θα σου δανείσω και τ' αυτοκίνητό μου! Θέλεις;

Σαμπούα.—Είσαι πολύ καλός. Μπαρφλέρ.—Και θέλω να πω είμαι καλός. Όσο για τους πονοκέφαλους σου, και την άνωια σου γκρινία για να κοιμηθής, είσαι άχαρηχάρηστος... Εγώ γιατί δεν βιάζομαι να πάω να πέσω στο κρεβάτι μου;

Πούς, πηγαίνει να κοιμηθί, σε παρακαλώ, απ' αυτή την ώρα;

Σαμπούα.—Ε, ύπάρχουν ακόμα μερικοί που έχουν τέτοιες συνήθειες...

Μπαρφλέρ.—Τραλά! Τίποτα γεροντάκια, ή τίποτε φτωχάκια που έχουν να δουλέψουν το πρωί...

Σαμπούα.—Λέγε δ, τι θέλεις... Ο- τον θυμάς κανένας είναι άρρωστος...

Μπαρφλέρ.—Πρώτον που δεν είσαι άρρωστος...

Σαμπούα.—Πώς; δεν είμαι;... Μπαρφλέρ.—Είσαι άδιάθετος. Και έξείσι γιατί; Γιατί πεινάς!

Σαμπούα.—Πεινώ; Όχι; δά... Θυμάσαι καλά πως δεν είχα όρεξη να τσιμπήσω ούτε το παραμικρό, στο έστιατόριο...

Μπαρφλέρ.—Μά άκριβώς έπειδή δεν νομίζεις δεν είμαι κουρασμένος; Είναι τώρα δυο ώρες που προσπαθώ να σε διασκεδάσω με κάθε τρόπο, χωρίς να το καταφέρνω. Πολύ ώρα! Εγώ έλεγα να μω μια στιγμή να πω μια σοκολάτα, κι' ύστερα να πάω να κοιμηθώ. Έσύ, δεν έννοεις να με συνοδεύσεις. Θα πάω κι' εγώ στη λέσχη, θα παίζω και θα γάτω τα μαλλιοκέφαλά μου. Έσύ θα φτάς. Θάχρη την ύγεια, τουλάχιστον, φαντάζομαι να με συνοδεύεις έως το άπέναντι πεζοδρόμιο... Έτσι θα πάθης και τ' αυτοκίνητο να πς σπίτι σου.

Σαμπούα.—Έστω. Έως άπέναντι μό-νε θα σε πάω. Εκεί θα χωριστούμε.

Μπαρφλέρ.—Έλα τώρα... όμολόγη-σε μου... για να επιμένεις τόσο... Θα έχης κανένα ραντεβούδάκι με καμιά μικρούλα...

Σαμπούα.—Άστειθείσαι; Δε βλέπεις που μόλις σέβονα τα πόδια μου;

Μπαρφλέρ.—Ε, τότε, για να μω τ' άποδείξης θ' ανέβης μισή ώριστα μαζί μου στο μπάρ Άμερικαν. Σου ύπόσχομαι να ξεχάσω όλα όσα μούκανες, και... δεν θα πάω στη λέσχη. Άν είσαι φίλος, δε θα μω άρνη-θής... Μισή ώριστα μόνον...

Σαμπούα.—Έστω... Μόνον για μισή ώρα όμως, κι' αυτό σε βεβαιώνω πως είναι θυσιάζει εκ μέρους μου. Ούτε πέντε λεπτά δε θα μείνω περισσότερο...

Μπαρφλέρ.—Σύμφωνοι. Ξαναβρίσχω τον Σαμπούα μου. Τι τα θέλεις, τέλος πάντων... Έγώ μια άδυναμία μαζί σου... Ά-φού είσαι άδιάθετος, πρέπει δέβαινα να πς να κοιμηθής... Για μισή ώρα όμως δε χά-θηκε ο κόσμος... (Προχωρών στο «Άμέ-ρικαν-Μπάρ», βάζουν ο Μπαρφλέρ σταμα-τάει. Ρίχνει μια ματιά σ' ένα αυτοκίνητο που σταθμεύει έξω από το μπάρ). Για στάσου... Για χάρη της μέρας και... Είδες...

Σαμπούα.—Ναι, μια γυναίκα...

Μπαρφλέρ.—Και έμορφη... Πολύ έ-μορφη μάλιστα... Τι λές;

Σαμπούα.—Α! Όχι, όχι, όχι! Μπαρφλέρ.—Π' ύστερα είσαι όλομύνα-γι; Περιμένει κανένας; Επώνης ή περρι-γιά μου. Τι λές, πάμε κοντά;...

Σαμπούα.—Α! Μά είσαι για έξω! Μπαρφλέρ.—Άκουσε να δής; μια έ-δω! Να την πλησιάσουμε, να την πάρουμε μαζί μας, να την μεθύσουμε, να... Πού πάς; (Τον κρατάει από το αγκάκι).

Σαμπούα.—Φεύγω. Ίπερβαίνεις πλέον τα όριά! Ρε φίλε σου.

Μπαρφλέρ.—Ε, μύ κανείς δά κι' έτσι... Τι άνθρωπος, σε μω... Έλα, έ-νέβα στο αυτοκίνητο. Άνεβαίνου. Στον σωφέρε! Στο σπίτι! (Στον Σαμπούα). Δε μπόρες να τής φαντάζομαι πως δεν σου κά-νω όλα τα χατίρια!

Σαμπούα.—(Κρατάει το ρολόι του. Η ώρα είναι τριάντημια). Έξαινα, αντίλα-βάνεται ότι το αυτοκίνητο ακολουθεί έλλη διεύθυνση).

Μέσα στο αυτοκίνητο:

Σαμπούα.—Μά... που πάμε... από δω.

Μπαρφλέρ.—Στο σπίτι... Ο Λέων... κατόπιν... θα σε οδηγήσω... στο... δικέ σου... Άποκεί... είναι... το δρόμος... του...

Σαμπούα.—Α, είναι... Αυτό θα... μου γίνη μέση... για το μέλλον...

Μπαρφλέρ.—Κάνεις... καμίνες... σαν έπαρκα... (Βεβαιώνει. Το αυτοκίνητο σταματάει. Κα-τεβαίνουν κι' οι δυο τους).

Μπαρφλέρ.—(άνοιγόντας την έζορτα). Δε μπη μια στιγμή... Σαμπούα.—Α, μά!...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΥ

Jean Marni

Ο ΠΙΣΤΟΣ ΦΙΛΟΣ...

Πούς, πηγαίνει να κοιμηθί, σε παρακαλώ, απ' αυτή την ώρα;

Σαμπούα.—Ε, ύπάρχουν ακόμα μερικοί που έχουν τέτοιες συνήθειες...

Μπαρφλέρ.—Τραλά! Τίποτα γεροντάκια, ή τίποτε φτωχάκια που έχουν να δουλέψουν το πρωί...

Σαμπούα.—Λέγε δ, τι θέλεις... Ο- τον θυμάς κανένας είναι άρρωστος...

Μπαρφλέρ.—Πρώτον που δεν είσαι άρρωστος...

Σαμπούα.—Πώς; δεν είμαι;... Μπαρφλέρ.—Είσαι άδιάθετος. Και έξείσι γιατί; Γιατί πεινάς!

Σαμπούα.—Πεινώ; Όχι; δά... Θυμάσαι καλά πως δεν είχα όρεξη να τσιμπήσω ούτε το παραμικρό, στο έστιατόριο...

Μπαρφλέρ.—Μά άκριβώς έπειδή δεν νομίζεις δεν είμαι κουρασμένος; Είναι τώρα δυο ώρες που προσπαθώ να σε διασκεδάσω με κάθε τρόπο, χωρίς να το καταφέρνω. Πολύ ώρα! Εγώ έλεγα να μω μια στιγμή να πω μια σοκολάτα, κι' ύστερα να πάω να κοιμηθώ. Έσύ, δεν έννοεις να με συνοδεύσεις. Θα πάω κι' εγώ στη λέσχη, θα παίζω και θα γάτω τα μαλλιοκέφαλά μου. Έσύ θα φτάς. Θάχρη την ύγεια, τουλάχιστον, φαντάζομαι να με συνοδεύεις έως το άπέναντι πεζοδρόμιο... Έτσι θα πάθης και τ' αυτοκίνητο να πς σπίτι σου.

Σαμπούα.—Έστω. Έως άπέναντι μό-νε θα σε πάω. Εκεί θα χωριστούμε.

Μπαρφλέρ.—Έλα τώρα... όμολόγη-σε μου... για να επιμένεις τόσο... Θα έχης κανένα ραντεβούδάκι με καμιά μικρούλα...

Σαμπούα.—Άστειθείσαι; Δε βλέπεις που μόλις σέβονα τα πόδια μου;

Μπαρφλέρ.—Ε, τότε, για να μω τ' άποδείξης θ' ανέβης μισή ώριστα μαζί μου στο μπάρ Άμερικαν. Σου ύπόσχομαι να ξεχάσω όλα όσα μούκανες, και... δεν θα πάω στη λέσχη. Άν είσαι φίλος, δε θα μω άρνη-θής... Μισή ώριστα μόνον...

Σαμπούα.—Έστω... Μόνον για μισή ώρα όμως, κι' αυτό σε βεβαιώνω πως είναι θυσιάζει εκ μέρους μου. Ούτε πέντε λεπτά δε θα μείνω περισσότερο...

Μπαρφλέρ.—Σύμφωνοι. Ξαναβρίσχω τον Σαμπούα μου. Τι τα θέλεις, τέλος πάντων... Έγώ μια άδυναμία μαζί σου... Ά-φού είσαι άδιάθετος, πρέπει δέβαινα να πς να κοιμηθής... Για μισή ώρα όμως δε χά-θηκε ο κόσμος... (Προχωρών στο «Άμέ-ρικαν-Μπάρ», βάζουν ο Μπαρφλέρ σταμα-τάει. Ρίχνει μια ματιά σ' ένα αυτοκίνητο που σταθμεύει έξω από το μπάρ). Για στάσου... Για χάρη της μέρας και... Είδες...

Σαμπούα.—Ναι, μια γυναίκα...

Μπαρφλέρ.—Και έμορφη... Πολύ έ-μορφη μάλιστα... Τι λές;

Σαμπούα.—Α! Όχι, όχι, όχι! Μπαρφλέρ.—Π' ύστερα είσαι όλομύνα-γι; Περιμένει κανένας; Επώνης ή περρι-γιά μου. Τι λές, πάμε κοντά;...

Σαμπούα.—Α! Μά είσαι για έξω! Μπαρφλέρ.—Άκουσε να δής; μια έ-δω! Να την πλησιάσουμε, να την πάρουμε μαζί μας, να την μεθύσουμε, να... Πού πάς; (Τον κρατάει από το αγκάκι).

Σαμπούα.—Φεύγω. Ίπερβαίνεις πλέον τα όριά! Ρε φίλε σου.

Μπαρφλέρ.—Ε, μύ κανείς δά κι' έτσι... Τι άνθρωπος, σε μω... Έλα, έ-νέβα στο αυτοκίνητο. Άνεβαίνου. Στον σωφέρε! Στο σπίτι! (Στον Σαμπούα). Δε μπόρες να τής φαντάζομαι πως δεν σου κά-νω όλα τα χατίρια!

Σαμπούα.—(Κρατάει το ρολόι του. Η ώρα είναι τριάντημια). Έξαινα, αντίλα-βάνεται ότι το αυτοκίνητο ακολουθεί έλλη διεύθυνση).

Μέσα στο αυτοκίνητο:

Σαμπούα.—Μά... που πάμε... από δω.

Μπαρφλέρ.—Στο σπίτι... Ο Λέων... κατόπιν... θα σε οδηγήσω... στο... δικέ σου... Άποκεί... είναι... το δρόμος... του...

Σαμπούα.—Α, είναι... Αυτό θα... μου γίνη μέση... για το μέλλον...

Μπαρφλέρ.—Κάνεις... καμίνες... σαν έπαρκα... (Βεβαιώνει. Το αυτοκίνητο σταματάει. Κα-τεβαίνουν κι' οι δυο τους).

Μπαρφλέρ.—(άνοιγόντας την έζορτα). Δε μπη μια στιγμή... Σαμπούα.—Α, μά!...

ΠΕΝΤΕ

ΗΝΩΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ
 Η Μαίρη Πίφορντ, υπό την διεύθυνση της οποίας αγροζόνταν, ή σκηνές της ταινίας «Δική σου για πάντα», ξαφνικά, χωρίς κανένα γνωστό λόγο, απέλυσε ένα πρωί τους όπερτερ, τους ήθοποιους και τους κομπάρσους, εγκαταλείποντας μισοτελειωμένη την ταινία που της стоίχισε ως τώρα 200.000 δολάρια. Το γεγονός σχολιάζεται ποικιλοτρόπως.

Ο Χάρολντ Λόυντ ανανέωσε για τρία χρόνια το συμβόλαιό του με την Παραμάουντ. Ο Μωρίς Σεβαλιέ «γυρίζει» τώρα, σε γαλλική γλώσσα, το «Καφενοδάκι» και κατόπιν θα εκτελέσει μία δεύτερη ταινία με τον Λομπίτ, που «γυρίζει» τώρα ένα φίλμ με την Ζανέτ Μακντόναλντ υπό τον τίτλο: «Μόντε Κάρλο».

Ο Τζαίκο Κούγκαν, που έγινε ένα όμορφο παλληκαράκι δεκαεπτά χρονών, θα ξαναπαίξει στον κινηματογράφο σε όλους ξένοπαις. Τον έχει αγαπάει η Παραμάουντ.

Εργάζονται δραστηρίως για το «μοντάρισμα» της ταινίας της αποστολής Μπένον. Θα είναι, καθώς λένε, το σπουδαιότερο κινηματογραφικό γεγονός των τελευταίων χρόνων.

Η Γκρέτα Γκάρμπο και ο Τζών Τζιλ-μπερτ παίζουν μαζί στην νέα ταινία «Ερωτοδουλειά» της Μέτρο-Γκλόντγουϊν. Η Γκρέτα Γκάρμπο στο Χόλλυγουντ έχει επωνομασθή «Η Μυστηριώδης Γκρέτα», και ο Τζών Τζιλμπερτ, που υπήρξε πολλές φορές πάρτυνερ της, λέει: «Μόλις την γνώρισα, συνδέθηκα μαζί της κι' ελπίζω να μην της είμαι άδισυμφορ. Παρ' όλ' αυτά, και μολονότι περάσαμε μέρες ολόκληρες στο στούντιο, με τη μεγαλύτερη οικειότητα, η Γκρέτα έμεινε για μένα ένα μυστηριώδες λουλούδι, που δεν θέλει να φανερώσει την καρδιά του».

Η Λίλιαν Ρότ, η πεταχτή σουμπρέτα της «Ερωτικής Επιδείξεως» είχε τόση επιτυχία στην ταινία αυτή, ώστε η Παραμάουντ την έχει αγαπάει για ολόκληρη σειρά ταινιών. Η πρώτη είναι «Ο Βασιλιάς Αλφόνσος», η δεύτερη «Ο Βασιλιάς Αλφόνσος», η τρίτη «Ο Βασιλιάς Αλφόνσος».

Στην ταινία αυτή συμπράττει και η Ζανέτ Μακντόναλντ.

ΓΑΛΛΙΑ

Το πολυτάραχο στούντιο του Ζουανβίλ έχει μεταβιβάσει σε τσίρκο και... θηριοτροφεύο. Κι' ο Γκαμπριέλ Γκαμπριέλ, ο αληθινός πρωταγωνιστής των «Αθλών» του Βίκτωρος Ουγγά, έγινε δαμαστής. Κι' όλ' αυτά κατά διαταγήν του σκηνοθέτου Μαρκ ντε Γκαστύν που «γυρίζει» της κυριότερες σκηνές της 100 ο) ομιλούσης ταινίας του: «Μία Όμορφη Κοπέλλα».

Με την τιμητική προεδρία του κ. Αντρέ Ταρντιέ, προέδρου του υπουργικού συμβουλίου της Γαλλικής Δημοκρατίας, και του κ. Λουί Λουιέρ, μέλους του 'Ινστιτούτου, το γαλλικό κινηματογραφικό έπιμελητήριο και η εφημερίδα «Λα Λιπεράτ» οργάνωσαν μία κινηματογραφική Έκθεση που λαμβάνει χώρα από τις 17 Ιουνίου ως τις 5 Ιουλίου στην Γκαλερί τέχνης, 12 rue de Valenciennes. Αυτή η έκθεση έχει ως σκοπό να παρουσιάσει με την πιο ζωντανή μορφή, την ιστορία του κινηματογράφου. Διάφορες ταινίες, από το 1900 και εντεύθεν, από τις καλλίτερες της γαλλικής παραγωγής προβάλλονται καθημερινώς και κρίνονται από τους διαφόρους διηγητές. Πολλοί καλλιτεχνικοί άστερες συμμετέχουν.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Ο γάλλος σκηνοθέτης Μωρίς Τουρνέρ βρίσκεται στο Κάδιξ, όπου ετοιμάζει την προσεχή ταινία του «Χοροδιδασκαλείον», παρμένη από το ρομάντσο του Πόλ Ρεμπού. Διαλέγει τα αξιωματικά της ταινίας του στην οποία θα πρωταγωνιστήσουν η Γκαμπιέλ Μορλ και ο Σαρλ Βανέλ.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΩ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕ 5 ΔΕΚΑΡΕΣ

Paul d' Ivoi

Τά προηγούμενα.—Η διαθήκη του εξαδέλφου του καθιστά τον Λαδάρντ γενικών κληρονόμον, αν κάνει τον γύρον του κόσμου με πέντε δεκάρες. Έν' εναντίον περιπτώσει, κληρονομεί ο σέρ Μύρλετον. Ο Λαδάρντ αρχίζει το ταξίδι του και φθάνει στο Μεξικό όπου ανακηρύσσεται πρόεδρος. Δραπέτευσι κι' εξακολουθεί το ταξίδι του.

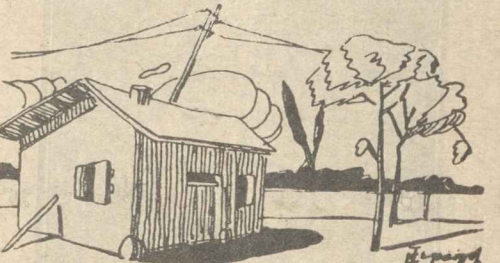
22.

(Η συνέχεια)

Ο Μπουβρέϊν την κούταζε έμβρόντητος να φύγει, όταν ο δόν Ζοσέ, ο οποίος παραμόνευε, τον πλησίασε.
 —Είσθε ευχαριστημένος υποθέτω, κύριε Μπουβρέϊν! του είπε. Αν εγώ δεν κατώρθωσα να βάλω στο χέρι το κορίτσι με τα εκατομμύρια, πέτυχα όμως χάρις στο μαχαίρι του 'Ινδο να διακόψω για πολλόν καιρό το ταξίδι του γαμβρού σας. Αυτό νομίζω ότι αξίζει τα χίλια πιάστρα που ξοδεύσατε.

—Δεν λέγω το έναντίον. Αλλά χωρίς να θέλω δυσπιστώ προς την νεαρή αυτήν Άγγλιδα... Φοβούμαι μήπως πάρη τον ταξιδιώτη μου μακριά. Μήπως του κάνει τον γύρο του κόσμου, έτσι και αν είναι πληγωμένος.

—Στην κατάστασι που δεν είναι δυνατό να

κάμνη πολύ δρόμο.
 —Αυτός ο νέος είναι πολύ γερό κορμί... Δεν θέλω να πεθάνη. Και έπειτα από όλα μου έκαμα, πάλι τον θέλω άνδρα της κόρης μου. Αλλά γι' αυτό θέλω να χάσω τα εκατομμύρια.

—Αν επιμένει, μπορούμε να πάρουμε το πρώτο τραίνο που φύγει και να μάθουμε που πηγαίνει. Ένας άρρωστος που ταξιδεύει επάνω στο στομάχι, δεν περνά ποτέ απαρατήρητος.

Πράγματι εξέτασαν παντού, αλλά χωρίς να κατορθώσουν να μάθουν που πήγε να εγκατασταθή ο τραυματίας. Συνήντησαν στην Κουάμπρα τον κ. Ζερόλάν και τον Ραμόν, οι οποίοι τους έδωκαν ψευδή διεύθυνση. Είπε όμως ο Ζερόλάν, που ήταν επί τέλους ευγενής, ότι ο τραυματίας και ο φίλος του είχαν πεθάνει στην αλβανική οδό. Και μόνον τοις του μηνός υπάρχει άτυπλο μεταξύ Παναμά και Άγ. Φραγκίσκου.

Ο Μπουβρέϊν και ο Ζοσέ κατελήφθησαν από αληθινή λύσσα. Άρχισαν να ελασματούν και να υβρίζουν. Ένας Έβραϊός διαβάτης είδε την ταραχή τους και πλησίασε διά να ρωτήσει τι κακό τους είχε συμβεί. Ο Ζοσέ το άπληντησε:

—Χάσαμε μίαν θησαυρία επιχείρησι, διότι δεν προφθάσαμε το θαύμα. Πρέπει με κάθε θυσία να φθάσουμε στον Άγ. Φραγκίσκο συγχρόνως με την «Αλάσκα».

—Συγχρόνως δεν είναι δυνατό! απήντησε ο Έβραϊός. Αλλά μετά μίαν ή δύο ημέρας... αν έχετε χρήματα.

Αντί πεντηνάρ χρυσών φράγκων ο Έβραϊός τους εκανόνισε ένα δορυλόγιο δια ξηράς και δια θαλάσσης, χωρίς στο οποίο εντός δεκαπέντε ημερών μέσω 'Ιαμαϊκής και Μεξικό θα έφθαναν στον Άγ. Φραγκίσκο. Ο Μπουβρέϊν δεν εδίστασε. Ούτε ο δόν Ζοσέ. Έξέκριναν άμέσως. Με μόνη τη διαφορά ότι στην Βέρα

Κρούς ο δόν Ζοσέ έξηφανίσθη, αποκαίον και είκοσι χιλιάδες φράγκα από το πορτοφόλι του Μπουβρέϊν, ο οποίος μανόμενος απέκασθη να συνεχίση μόνον τον δρόμο του.

Έν τω μεταξύ ο Λαδάρντ αρχίζει να νέρχεται και να ανακτά δυνάμεις. Μόλις έδωθε συνείδησι των περι αυτών ή μίς Άουρετ το έξηγησε τα γεγονότα.

—Θέλω να εξολοθίσω μαζί σας! πρόθεσις ο σέρ Μύρλετον. Δεν κινδυνεύατε την ζωή σας προς χάριν μας;

Σύντομα ο Λαδάρντ σηκώθηκε και έλαβε την συνήθη ζωή του, εύτυχη αυτή στην μίς Άουρετ και τον σέρ Μύρλετον. Με εφημερίς, την οποίαν αγόρασαν σ' ένα λιμάνι, όπου προήγγισαν, έγραψε εν λεπτομέρει την ιστορία του «ελευθερωτού της Κοσταρικής και πρόθεσις:

«Η Βουλή της Κοσταρικής συνελθούσα τελικώς έψηφισε την ισόβιον εξορία εκ τού έδαφους της Δημοκρατίας του τυροδουμένου Προέδρου της και απαγόρευσε σ' αυτήν να φέρη εφεξής το όνομα Λα-Βανέρν.

XX

Την 1η Αυγούστου ακριβώς οι ταξιδιώτες μας απέδιδάζοντο στον Άγ. Φραγκίσκο, την θαυμαστή μεγαλούπολη, όπου ζουν όλες ή θινικότητες της γης και παντός είδους και πάσης ποιότητος κοινωνικά στοιχεία.

—Και τώρα που πηγαίνουμε; ρώτησε ή μίς Άουρετ.

Ο Λαδάρντ απάντησε άπορροχόμενος προς τον σέρ Μύρλετον.

—Εέρστε την πόλη;

—Καθόλου.

—Τότε επιτρέψατέ μου να σας δώσω μίαν συμβουλή. Ακολουθήσατε αυτόν τον ορεινό δρόμο προς μας. Είναι ή οδός Κόρν. Σε έπύσσεται πεντακοσίων ομίλων, αλλά ή οδός «Ενεοδόχειο του Ειρηνικού» Σε το συνιστά.

—Μά, απάντησε έκπληκτος ο Άγγλος, έχετε έλθει λοιπόν εδώ;

Ο Λαδάρντ έμειδισε.

—Όχι! Αλλ' έχω διαβάσει τόσα πράματα.

Και άλλαξαν τόνο:

—Ιδού έτι φθάσαμε στην ξηρά. Δεν έπω φέρω σχεδόν καθόλου από την πληγή μου. Πρέπει να φροντίσω να κερδίσω τα προς το ζην και να συνεχίσω το ταξίδι μου.

—Έτσι άμείσως; ρώτησε ο σέρ Μύρλετον, βλέπων ένα έκφραστικό βλέμμα που του έρωπε ή κόρη του.

—Τό να δειθώ περισσότερο την φιλικότητά σας θα ήταν άδικαίωμα. Βλέπετε εκεί κάτω αυτόν τον άνθρωπο που τον τραγουδούν τόσο άλλοι. Ζητεί έκφροστώτα ήμερομισθίους, με πάρη και έμ. Έτσι έχω το φαί μου για δύο ήμέρες και τον καιρό για να σκεφθώ.

Και έδωσε το χέρι του προς τον Άγγλον.

—Πολύ περίεργη! μουρμούρισε εκείνος. Προέδρος της Δημοκρατίας έχει κάτω ή χροφόρος έδω...

Αλλ' ή μίς Άουρετ τον διέκοψε.

—Πατέρα, λησμονείτε τί είπα ο ίατρος του πλοίου. Στον έλάχιστο κόπο ή πληγή μου έιναι να ανοίξη πάλι. Είναι άπαισιόμορφη αφήσατε τον κ. Λαδάρντ.

—Η κόρη μου έχει δική! είπα ο σέρ Μύρλετον.

—Η κατάσταση σας δεν επιτρέπει ακόμη να εργάζησθε. Σε παρακαλώ να μένετε συνοδευόμενος στο ξενοδοχείο.

—Πώς;

—Απλούστατα. Περιλαμβάνεται κι' αυτό στην όφειλή μου προς σας.

—Και το μπιρτέκι μαζί;

—Βεβαίως. Είμαι Άγγλος και έννοώ να έχω τακτικούς τους λογαριασμούς μου!

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΔΡΟΣΙΝΗ

Ο ΑΓΓΕΛΟΓΙΑΝΝΟΣ

A'

Αποτρική τις πράξις είχε συμβή κατά τάς ήμέρας εκείνας εν τη προς την Εύβοιαν Θεσσαλική ακτή. Μοναχός φύλαξ παρεκκλησίου της Παναγίας, συλλήψεως και δεινός κακώτης υπό τριών ρυπαρών φουστανελοφόρων, ηγαγκίσθη να παραδώσει εις αυτούς τόν πενήχρον ταμειον και τά ιερά σκεύη του ναού.

Οι κακούργοι, φεύγοντες ένδοχόμενην καταδίωξιν των τουρκικών άρχών, δεν ήτο άπίθανον ότι ήδύνατο να διασπασθώσι διά πλοιοκρατίαν εις την Εύβοϊκήν ακτήν. Ταύτα μαθούσα ή κυβερνήσις παρά του έν Βόλφ Έλληνος προέβλεπε, έτηλεγραφάσε προς τόν έπαρχον και τόν υπομοίραρχον Ήρωχωρίου να λάβωσι τά κατάλληλα μέτρα. Έξέπεμψθη λοιπόν προς τά ύποπτα μέρη σχεδόν πάντες οι διαθέσιμοι χωροφύλακες, και οι πάρεδροι των πλοιακίων χωρίων διετάχθησαν να διοργανώσωσι νυκτερινάς περιπολίας ένόπλων χωρίων. Αλλ' οι ληρταί δεν εγκατέλειψαν τόν Θεσσαλικόν έδαφος, και χαλώς έπράξαν, διότι ουδέ κατεδιώχθησαν ουδέ συνεληφθησαν ποτε.

Μίαν των ήμερών εκείνων—ήτο Σεπτέμβριος του 1878—ο έννομοτάρχος Καραχίτσος έπί κεφαλής πεντάδος χωροφύλακων ήλθε και κατέλυσε εις τόν χωρίον. Οι χωροφύλακες διενεμήθησαν υπό του παρέδρου εις κονάκια και τόν έννομοτάρχην εκάλεσάν τον προς τόν ναόν.

Ητο Καραχίτσος, ύψηλός, εφρόστερος, ύπερ των έν τω στρατώ πρό είκοσιετίας είχε άποκτήσει τόν τέλειον εκείνο στρατιωτικόν παράστημα, ύπερ χαρακτήριζε τούς παλαιούς υπάξιωματικούς. Η κεφαλή αυτού ήτο σφαιροειδής, ή κόμη σύρριξα κομμένη, έν αντιθέσει δε ή γενειάς δασυτάτη και μακρά, όλίγων ζυριμένη ένθεν και ένθεν τάς πρεσβείας. Ο μυστάς άρειμανίως ήνωρθωμένος, οι όφρύες συμμειγείς και ορθότοιγες.

Ορθότοιγες, φωνή βαρεία ως δούπος τυμάνου. Μειδίκα σπανίως δίσταζε τά πλάτια γελίου αυτού, αλλ' όσάκις έμειδία, πάρα ή πρότερος άγριότης έξηλείφετο από της υιοφής, αήλη τις υπεράτης αγαθήτης περιέλουσε τά χαρακτηριστικά, και ο άπλην φύλαξ της τάξεως μετεμορφώτο εις σεβασμόν άρχιμανδρίτην.

Η μεταμόρφωσις δ' αυτή, ή άλλως στιγμιαία και όχι συνηθ, ήτο διαρκής κατά την ώραν του δείπνου. Ο Καραχίτσος καταλείπων εις γυνίαν τινά τόν όπλον, άναστάν την έξοφλόγην και αποβάλλον τόν πλίκιον, ένα καταβόη ήσιν πρό γαλαθνήν χοιριδίον και ούλως έαυθώ μοσάτου, παρήτει μετά τών έπιδημάτων της ύπηρεσίας και πᾶσαν την συναφή άσχηρότητα. Ητο συνδατημών εύθουος, όμιλητικώτατος—και μόνον καλός συντροφός εν τη διανομή των φαγητών και των ποτών, αλήτης λέων του μύθου.

Ενύηθον εις έτι κύριον θέμα της όμιλίας κατά τόν δείπνον έτέθη τόν περί ληστών. Και ο έννομοτάρχος μεταξύ δύο ποτηρίων όλνου ανέερε σκεπτικά έπιστάσια του μακρού αυτού σταθίου και καταδιώξεις και συμπλοκάς μετά ληστικών συμμοριών.

Βλέπετε έδώ πάνω τη χαρακιά; έειπεν άκρογόμενος συμπλοκήν έν Φθιώτιδι και δείσαν τον κορυφή της κεφαλής—είπε από τινά τινά τόν όπλον, άναστάν την έξοφλόγην και αποβάλλον τόν πλίκιον, ένα καταβόη ήσιν πρό γαλαθνήν χοιριδίον και ούλως έαυθώ μοσάτου, παρήτει μετά τών έπιδημάτων της ύπηρεσίας και πᾶσαν την συναφή άσχηρότητα. Ητο συνδατημών εύθουος, όμιλητικώτατος—και μόνον καλός συντροφός εν τη διανομή των φαγητών και των ποτών, αλήτης λέων του μύθου.

Ενύηθον εις έτι κύριον θέμα της όμιλίας κατά τόν δείπνον έτέθη τόν περί ληστών. Και ο έννομοτάρχος μεταξύ δύο ποτηρίων όλνου ανέερε σκεπτικά έπιστάσια του μακρού αυτού σταθίου και καταδιώξεις και συμπλοκάς μετά ληστικών συμμοριών.

Βλέπετε έδώ πάνω τη χαρακιά; έειπεν άκρογόμενος συμπλοκήν έν Φθιώτιδι και δείσαν τον κορυφή της κεφαλής—είπε από τινά τινά τόν όπλον, άναστάν την έξοφλόγην και αποβάλλον τόν πλίκιον, ένα καταβόη ήσιν πρό γαλαθνήν χοιριδίον και ούλως έαυθώ μοσάτου, παρήτει μετά τών έπιδημάτων της ύπηρεσίας και πᾶσαν την συναφή άσχηρότητα. Ητο συνδατημών εύθουος, όμιλητικώτατος—και μόνον καλός συντροφός εν τη διανομή των φαγητών και των ποτών, αλήτης λέων του μύθου.

Ενύηθον εις έτι κύριον θέμα της όμιλίας κατά τόν δείπνον έτέθη τόν περί ληστών. Και ο έννομοτάρχος μεταξύ δύο ποτηρίων όλνου ανέερε σκεπτικά έπιστάσια του μακρού αυτού σταθίου και καταδιώξεις και συμπλοκάς μετά ληστικών συμμοριών.

Βλέπετε έδώ πάνω τη χαρακιά; έειπεν άκρογόμενος συμπλοκήν έν Φθιώτιδι και δείσαν τον κορυφή της κεφαλής—είπε από τινά τινά τόν όπλον, άναστάν την έξοφλόγην και αποβάλλον τόν πλίκιον, ένα καταβόη ήσιν πρό γαλαθνήν χοιριδίον και ούλως έαυθώ μοσάτου, παρήτει μετά τών έπιδημάτων της ύπηρεσίας και πᾶσαν την συναφή άσχηρότητα. Ητο συνδατημών εύθουος, όμιλητικώτατος—και μόνον καλός συντροφός εν τη διανομή των φαγητών και των ποτών, αλήτης λέων του μύθου.

Βλέπετε έδώ πάνω τη χαρακιά; έειπεν άκρογόμενος συμπλοκήν έν Φθιώτιδι και δείσαν τον κορυφή της κεφαλής—είπε από τινά τινά τόν όπλον, άναστάν την έξοφλόγην και αποβάλλον τόν πλίκιον, ένα καταβόη ήσιν πρό γαλαθνήν χοιριδίον και ούλως έαυθώ μοσάτου, παρήτει μετά τών έπιδημάτων της ύπηρεσίας και πᾶσαν την συναφή άσχηρότητα. Ητο συνδατημών εύθουος, όμιλητικώτατος—και μόνον καλός συντροφός εν τη διανομή των φαγητών και των ποτών, αλήτης λέων του μύθου.

τάστηθα και σωριάστηκε σαν θουάλι χάλμου στα λιβάρια.

Και έλεγε ταύτα άνευ κόπου, μετ' άπλόητος και ήρεμίας, ως να έπρόκειτο περί κοινού τινος και άσημάντου πράγματος. Μετ' όλίγον έπρόσθεσεν:

—Απ' όλα αυτά τά τέρατα, τούς φονιάδες, έναν συμμόνεσε ή ψυχή μου, σαν είδα να τόν ξαπλώνη ο δήμιος στην καρμανιόλα. Είπα μέσα μου: τί κρίμα να κοπή έτσι τόσο όμορφο κεφάλι.

—Ητον τόσο όμορφος άνθρωπος; ήρώτησα.

—Άγγελος! Και τόν όνομά του τόν είχε πάρη άπ' την όμορφιά του, τόν έλεγαν Άγγελογίαννο. Άγγελος την όψη και δαίμονας την καρδιά! Κοντά σ' όλα τά κακά πώκανε με τη μαύρη ψυχή του, προς τόν λαμό του με την όμορφιά του και ένα δύστυχο κορίτσι άπ' τη Σπολάιτα... Έώρα, να στείλω ένα ταγιόρα, και θα σας τόν πώ αυτό πώς γίνηκε.

να ίδητε αν δεν μοιάζει σαν κάτι που γράφουν οι φράγκοι στα μυθιστορήματα και παρασταίνουν στα θέατρα της Αθήνας.

Ανυπομονώντας άπερρίψαμεν τά χείρα μακτρα επί της τραπέζης και προσηλώσαμεν τόν βλέμματά εις τόν στόμα του Καραχίτσου. Αλλ' εκείνος μετά νοήλειας συνέλιβε τόν ταγιόρον και άναστροφάς εκ τού κόλου μίαν καπνοσύριγγα, έξ ούτου όρνευο έποπότηται αυτό έπιμελωτό.

Έπειτα ήναψεν από τού καπνισμένου λύγχνου και κατ' επανάληψιν έσπασε και καταπιών εξέβαλεν από τών αυχτήρων νεφελή πυκνά καπνός. Έπείθε τις και τας διά της σάλαμης τόν εκ τού πλίκιου σηματομένον ύέτωπον και τέλος συναντήσας τά περίεργα βλέμματα ήρώδ έμειδισας και ήργισε την διήγησιν μετά ζωηρών χειρονομιών.

B'

«Δεκατρία χρόνια σφαλνούνε στής έξη Νοεμβρίου όστος από τη θραύδα εκείνη. Ημουν χωροφύλακας στη μοιραρία Τριχωνίας και άπεσπασμένος με τών είσοπταττων γύρω έώμ στα χωριά. Η ληστεία τότε είχε σηκώσει κεφάλι και ο κόσμος ήταν άνω κάτω λίγες μέρες πριν ειγναι πιαστή στο Ναπάντι ένα καπνισμπορά. Τά μεταβόλως τούς έδωσαν και σκότωσαν ένα, τόν Κασίχη έλεγαν πώς λαβόθηκε κι' ο Άγγελόγιαννος, μα δεν μπόρεσαν να τόν πιάσουν ζωντανόν... Τόν πήσαν οι άλλοι ληστές στον ώρο ή τρούπωσε στο δάσος κατά τόν Πατανόρομο; Κανείς δεν ήξερε. Οι στρατιώται έφραγαν τόν τόπον ακολούθώντας τά αλματα—γιατί ήτον προκηρυγούμενο τόν κεφάλι του δυο χιλιάδες—του χάλμου...»

—Χαίω πολύ, είπα άπαθίστατα ο ποιητής των «Μέθων».

—Χαίω πολύ, είπα άπαθίστατα ο ποιητής των «Μέθων».

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΟΙΝΕΙΔΟΤΑ

ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΟ ΠΑΙΔΙ

Ο νεαρός κόμης ντ' Αρτουά είχε πάρει συνθήσει να λήη συχνά τη λέξη «διάβολος». Ο κ. Ντεφουζέ, που όπωσδήποτε συνετέλεσε στην άνατροφή του κόμης, συμβούλεψε τον νεαρό εύπατρίδη να μην επαναλαμβάνη τη λέξη αυτή, γιατί στο τέλος ο διάβολος άκούγοντάς τον να τόν επικαλείται τακτικά, θα έρχόταν και θα παρουσιαζόταν μπροστά του.

Στη συμβουλή αυτή του παιδαγωγού του, ο κόμης ντ' Αρτουά άποτραβήχτηκε σε μία γυνίκα τού δουατίου και γυναικίστος προσευνήθησε: «Διάβολέ μου, έλα, παρουσιάσου μπροστά μου και πάρε μακριά αυτόν τόν εύλογημένο κ. Ντεφουζέ που μ' ένοχλεί».

Σημειώστε ότι ο κόμης ντ' Αρτουά ήταν τότε μόλις επτά χρονών.

ΠΡΟΒΙΒΑΣΜΟΣ

Ποίν άνέβη στο ίκρίωμα ή Άννα ντ'ε Μπλάν έγραψε στον σύζυγό της Έρρίκο δσ, κατά διαταγήν του όποιος είχε καταδικασθή σε θάνατο.

«Μεγαλειότητα, λάβατε πάντως μεγάλη σποντίδα για την άνδυσή μου στα άνώτατα κοινωνικά στρώματα. Από άπλη έσποντίδα επί των τιμών, με κάνετε μακρησία τού Πιμπού. Από μακρησία δε βασιλίσσα, και από βασιλίσσα, αυτή τη στιγμή με κάνετε Άγιον».

Με μεγάλη καρτερικότητα άνέδρασε στο ίκρίωμα, ντυμένη πολυτελέστατα. Τό έπιδητικό της παράστημα έκανε μεγάλη έντύπωση. Όταν παρετήρησε μερικές κοίτες της αλλής που γαυγολεύσαν, είπε στο δήμο: —Παρ' όλ' αυτά, πεθαίνω ως βασιλίσσα.

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ!

Ο λόρδος Χάμιλτον ήταν πολύ περίεργος άνθρωπος. Μία μέρα, μεθυσμένος σ' ένα πανδοχείο της Άγγλιας, σκότωσε ένα παιδί.

Τό βράδυ, γύρισε σπίτι του, χωρίς να ξέρη τι είχε κάνει. Ο πανδοχεύς, που από ώρες τόν περίμενε, μόλις τόν είδε, του είπα: —Εέρστε μολόδε, πώς σκοτώσατε ένα παιδί;

Χωρίς να σκεφθή, ο λόρδος άποκρίθηκε τριχίλκοντας:

—Καλά. Περάστε το στο λογαριασμό.

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΜΑΘΗΜΑ

Μά, μετά, ο Πέτρος ο Μέγας δαμάρισε στο άνταρπεί του τού Μπαρσάβ ένα πτώμα ταπεινέμο και λουκέτο με τέρεδωθην.

Η τέρουση και άποκρυπτική όψη και τόν σκούτο θέαμα τού πτώματος προκάλεσαν άηδία σε πολλούς αλλόκοις, που έμμελτορήσαν άνέμελως ζωηρότητα, γιατί ο άσχετάτω τούς άναγκάζει να παρουσιάζονται στο μάθημα της άνατομίας.

Πότε ο μέγας άσχετάτω, θέλοντας να κατεπληρώσει την όφειλή του αυτή, τους ύοχρώσε να δαγκάσουν τούς μύνας εκείνους που τούς προέβλεψαν τόσην άηδία.

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Ο Λαφονταίν είχε ένα παιδί που πολύ λίγο καιρό τόν κράτησε μαζί του. Τό είχε παραδώσει εις χείρας τού κ. ντ'ε Χάλαβ.

Μία φορά που βρισκόταν σ' ένα σπίτι, όπου κατά συνήθειαν έφαιλόγεναισ και τόν παιδί του, που είχε πολύν καιρό να τόν δει, του τόν παρουσίασαν.

—Χαίω πολύ, είπα άπαθίστατα ο ποιητής των «Μέθων».

Michel Corday

ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ

Η Φρανσουάξ ακούμπησε το φροτίο της στον κατάσκοπο ηλιοφωτισμένο δρόμο. Έφευγε το μεσημερινό φαί, από το Μπριλόν, για τον μπαμπά της και τον αραβοναστικό της, «τους άντρες της» όπως τους έλεγε. Αλήθεια τί σπάνια και τί κοπιαστική ή δουλειά του μπαμπά της. Με το κορμί χοντρό στο σκάρανδρο του δουτηχτή, με τα μολυβένια παπούτσια στα πόδια και την πελώρια δευμάτινη κάσα στους ώμους, να ξη τσέπες άδρες μέσα στον ποταμό. Ήταν όμως ξεκουστός στην περιφέρεια. Ήταν μοναδικός στο να διορθώνει τις παραλίες, της γέφυρες, τα προχώματα, να σώζει το φροτίο κανονών μικρού βαποριού, που ναυαγούσε και να βόσκον πολίτεια πράγματα που πέσανε στο νερό.

Ζούσε όπου έβρισκε καλλίτερα "Ένα μήνα έδώ, δυό μήνες εκεί. Η Φρανσουάξ που μύλις γνώρισε τη μητέρα της που πέθανε πολύ νέα, λείπει τον πατέρα της και ζούσε μαζί του. Αιτή τη νομαδική ζωή, "Ο, αὐτὴν μεγάλωσε τὸν βοηθοὺς σὲς δουλειὰς του. Όταν τὸ χωριὸ ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὸ ποτάμι, —όπως τὸ Μπριλόν ποὺ ἀπείχε ἕνα χιλιόμετρο— ἀγοράζανε τὸ φαί τους ἀπὸ κανένα μαγειρεὺ. Ὁδηγοῦσε τὸν βαποριὰ, βοηθοῦσε τὸν δουτηχτὴ καὶ βγάλη τὴν μολυβένια φορεσιὰ του δταν ἔβγαυε ἀπ' τὸ νερὸ, ἢ ἀκόμα, καμμιὰ φορὰ ἀντικαθιστοῦσε τὸν ἀγιντο σὺντροφὸ του ποὺ τοῦ προμήθευε ἀδιάσπαστὰ ἀέρα στὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ.

Γιατὶ ὁ πατέρας της δὲ δούλευε ποτὲ μόνος. Χρειάζονταν πάντα ἕνα δεύτερο χέρι. Γιὰ καλὴ του τύχη—ίσως μὲ τὴν κορυφὴ ἐλπίδα νὰ ἐτοιμάσῃ ἕναν ἀντίδιο διάδοχο—διέλεξε τὸν τελευταῖο χρόνο ἕνα νερὸ καὶ γενναῖο ναύτη, τὸν Φρειδερίκο, ποὺ τὸν ἀγατοῦσε ἡ Φρανσουάξ τόσοσ ὅσο καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιο.

Ὁ γάμος εἶχε ἀποφασισθῇ καὶ θὰ γινότανε στὴν ἀρχὴ τοῦ χειμῶνα.

Ἡ Φρανσουάξ πλησιάζοντας κατέβηκε μὲ προσοχὴ τὴν ἀποκομμένη κατηφοριὰ τῆς ἀροποταμίας. Ὁ Φρειδερίκος ποὺ κυβερνοῦσε τὴν ἀντλία τοῦ ἀέρα μὲ μὴν ἀργὴ καὶ κανονικὴ κίνηση, τῆς χαμογέλασε.

—Θὰ γυῖ γογγύρα ὁ πατέρας ; ρώτησε ἐκείνη.

—Σὲ δέκα λεπτὰ θὰ τελειώσῃ, καὶ σκοπάζοντας τὸ μέτωπό του μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ μηχανοῦ πρόβλεψε :

—Εἶναι πᾶν εὐχαριστήμενος μέσα στὸ νερὸ παρὰ ἔξω !

Ὁ ἥλιος ἔκλυε. Στὸν ποταμὸ, δὲν ἦταν ψυχρὴ. Ἀκόμα καὶ τὸ νερὸ ποὺ λαμπαλοῦσε θαρρεῖς καὶ βαριότανε νὰ τραβήξῃ τὸ δρόμο του, ναυαγισμένο ἀπ' τὴν κάρνα τοῦ μεσημεριοῦ.

Ὁ Φρειδερίκος ἀποτραβήχτηκε γιὰ νὰ φάνε τὴν σούπα τους καὶ νὰ πάρουνε κανένα ὑνάνι. Ἀκόμα καὶ ὁ Γκαρξέ, ὁ πᾶν μαυροδὴς ψαράς, ποὺ συνήθως ἔτρωγε, ἐκεῖ ποὺ ψάρευε, κανένα σάντουιτς καὶ κανένα φροτίο φυλαμένο στὸ σάκο του καὶ ἔρωχε τὴν χρωματιστὴ ἀμυδιὰ του ἀπ' τὸ δεξιὸ μέρος, σήμερὰ δὲν βρισκόταν ἐκεῖ. Ήταν ἕνας γέρο Παρισινὸς γελαστός καὶ καθὼς πρέτει ποὺ δὲν παρῆλθε κανένα πρὶν νὰ φέρῃ στὴν Φρανσουάξ τὸ πᾶν δροσερὸ καὶ δημοφὺς τριαντάφυλλο τοῦ κήπου του. Μ' αὐτὴν δὲν ἀγατοῦσε ἄλλα ἀπ' τὰ λουλούδια τὸν ποταμοῦ, ποὺ τὰ λούζει καὶ τὰ τρέφει, τὴν δειλὴ μυρωδιά, τὴν κίτρινη τσαλακωμένη ἰριδιὰ, τῆς μεγαλοπρεπεῖς νηματαῖς μὲ τοὺς μακροὺς λεπτοὺς μίσχους.

Τὴν ὥρὰ ἐκείνη ἀκριβὸς ἕνα μπουκέτο ἀπὸ τέτοια λεπτὰ καὶ λευκὰ λουλούδια ἐπέπλεε

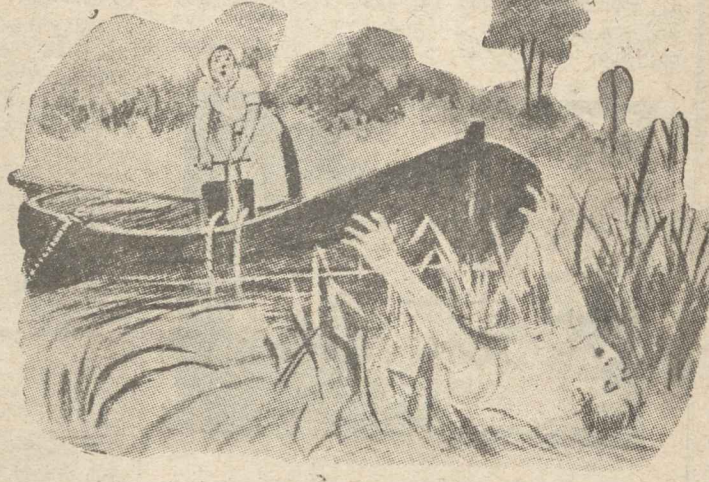
κοντὰ στὴν ὄχθη. Μάταια προσπάθησε νὰ τὸ πιάσῃ ἡ Φρανσουάξ μ' ἕνα κλωναράκι. Δὲν τὰ κατάφερε γιατί τὰ λουλούδια γλιστροῦσαν. Ὁ Φρειδερίκος θέλησε νὰ τὴν βοηθήσῃ.

—Ἔλα πάσε τὴν ἀντλία Φρανσουάξ, γὰρ στὸ κῆρυγέ σου.

Στὴν ἀρχὴ ἀνέστη. Γιὰ ἕνα παιχνίδι. Ἀλλὰ καὶ ἡ σκέψη νὰ βοηθήσῃ μὴ στιγμὴν τὸν Φρειδερίκο στὴν κορυφαία του δουλειὰ κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο τὴν ἔκανε ν' ἀποφασίσῃ.

—Ἄς εἶναι, εἶπε. Σ' ἀνταχιστῶ.

Πῆρε τὸν μοχλὸ τῆς ἀντλίας καὶ τὸν ἀνεδοκατέβαζε κανονικὰ. Ἦξερε τὴ δουλειὰ. Μάλιστα τὴν ἀγατοῦσε. Σκεφτότανε συγκεχυμένα πῶς κάποιον ἐκεῖ σὲ πέντε μέτρα βάθος, ὁ πατέρας της ἀνέβαινε χάρις σ' αὐτὴ καὶ διὰ τοῦ ἐστεινε σὲ κἄθε προσπάθεια τὴν ἀπαυτομένη πνοή, τὴ ζωή. Ἐν τῷ μεταξὺν παραμόνυε τὸν Φρειδερίκο νὰ δῇ τὴ θάλασσα. Αὐτὸς ἔβαλε ἕνα μαδερὶ βαρὺ ἀπ' τὸ βαποριὰ στὴν ὄχθη.

—Σῶσε με Φρανσουάξ!...

τὴν καὶ ἀνέβηκε σ' αὐτὸ τὸ γεφυράκι. Τεντώθηκε καλὰ μὴ δὲν ἔπασε τὸ λουλούδι. Ἡ Φρανσουάξ ἔβαλε τὰ γέλια. Ὁ νέος περαινμένος ἔκανε ἄλλο ἕνα ὅριμα. Καὶ ἔκρυψε μὴ φοβερὴ βλαστήμια ἀντήχησε καὶ ὁ μεγάλος καὶ ὑπόκομος θόρυβος ἑνὸς σώματος ποὺ πέφτει στὸ νερὸ...

Ὁ Φρειδερίκος χάρηκε.

Ὅλη ἡ ἀγωνία τῆς Φρανσουάξ ἐκδηλώθηκε σὲ μὴ κωνική. Θέλησε νὰ δοῦν. Μὰ κρατήθηκε. Σκέφτηκε πῶς ἡ ἀντλία δὲν ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ λεπτὰ.

Ἀλλὰ μὴ σκέψη γλυκερὰ τὴν ἀνακούριζε: «ἔξω κολύμπι». Τί σημαίνει ποὺ εἶναι τὰ νερά βαθειὰ ; Μὲ τρεῖς ἀπλωτὲς θὰ φτάσῃ στὴν ὄχθη. Ἐπὶ τῆς ἑλπίδας λίγα μέτρα πᾶν βγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια τὸ κεφάλι καὶ οἱ ὦμοι τοῦ Φρειδερίκου.

Τὸ χέρι του βγαίνει ἀπ' τὸ νερὸ καὶ ἀπλώνεται νὰ πιάσῃ τὸ μαδερὶ. Σώθηκε. Μὰ γιατί δὲν προχωρεῖ ; Θάρεσε πῶς κατὰ τὸν κρατὶ καὶ παραλίε καθὲν προσπάθεια. Μὴν ἔπαθε καμμιὰ παραύση. Ἡ Φρανσουάξ σκέφτεται μὲ τὰ χέρια πάντα στὸ ἀνεδοκατέβαζε τῆς ἀντλίας.

—Τὰ χόρτα, κατορθώνει νὰ φωνάξῃ ὁ Φρειδερίκος καὶ ἡ φωνὴ του δείχνει ὅλο τὸν τρόμο ποὺ τὸν κρατᾷ.

Ἀλήθεια τὰ χόρτα ! Τὰ γλυστερὰ χόρτα ποὺ τυλίγονται καὶ σφίγγουν τῆς γάμπες καὶ ποὺ ὅσο προσπάθειες νὰ τὰ σπάσῃ τόσο δυναμίζονται τὸ σφίξιμο. Μὰ ὁ Φρειδερίκος τὰ ξέρει. Ἵσως καὶ τοὺς ξέρει ! Ἀλλοίμονο. Μὲ τὸ στόμα γεμάτο ἀπ' τὸ γλυκὺ νερὸ καὶ μὴ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια φωνάζει :

«Σῶσε με, Φρανσουάξ !

Ἦταν ὅσοι, μὰ ἀλαφρὰ δὴν ποὺ τὴν

παίρνει τὸ κῆμα. Λοιπὸν θὰ πεθάνῃ ἐκεῖ, ἐνθὺ θὰ ἔρτανε μονάχα νὰ τραβήξῃ τὸ πλοῖο, νὰ τοῦ ἔτειναι ἕνα κορμὶ, ἕνα χέρι, ὅ,τι νάνα; Δὲν εἶναι δυνατὸν. Ὁ γάμος δὲν μπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὸν πατέρα της νὰ σκάσῃ μέσα στὸ νερὸ. Τὰ δευτερόλεπτα νὰ μὴ τοῦ στείλῃ ἀέρα, θὰ σκάσῃ.

Τί νὰ κάνει ; Μὲ τὰ χέρια στὰ μαρμὰ καὶ τὰ μάτια προσκολλημένα στὸ ποτάμι, σκέφτεται «Βοήθεια !»

Ἡ φωνὴ τῆς σκίζει τὸν οὐρανὸν. Μὰ ἀπὸ ὁλομόναχη. Δὲν ὑπάρχει ψυχὴ. Ἄν ἔπαυσε νόντανε τοῦλάχιστον ὁ Φρειδερίκος της.

Ἄ νὰ τὸς. Τὸ κεφάλι τὸν ἔπασε νὰ τὸν ἀπὸ μὲν, πόσο εἶναι μακριὰ. Φωνάζει σὰν τρελλὸς. —Φρειδερίκο μου, Φρειδερίκο μου, σῶσε γιὰ κατὰρ μου. Ξαναγύρασε...

Ξαναγύρασε. Ὁχι, δὲ θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πεθάνῃ. Ποῖος ξέρει ; Ὁ πατέρας της θὰ τὴν ἀνταλλάξῃ μὲς νουθεσίαν πῶς ποὺ λείπει ὁ πατέρας καὶ ὁ ἀνέστη. Ναὶ ἔτσι δὲν κάνει. Τὸ χέρι της ἄρρησε τὴν ἀντλία.

Μὰ γιατί νὰ λὴν νέμματα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ ; Ὁ δουτηχτὴς δὲν θὰ μπορεῖ νὰ ξαναβῇ καὶ νὰ βγάλῃ μονάχα τὸν ποταμὸν τῆς γιὰ νὰ σιγασθῇ ἡ ἀντλία. Ὁχι, ὅχι, μὴν μπορεῖ νὰ τὸ κινήσῃ. Πρέτει ν' ἀφήσῃ νὰ πεθάνῃ ὁ ἑαυτὸς γιὰ νὰ σωθῇ ὁ ἄλλος.

Ἡ Φρανσουάξ φωνάζει μὲ φωνὴν λαοῦ : «Βοήθεια ! Ἡ μαμά της διαμαρτυρεῖται ψάχνει τὸ ποτάμι ὅπου πεθαίνει ὁ Φρειδερίκος. Καὶ τὰ χέρια της ἔξαλλοιτοῦσε νὰ δύνουν τὴ ζωή. Ἐν τῷ μεταξὺν πρέτει νὰ διέλθῃ. Ὁ καρὸς ἐπείγει. Ἀλλὰ μὴν δὲν χεῖ διαλέξει αὐτὴ τὴν στιγμὴν μόνον κατὰ τὴν ἀντλία ; Σὲ κἄθε δευτερόλεπτο ποὺ περὶ νὰ δὲν θυσιάζει τὸν ἀραβοναστικό της γὰρ τὸν πατέρα της ;

Ξαφνικὰ ὁ Φρειδερίκος ξαναγυρᾷ καὶ μὴ μακριὰ. Εἶναι ἕνα φάντασμα, ἕνα χέρι ποὺ παλεύει μὲ τὸ κενὸ. Χωρὶς ἀντλία ἡ στερεὴ φορὰ, τὸ ἀντίο. «Εἰ ! Τίποτ' οὐδὲν. Θὰ σώσῃ τὸν Φρειδερίκο. Εἶναι τὸ πᾶν γι' αὐτὴ. Πῶς τὸ νοιώθει τόσο. Εἶναι τὸ μέλλον. Ἡ ζωή. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πεθάνῃ. Ἐκεῖ, μισοστὰ στὰ μάτια της, ἔλεει νὰ ξησθῇ, ἡ εὐτυχία της. Γογγύρα, σὺν πλοῖο.

Μὰ τί, ὁ πατέρας της δὲν πεθάνῃ τότε ; Καὶ θὰ τὸν σκοτώσῃ αὐτὴ ; Θὰ εἶναι πάντα ἀπὸ μεσὰ τους. Θὰ τὸν βλέπουν νὰ σκάει μέσα στὸ νερὸ στὸν δουτηχτὴ μέσα στὸ νερὸ. Ὁ ἀνασπασμένος της μετασπᾷ. Καὶ κλαίει ναύοντας πῶς ἡ γῆ θὰ τὴν κρατᾷ. Πέντε ἔκανε διὰ μπορεῖ νὰ νὰ λησθῇ βοήθεια γὰρ τὸ Φρειδερίκο πρὶν πᾶν ἡ ἴδια. Ἀλλὰ...

Τ' αὐτὰ της χτυποῦν. Ἀκούγονται ἄλλα. Ὁ κ. Γκαρξέ, ὁ ψαράς, τοῦξε μὲ τὰ τραπέζια φιλὰ στὸ χέρι... Ἡ Φρανσουάξ φωνάζει σὰν τρελλή :

—Γογγύρα, γογγύρα πάστε τὸν ποταμὸν. Ἀντικαταστήστε με. Πᾶν γογγύρα. Θέ με κρατήθηκε. Σκέφτηκε πῶς ἡ ἀντλία δὲν ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ λεπτὰ.

Ἀλλὰ μὴ σκέψη γλυκερὰ τὴν ἀνακούριζε: «ἔξω κολύμπι». Τί σημαίνει ποὺ εἶναι τὰ νερά βαθειὰ ; Μὲ τρεῖς ἀπλωτὲς θὰ φτάσῃ στὴν ὄχθη. Ἐπὶ τῆς ἑλπίδας λίγα μέτρα πᾶν βγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια τὸ κεφάλι καὶ οἱ ὦμοι τοῦ Φρειδερίκου.

Τὸ χέρι του βγαίνει ἀπ' τὸ νερὸ καὶ ἀπλώνεται νὰ πιάσῃ τὸ μαδερὶ. Σώθηκε. Μὰ γιατί δὲν προχωρεῖ ; Θάρεσε πῶς κατὰ τὸν κρατὶ καὶ παραλίε καθὲν προσπάθεια. Μὴν ἔπαθε καμμιὰ παραύση. Ἡ Φρανσουάξ σκέφτεται μὲ τὰ χέρια πάντα στὸ ἀνεδοκατέβαζε τῆς ἀντλίας.

—Τὰ χόρτα, κατορθώνει νὰ φωνάξῃ ὁ Φρειδερίκος καὶ ἡ φωνὴ του δείχνει ὅλο τὸν τρόμο ποὺ τὸν κρατᾷ.

Ἀλήθεια τὰ χόρτα ! Τὰ γλυστερὰ χόρτα ποὺ τυλίγονται καὶ σφίγγουν τῆς γάμπες καὶ ποὺ ὅσο προσπάθειες νὰ τὰ σπάσῃ τόσο δυναμίζονται τὸ σφίξιμο. Μὰ ὁ Φρειδερίκος τὰ ξέρει. Ἵσως καὶ τοὺς ξέρει ! Ἀλλοίμονο. Μὲ τὸ στόμα γεμάτο ἀπ' τὸ γλυκὺ νερὸ καὶ μὴ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια φωνάζει :

«Σῶσε με, Φρανσουάξ !

Ἦταν ὅσοι, μὰ ἀλαφρὰ δὴν ποὺ τὴν

παίρνει τὸ κῆμα. Λοιπὸν θὰ πεθάνῃ ἐκεῖ, ἐνθὺ θὰ ἔρτανε μονάχα νὰ τραβήξῃ τὸ πλοῖο, νὰ τοῦ ἔτειναι ἕνα κορμὶ, ἕνα χέρι, ὅ,τι νάνα; Δὲν εἶναι δυνατὸν. Ὁ γάμος δὲν μπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὸν πατέρα της νὰ σκάσῃ μέσα στὸ νερὸ. Τὰ δευτερόλεπτα νὰ μὴ τοῦ στείλῃ ἀέρα, θὰ σκάσῃ.

Τί νὰ κάνει ; Μὲ τὰ χέρια στὰ μαρμὰ καὶ τὰ μάτια προσκολλημένα στὸ ποτάμι, σκέφτεται «Βοήθεια !»

Ἡ φωνὴ τῆς σκίζει τὸν οὐρανὸν. Μὰ ἀπὸ ὁλομόναχη. Δὲν ὑπάρχει ψυχὴ. Ἄν ἔπαυσε νόντανε τοῦλάχιστον ὁ Φρειδερίκος της.

Ἄ νὰ τὸς. Τὸ κεφάλι τὸν ἔπασε νὰ τὸν ἀπὸ μὲν, πόσο εἶναι μακριὰ. Φωνάζει σὰν τρελλὸς. —Φρειδερίκο μου, Φρειδερίκο μου, σῶσε γιὰ κατὰρ μου. Ξαναγύρασε...

Ξαναγύρασε. Ὁχι, δὲ θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πεθάνῃ. Ποῖος ξέρει ; Ὁ πατέρας της θὰ τὴν ἀνταλλάξῃ μὲς νουθεσίαν πῶς ποὺ λείπει ὁ πατέρας καὶ ὁ ἀνέστη. Ναὶ ἔτσι δὲν κάνει. Τὸ χέρι της ἄρρησε τὴν ἀντλία.

Μὰ γιατί νὰ λὴν νέμματα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ ; Ὁ δουτηχτὴς δὲν θὰ μπορεῖ νὰ ξαναβῇ καὶ νὰ βγάλῃ μονάχα τὸν ποταμὸν τῆς γιὰ νὰ σιγασθῇ ἡ ἀντλία. Ὁχι, ὅχι, μὴν μπορεῖ νὰ τὸ κινήσῃ. Πρέτει ν' ἀφήσῃ νὰ πεθάνῃ ὁ ἑαυτὸς γιὰ νὰ σωθῇ ὁ ἄλλος.

Ἡ Φρανσουάξ φωνάζει μὲ φωνὴν λαοῦ : «Βοήθεια ! Ἡ μαμά της διαμαρτυρεῖται ψάχνει τὸ ποτάμι ὅπου πεθαίνει ὁ Φρειδερίκος. Καὶ τὰ χέρια της ἔξαλλοιτοῦσε νὰ δύνουν τὴ ζωή. Ὁ καρὸς ἐπείγει. Ἀλλὰ μὴν δὲν χεῖ διαλέξει αὐτὴ τὴν στιγμὴν μόνον κατὰ τὴν ἀντλία ; Σὲ κἄθε δευτερόλεπτο ποὺ περὶ νὰ δὲν θυσιάζει τὸν ἀραβοναστικό της γὰρ τὸν πατέρα της ;

Ξαφνικὰ ὁ Φρειδερίκος ξαναγυρᾷ καὶ μὴ μακριὰ. Εἶναι ἕνα φάντασμα, ἕνα χέρι ποὺ παλεύει μὲ τὸ κενὸ. Χωρὶς ἀντλία ἡ στερεὴ φορὰ, τὸ ἀντίο. «Εἰ ! Τίποτ' οὐδὲν. Θὰ σώσῃ τὸν Φρειδερίκο. Εἶναι τὸ πᾶν γι' αὐτὴ. Πῶς τὸ νοιώθει τόσο. Εἶναι τὸ μέλλον. Ἡ ζωή. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πεθάνῃ. Ἐκεῖ, μισοστὰ στὰ μάτια της, ἔλεει νὰ ξησθῇ, ἡ εὐτυχία της. Γογγύρα, σὺν πλοῖο.

Μὰ τί, ὁ πατέρας της δὲν πεθάνῃ τότε ; Καὶ θὰ τὸν σκοτώσῃ αὐτὴ ; Θὰ εἶναι πάντα ἀπὸ μεσὰ τους. Θὰ τὸν βλέπουν νὰ σκάει μέσα στὸ νερὸ στὸν δουτηχτὴ μέσα στὸ νερὸ. Ὁ ἀνασπασμένος της μετασπᾷ. Καὶ κλαίει ναύοντας πῶς ἡ γῆ θὰ τὴν κρατᾷ. Πέντε ἔκανε διὰ μπορεῖ νὰ νὰ λησθῇ βοήθεια γὰρ τὸ Φρειδερίκο πρὶν πᾶν ἡ ἴδια. Ἀλλὰ...

Τ' αὐτὰ της χτυποῦν. Ἀκούγονται ἄλλα. Ὁ κ. Γκαρξέ, ὁ ψαράς, τοῦξε μὲ τὰ τραπέζια φιλὰ στὸ χέρι... Ἡ Φρανσουάξ φωνάζει σὰν τρελλή :

—Γογγύρα, γογγύρα πάστε τὸν ποταμὸν. Ἀντικαταστήστε με. Πᾶν γογγύρα. Θέ με κρατήθηκε. Σκέφτηκε πῶς ἡ ἀντλία δὲν ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ λεπτὰ.

Ἀλλὰ μὴ σκέψη γλυκερὰ τὴν ἀνακούριζε: «ἔξω κολύμπι». Τί σημαίνει ποὺ εἶναι τὰ νερά βαθειὰ ; Μὲ τρεῖς ἀπλωτὲς θὰ φτάσῃ στὴν ὄχθη. Ἐπὶ τῆς ἑλπίδας λίγα μέτρα πᾶν βγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια τὸ κεφάλι καὶ οἱ ὦμοι τοῦ Φρειδερίκου.

Τὸ χέρι του βγαίνει ἀπ' τὸ νερὸ καὶ ἀπλώνεται νὰ πιάσῃ τὸ μαδερὶ. Σώθηκε. Μὰ γιατί δὲν προχωρεῖ ; Θάρεσε πῶς κατὰ τὸν κρατὶ καὶ παραλίε καθὲν προσπάθεια. Μὴν ἔπαθε καμμιὰ παραύση. Ἡ Φρανσουάξ σκέφτεται μὲ τὰ χέρια πάντα στὸ ἀνεδοκατέβαζε τῆς ἀντλίας.

—Τὰ χόρτα, κατορθώνει νὰ φωνάξῃ ὁ Φρειδερίκος καὶ ἡ φωνὴ του δείχνει ὅλο τὸν τρόμο ποὺ τὸν κρατᾷ.

Ἀλήθεια τὰ χόρτα ! Τὰ γλυστερὰ χόρτα ποὺ τυλίγονται καὶ σφίγγουν τῆς γάμπες καὶ ποὺ ὅσο προσπάθειες νὰ τὰ σπάσῃ τόσο δυναμίζονται τὸ σφίξιμο. Μὰ ὁ Φρειδερίκος τὰ ξέρει. Ἵσως καὶ τοὺς ξέρει ! Ἀλλοίμονο. Μὲ τὸ στόμα γεμάτο ἀπ' τὸ γλυκὺ νερὸ καὶ μὴ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια φωνάζει :

«Σῶσε με, Φρανσουάξ !

Ἦταν ὅσοι, μὰ ἀλαφρὰ δὴν ποὺ τὴν

παίρνει τὸ κῆμα. Λοιπὸν θὰ πεθάνῃ ἐκεῖ, ἐνθὺ θὰ ἔρτανε μονάχα νὰ τραβήξῃ τὸ πλοῖο, νὰ τοῦ ἔτειναι ἕνα κορμὶ, ἕνα χέρι, ὅ,τι νάνα; Δὲν εἶναι δυνατὸν. Ὁ γάμος δὲν μπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὸν πατέρα της νὰ σκάσῃ μέσα στὸ νερὸ. Τὰ δευτερόλεπτα νὰ μὴ τοῦ στείλῃ ἀέρα, θὰ σκάσῃ.

Τί νὰ κάνει ; Μὲ τὰ χέρια στὰ μαρμὰ καὶ τὰ μάτια προσκολλημένα στὸ ποτάμι, σκέφτεται «Βοήθεια !»

Ἡ φωνὴ τῆς σκίζει τὸν οὐρανὸν. Μὰ ἀπὸ ὁλομόναχη. Δὲν ὑπάρχει ψυχὴ. Ἄν ἔπαυσε νόντανε τοῦλάχιστον ὁ Φρειδερίκος της.

Ἄ νὰ τὸς. Τὸ κεφάλι τὸν ἔπασε νὰ τὸν ἀπὸ μὲν, πόσο εἶναι μακριὰ. Φωνάζει σὰν τρελλὸς. —Φρειδερίκο μου, Φρειδερίκο μου, σῶσε γιὰ κατὰρ μου. Ξαναγύρασε...

Ξαναγύρασε. Ὁχι, δὲ θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πεθάνῃ. Ποῖος ξέρει ; Ὁ πατέρας της θὰ τὴν ἀνταλλάξῃ μὲς νουθεσίαν πῶς ποὺ λείπει ὁ πατέρας καὶ ὁ ἀνέστη. Ναὶ ἔτσι δὲν κάνει. Τὸ χέρι της ἄρρησε τὴν ἀντλία.

Μὰ γιατί νὰ λὴν νέμματα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ ; Ὁ δουτηχτὴς δὲν θὰ μπορεῖ νὰ ξαναβῇ καὶ νὰ βγάλῃ μονάχα τὸν ποταμὸν τῆς γιὰ νὰ σιγασθῇ ἡ ἀντλία. Ὁχι, ὅχι, μὴν μπορεῖ νὰ τὸ κινήσῃ. Πρέτει ν' ἀφήσῃ νὰ πεθάνῃ ὁ ἑαυτὸς γιὰ νὰ σωθῇ ὁ ἄλλος.

Ἡ Φρανσουάξ φωνάζει μὲ φωνὴν λαοῦ : «Βοήθεια ! Ἡ μαμά της διαμαρτυρεῖται ψάχνει τὸ ποτάμι ὅπου πεθαίνει ὁ Φρειδερίκος. Καὶ τὰ χέρια της ἔξαλλοιτοῦσε νὰ δύνουν τὴ ζωή. Ὁ καρὸς ἐπείγει. Ἀλλὰ μὴν δὲν χεῖ διαλέξει αὐτὴ τὴν στιγμὴν μόνον κατὰ τὴν ἀντλία ; Σὲ κἄθε δευτερόλεπτο ποὺ περὶ νὰ δὲν θυσιάζει τὸν ἀραβοναστικό της γὰρ τὸν πατέρα της ;

Ξαφνικὰ ὁ Φρειδερίκος ξαναγυρᾷ καὶ μὴ μακριὰ. Εἶναι ἕνα φάντασμα, ἕνα χέρι ποὺ παλεύει μὲ τὸ κενὸ. Χωρὶς ἀντλία ἡ στερεὴ φορὰ, τὸ ἀντίο. «Εἰ ! Τίποτ' οὐδὲν. Θὰ σώσῃ τὸν Φρειδερίκο. Εἶναι τὸ πᾶν γι' αὐτὴ. Πῶς τὸ νοιώθει τόσο. Εἶναι τὸ μέλλον. Ἡ ζωή. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πεθάνῃ. Ἐκεῖ, μισοστὰ στὰ μάτια της, ἔλεει νὰ ξησθῇ, ἡ εὐτυχία της. Γογγύρα, σὺν πλοῖο.

Μὰ τί, ὁ πατέρας της δὲν πεθάνῃ τότε ; Καὶ θὰ τὸν σκοτώσῃ αὐτὴ ; Θὰ εἶναι πάντα ἀπὸ μεσὰ τους. Θὰ τὸν βλέπουν νὰ σκάει μέσα στὸ νερὸ στὸν δουτηχτὴ μέσα στὸ νερὸ. Ὁ ἀνασπασμένος της μετασπᾷ. Καὶ κλαίει ναύοντας πῶς ἡ γῆ θὰ τὴν κρατᾷ. Πέντε ἔκανε διὰ μπορεῖ νὰ νὰ λησθῇ βοήθεια γὰρ τὸ Φρειδερίκο πρὶν πᾶν ἡ ἴδια. Ἀλλὰ...

Τ' αὐτὰ της χτυποῦν. Ἀκούγονται ἄλλα. Ὁ κ. Γκαρξέ, ὁ ψαράς, τοῦξε μὲ τὰ τραπέζια φιλὰ στὸ χέρι... Ἡ Φρανσουάξ φωνάζει σὰν τρελλή :

—Γογγύρα, γογγύρα πάστε τὸν ποταμὸν. Ἀντικαταστήστε με. Πᾶν γογγύρα. Θέ με κρατήθηκε. Σκέφτηκε πῶς ἡ ἀντλία δὲν ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ λεπτὰ.

Ἀλλὰ μὴ σκέψη γλυκερὰ τὴν ἀνακούριζε: «ἔξω κολύμπι». Τί σημαίνει ποὺ εἶναι τὰ νερά βαθειὰ ; Μὲ τρεῖς ἀπλωτὲς θὰ φτάσῃ στὴν ὄχθη. Ἐπὶ τῆς ἑλπίδας λίγα μέτρα πᾶν βγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια τὸ κεφάλι καὶ οἱ ὦμοι τοῦ Φρειδερίκου.

Τὸ χέρι του βγαίνει ἀπ' τὸ νερὸ καὶ ἀπλώνεται νὰ πιάσῃ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μία νέα φωτογραφία της μεγάλης αμερικανίδος στάρ Λέιλα Χάιαρς, που κάμνει ήλιοθεραπείαν στην έξοχική της βίλλα.

Μία θαυμασία φωτογραφία της δίδος Τζορτζ Πράιγκερ, που υπεδόθη στας παρασκευάς των Παθών του Όμπερμεργκάντς, τον της Μαγδάλ, της.

Ραιτηθῆ των δικαιωμάτων του ἐπὶ τοῦ θρόνου. Εἰς τὴν φωτογραφίαν φαίνεται πρώτη ἀριστερὰ μὲ τῆς ἀδελφῆς τῆς καὶ τὸν Κάρολο.

Ἡ ὡραιότερη ἀμαζὼν τῶν Παρισίων, ἡ κόμισσα ντὲ Βαγκέν, πού ἐβραβεύθη σὲ μὴ τρία ταῖα ἱππεντικὴ ἐπίδειξι.

Παρακολούθησιν τὰς ἱπποδρομίας τοῦ Ἀσκού, στὴν Ἀγγλία.

Ἡ ἱπποδρομία ἐνεφανίσθη καὶ ὁ μεγαλειότερος Ἀγγλος βιομηχανικός, ὁ ἐπιλεγόμενος «βασιλεὺς τῶν κουμπιών», μὲ ὅλην τὴν ὀρεξίαν τῶν ἡσυχαστικῶν μετὰ χιλιάδες κουμπιών διαφόρων μεγεθῶν.

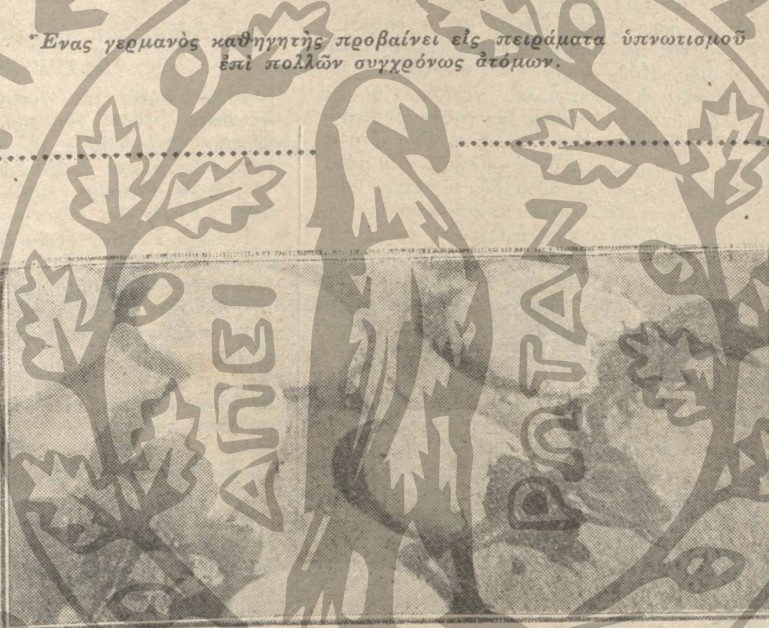
Ἡ φωτογραφία ἀπὸ τὰς ἀγγλικὰς ἱπποδρομίας: χιλιάδες ἐπαρθεύοντες εἰς τὸν τόπον τῶν ἀγώνων, μὲ πρόχειρα στρατιωτικὰ καὶ κατασκευάζουσιν ἐκεῖ τὴν νύκτα, διὰ νὰ παρακολουθήσουν ἀνέτως τὸ θέαμα τῆς ἐπομένης.

Δυὸ ἐκτάκτως γοητευτικὲς «στάρ» τοῦ ἰαπωνικοῦ κινηματογράφου, ἡ Τακάκο Τσιε, ἀριστερὰ, μὲ τὴν ἀρχαίαν ἰαπωνικὴν στολὴν, καὶ ἡ Αἰκο Τακατσού, δεξιὰ, μὲ μοντέρνα.

Ἐνας γερμανὸς καθηγητὴς προβαίνει εἰς πειράματα ὑπνωτισμοῦ ἐπὶ πολλῶν συγχρόνων ἀτόμων.

Πῶς βγαίνουν οἱ μικροὶ κροκόδειλοι ἀπὸ τ' αὐγά τους.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

J. H. Rosny

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΖΑΚ

—Λοιπόν, Ζάκ, είσαι ένας πραγματικός καλλιτέχνης, έλεγε κείνο το απόγευμα ο διάσημος ζωγράφος Μανερέ στον κηπουρό του, θαμνιάζοντας κάτω ύπεροχες νηματοειδείς του περιβολού του.

—Όχι μόνον εγώ, κύριε... απάντησε μ' ένα δειλό χαμόγελο εκείνος. Δεν ήθελαν στο να μη μοιάζουμε και τους καρπούς της δουλειάς, όπως μοιάζουμε και τους κόπους.

Ο Μανερέ άναψε το τσιγάρο του καπνίζοντας τον άνθρωπό του μ' ένα βλέμμα γεμάτο συμπάθεια και κρυφό θαυμασμό.

—Θέλεις να πής Ζάκ, πώς ο γιός σου...

—Ω! ναί κύριε! Αυτό το παιδί είναι ένα κομμάτι μάλαγμα που λένε. 'Απ' όταν τον πήρα στη δουλειά είδατε πώς έγινε το παρτίκι... Και θέλοντας ίσως να διδάξω απ' τη σκέψη του αφεντικού του κάθε υποψία πρόσθεσε: Κι' όχι πώς είναι παιδί μου... 'Α, μπά! Δεν τ'άβω γι' αυτό, σάς τ'αρκούμαι. Κι' έπειτα... Στάθηκε λίγο και σά να μην απομάσσει να τελειώσει την κουβέντα, ξανάσπρη στη δουλειά του.

—Κι' έπειτα, Ζάκ; Τι έπειτα;

—Νά... Δεν είναι κα' έντελώς παιδί μου! Είναι παιδί της γυναίκας μου! Και σά να μετάνιωσα συμπλήρωσε γρήγορα, γρήγορα: 'Αλλά μπορώ να σάς βεβαιώσω πως τ' αγαπώ σά νάταν δικό μου, μιά που σ' αυτό χρυσάει και την ευτυχία μου...

—Μπά; Και πώς αυτό; ρώτησε με περιέργεια ο ζωγράφος.

—Νά σάς πω... Είναι μιά παράξενη ιστορία...

Ο κηπουρός παράτησε τα εργαλεία του, πήρε το τσιγάρο που του προσφέρθηκε και κολακευμένος απ' την καταδεκτικότητα του αφεντικού του άρχισε τη διήγηση, δίνοντας έναν τόνο ενδιαφέροντος στα λόγια του:

—Πριν από είκοσι χρόνια ζούσα άκοίμη στο χωριό, στο σπίτι του πατέρα μου, κα' ήμουν τρολλά ερωτευμένος με τη Σουζάννα τη θυγατέρα των Μπενάρζ, μιά λεπτοκαμωμένη μελαχροινούλα που άρεσε σ' όλα τα παλληκάρια του χωριού. 'Επειδή οι γονείς μου ήταν φίλοι με τους Μπενάρζ, εγώ έβλεπα τη Σουζάννα, όπως φορές ήθελα, αλλά δεν τολμούσα να της πω τίποτε απ' ό,τι ένοιθα στην καρδιά μου. Κάθε φορά που συναντούσα έναν τέτοιο πρόμα ή γλώσσα μου γενότανε βαρειά σά μολύδι, κα' τα δόντια μου σφιγγόντουσαν και δέ μ' άφηναν να πω λέξη... Γι' αυτό ανέλαβε η μητέρα μου να μιλήσει γιά μένα, Κι' οι Μπενάρζ, όχι μόνο δεν φέρονε καμιά αντίρρηση αλλά δείχνανε και μεγάλο ενδιαφέρον για την κόρη τους. 'Η Σουζάννα δεν είχε όχη. Άφανε τα πράγματα να τραβήξουν το δρόμο τους. Και πιστεύω ότι θα είχαμε πάει στον Δήμαρχο και στον παππά αυτό τότε, αν δεν τώφερονε η όρη του Θεού να γυρίσει κείνες τις μέρες απ' το στρατό ο φίλος μου ο Σάουλ. 'Ηταν καλλίτερός μου; Δεν ξέρω. 'Εκείνο όμως που είναι βέβαιο είναι ότι κατάφερε να ξετρολλάρη την Σουζάννα σε τέτοιο σημείο, που ένα όραμα προί το σάσανε κα' οι δυο κορμά γιά το Παρίσι...

—'Επειτα βαρειά άρρωστος στο κρεβάτι κα' έζη διόλιπρες άδομάδες πάλαφα με το χάρο...

Την άγαπούσα σάν τρελλός αυτή τη μικρή κα' ένοιωθα να μου σπείνη ο νους όταν σκε...

...τοίκοι, μόλις τον αντίκρισα μούκανε κακή ένταση. 'Ηταν ένα θορυβερό στενό χωριό δίεδοδο. Στο δρόμο άναβόλες βρισκόταν το σπίτι όπου έμενε η Σουζάννα.

—'Εκτο πάτομα, άριστερά στο διάδρομο, ως θ' 8, μου είπε ο θρωρός.

—'Η σάλα ήταν έτοιμοροση κα' ακάθαρτη κα' ο διάδρομος του έκοιτο πατώματος ούτε ποιά φωτεινός, ούτε ποιά ενόδοις. Χτιστάο στο νοήμερο 8 και μόλις μπαίνω σ' αυτό το μικρό τμήμα της τρώγλης άνακρύω μιά κατάχλημη γυναίκα—τη Σουζάννα—να με κοιτάζει με μάτια άφρημένα γεμάτα πόνο και κατάντοση. Ένώ δίπλα της, πάνω σ' ένα έλατο κρεβάτι, ένα μωρό έλάιγε σπαρταχτά.

—Τι γίνεται, Σουζάννα; είπα ξεχνώντας τα όλα μύδια στο άποροδάντο αυτό θέαμα.

—'Η Σουζάννα άρχισε να κλάει και να μου έρηγι ό,τι δεν μπορούσα να καταλάβω: 'Ο Σάουλ την είχε εγκαταλείψει γιά μιά άλλη. Μιά άγνωστη, μιά κοινή γυναίκα ποίπεσε τυχαία μπροστά στο δρόμο του και τον άνάγκασε να την προσέξει οκοντάβοντας άπάνω του. Κι' αυτή πόρα έμενε μονάχη, έρημη, με το άμοιρο αυτό παιδί που ήταν καταδικασμένο να πεθάνει.

—'Εχει διαφευγή, μούλεγε κλαίγοντας με λυγμούς... ο γιατρός μου είπε ότι δε μπορεί πιά να ζήσει. Είναι ζήτημα, αν η αδελφή μέ...

...τα το βρή ζωντανό.

—'Εχει διαφευγή, μούλεγε κλαίγοντας με λυγμούς... ο γιατρός μου είπε ότι δε μπορεί πιά να ζήσει. Είναι ζήτημα, αν η αδελφή μέ...

...τα το βρή ζωντανό.

—'Εχει διαφευγή, μούλεγε κλαίγοντας με λυγμούς... ο γιατρός μου είπε ότι δε μπορεί πιά να ζήσει. Είναι ζήτημα, αν η αδελφή μέ...

...τα το βρή ζωντανό.

—'Εχει διαφευγή, μούλεγε κλαίγοντας με λυγμούς... ο γιατρός μου είπε ότι δε μπορεί πιά να ζήσει. Είναι ζήτημα, αν η αδελφή μέ...

...τα το βρή ζωντανό.

Όταν βγήκε πιά ο ήλιος, το μικρό άρχισε να χαμογελή...

...τοίκοι, μόλις τον αντίκρισα μούκανε κακή ένταση. 'Ηταν ένα θορυβερό στενό χωριό δίεδοδο. Στο δρόμο άναβόλες βρισκόταν το σπίτι όπου έμενε η Σουζάννα.

—'Εκτο πάτομα, άριστερά στο διάδρομο, ως θ' 8, μου είπε ο θρωρός.

—'Η σάλα ήταν έτοιμοροση κα' ακάθαρτη κα' ο διάδρομος του έκοιτο πατώματος ούτε ποιά φωτεινός, ούτε ποιά ενόδοις. Χτιστάο στο νοήμερο 8 και μόλις μπαίνω σ' αυτό το μικρό τμήμα της τρώγλης άνακρύω μιά κατάχλημη γυναίκα—τη Σουζάννα—να με κοιτάζει με μάτια άφρημένα γεμάτα πόνο και κατάντοση. Ένώ δίπλα της, πάνω σ' ένα έλατο κρεβάτι, ένα μωρό έλάιγε σπαρταχτά.

—Τι γίνεται, Σουζάννα; είπα ξεχνώντας τα όλα μύδια στο άποροδάντο αυτό θέαμα.

—'Η Σουζάννα άρχισε να κλάει και να μου έρηγι ό,τι δεν μπορούσα να καταλάβω: 'Ο Σάουλ την είχε εγκαταλείψει γιά μιά άλλη. Μιά άγνωστη, μιά κοινή γυναίκα ποίπεσε τυχαία μπροστά στο δρόμο του και τον άνάγκασε να την προσέξει οκοντάβοντας άπάνω του. Κι' αυτή πόρα έμενε μονάχη, έρημη, με το άμοιρο αυτό παιδί που ήταν καταδικασμένο να πεθάνει.

—'Εχει διαφευγή, μούλεγε κλαίγοντας με λυγμούς... ο γιατρός μου είπε ότι δε μπορεί πιά να ζήσει. Είναι ζήτημα, αν η αδελφή μέ...

...τα το βρή ζωντανό.

—'Εχει διαφευγή, μούλεγε κλαίγοντας με λυγμούς... ο γιατρός μου είπε ότι δε μπορεί πιά να ζήσει. Είναι ζήτημα, αν η αδελφή μέ...

...τα το βρή ζωντανό.

—'Εχει διαφευγή, μούλεγε κλαίγοντας με λυγμούς... ο γιατρός μου είπε ότι δε μπορεί πιά να ζήσει. Είναι ζήτημα, αν η αδελφή μέ...

...τα το βρή ζωντανό.

—'Εχει διαφευγή, μούλεγε κλαίγοντας με λυγμούς... ο γιατρός μου είπε ότι δε μπορεί πιά να ζήσει. Είναι ζήτημα, αν η αδελφή μέ...

...τα το βρή ζωντανό.

—'Εχει διαφευγή, μούλεγε κλαίγοντας με λυγμούς... ο γιατρός μου είπε ότι δε μπορεί πιά να ζήσει. Είναι ζήτημα, αν η αδελφή μέ...

...τα το βρή ζωντανό.

—'Εχει διαφευγή, μούλεγε κλαίγοντας με λυγμούς... ο γιατρός μου είπε ότι δε μπορεί πιά να ζήσει. Είναι ζήτημα, αν η αδελφή μέ...

...τα το βρή ζωντανό.

Δεν μπορώ να σάς πω τί κακό μύδια απ' τη ή φορετή δυστυχία, αυτό το άλλο περιλάλον. 'Ενοιωθα ένα βάρος πάνω στο στήθος μου. Θέ μου! 'Όταν τη θυμάμαι κείνη τη στιγμή με πάνει άθελος όγος.

—'Ασε να δούμε, είπα... Πού έφερε μιά φορά. 'Όσο άναστέει άκόνα... Δι' έρηκε κα' η τελευταία έλπίδα.

Κι' ένώ της τάλεγα αυτά έτοι γιά να πω κάτι, να την παρηγορήσω, θυμήθηκα ότι ο θεός μου ο 'Αρσένης έλεγε πως πολλές φορές μπορεί κανείς να κάνει καλό ένα μωρό που με το να το κρατάει στην άγκυλιά του και να κάνει βόλτες γύρω-γύρω σε μιά κάμαρα θέλει να πείσει τον πατέρα του να τον κρατήσει κοντά του.

—'Ασε να δούμε, είπα πάλι της Σουζάννας, άσε να δούμε.

Την στιγμή εκείνη ο Κώστας άνοιξε με κάποιον νευρικότητα το παράθυρο του δωματίου του. 'Η Λευκή άνερόληξε.

—Κόστω, είπα, σ' άφίνο να φαντάζεσαι.

Και διευθύνθηκε προς το πηγάδι. 'Ολόκληρο το κομμάτι της έστρεψε από ένα παράδοξο πανετό. 'Ετράβηξε απ' το πηγάδι λίγο νερό κα' έβρεξε βιαστικά το πρόσωπό της που έκαμε κα' αυτό απ' τον ίδιο παράδοξο πανετό.

Ο Κώστας έβγινε απ' το δωμάτιό του και χωρίς να προσέξει γύρω διευθύνθηκε στην έλαιοτοια. Και γιά μιά στιγμή καθώς έστρεφε βιαστικά το πρόσωπό του προς την αλλη, τα μάτια του συνάντησαν τα μάτια της Λευκής που έστρεψε και αυτή βιαστικά το προσώπιό της προς το μέρος του πηγαδιού.

Το μεσημέρι ο Κώστας βγαίνοντας από το άποροδίο βρέθηκε μπροστά στον 'Οδυσέα.

—'Ημωνα βέβαιος πως μοναχά έδω θα μπορούσα να σέ συναντήσω.

—Τι συμβαίνει; έρώτησε με άπορία ο Κώστας.

—Μά τίποτε...

Και ένώ άρπαξε από το μπράτσο τον Λιγνό έστάματα με άνοιχτό το στόμα στο πέρας μιάς γυναίκας σιλονέτας.

—Μά έπί τέλους... είπα με κάποια νευρικότητα ο Λιγνός.

Σάν να συνήλθε κάπως ο 'Οδυσέας στην νεκρή αυτή έκρηξη του φίλου του:

—'Αν έχετε τέτοια πλάσματάνα στο άποροδίο σας, παρατήρησης δείχνοντας την σιλονέτα που έπάρσε, δεν είναι πλέον άποροδίο, είναι παράδεισος. Πλάσματάνα, μαζουδάνα.

Ο Λιγνός άν και χωρίς διάθεση έξεσπασε σ' ένα συγκρατημένο κάπως γέλιο.

—Είσαι άναπόροτος 'Οδυσέας μ' αιώτους τοίς θαυμασμούς σου.

—Είμαι να μη θαυμάζεις φίλε μου τέτοιες όμορφές; Βέβαια όμως έσένα δεν σου κάνουν ένταση. Είσαι ένας τυχερός άνθρωπος. Ποιός έσχερι τί κατατήρησε θάλας μέσα στο άποροδίο.

—Όχι δά! Τά παλαιά.

—Δεν τά παλαιά φίλε μου. Είναι η άλλη θεία αυτή.

Και ένώ μύλοισε και έξεδήλωνε τοίς θαυμασμούς του έστρεψε σχεδόν τον Κώστα παρακαλώνοντας να το βλέμμα του την γυναίκα σιλονέτα.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

—'Ηταν σημείο πως συμφωνούσε.

ΕΤΙΝΑΞΕ ΤΗΝ ΑΝΟΙΣΜΕΝΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟ ΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΑΣ. ΠΑΠΑΔΗ.

Ο Λιγνός έδοκίμασε γιά μιά στιγμή το άσθημα μιάς δυνατής όρη.

—'Ακουσε να σου πω 'Οδυσέας. 'Αν με περιμένεις έξω από το άποροδίο γιά να με παρσήρεις στους θαυμασμούς σου και πώσω απ' μιά γυναίκα σιά δεν έκαμες διόλου καλό. Κινδυνεύουμε να γίνουμε γελοίι κα' οι δυο μας. Αυτό όμως δεν μπορεί να γίνει. 'Εγώ θα σ' άφισω...

—'Ού! Γίνεσαι ύπεροβολικός. Σά να μη σ' άρέσουν τάχα κα' έσένα η όμορφες γυναίκες. Χμ!

Ο Λιγνός δεν έδωκε άπάντησι.

Προχωρώντας είχαν φθάσει μπροστά στοί Γιαννάκη. 'Ολοι οι γνωστοί άθηναίοι τίτοι ήταν την ώρα εκείνη εις το κέντρο αυτό. 'Ο 'Οδυσέας σταμάτησε γιά μιά στιγμή και έδίδισε

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

Το μεσημέρι βγαίνοντας από το άποροδίο...

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

...τα το βρή ζωντανό.

Ο Οδυσέας εξακολουθούσε να έσπερνο- νίζη τα πυρά των ματιών του στις όμορφες γυναίκες πότε χαμογελώντας και πότε άπαν- τώντας μ' ένα έλαφρό χαρτί που σ' άνταπα- ρκα και φανταστικά γυναικεία χαμόγελα.

—'Η κα' Ράμμου έσπερνούσε γιά μιά στιγμή της άφρημας του 'Οδυσέας γιά να διασώ- ψη την σιακή με τον Λιγνό.

—'Η ώρα μιά κα' άκόμη να φανή... Πε- ρίεργα.

—Περιμένετε κανένα;

—Πού έρεπε να βρούμετα έδω από πολ- λή ώρα παρετήρησε η Βασιλική χαμογελώντας και καπνίζοντας τον Κώστα με το χαμόγελο των ματιών της...

—Σας βεβαιώ δω.

—'Η Χρηστίνα...

—'Η Χρηστίνα! έμφύθηκε ο Λιγνός με κάποιο ύφος ταραγμένο. Αύτην περιμένετε να- ρή έδω;

—Δεν πιστεύω να σέ δυσαρεστήσει;

Ο Λιγνός δεν έδωσε καμιά άπάντησι στην αποκλιπκίστα αυτή της Ράμμου. 'Αλλ' η σιωπή του αυτή άνάγκασε την Βασιλική να φθάσει εκεί άκριβώς που ήθελε.

—Κώστα. Πρέπει να παραδεχθής ότι χθές το βράδυ δεν φρόνηες διόλου καλά στην Χρη- στίνα. Οι τρόποι σου ήταν τόσο ψυχροί. Προ- σπάθησα να σέ δικαιολογήσω όσο μπορούσα. 'Εξομα ό,τι μπορούσα γιά να πείσω την Χρηστί- να πως ήσουν κακοδιάθετος και πως οι φόβοι της δεν είχαν κανένα λόγο.

—Μά δεν καταλαβαίνω την προσπάθειά σας αυτήν.

—Γιά να μην επέλθι παρεξήγησης και ψυ- χροτής.

—Δεν είχε καμιά σημασία κα' αυτό.

—Είσαι παιδί Κώστα. Δεν μπορείς άκόμη να ξεχωρίσεις τον συμμέρον σου. Ζητάς με τοίς τρόπους σου αυτούς να άναποδογυρίσης μιάν ευτυχία.

—'Εγώ!

—Μ' αυτούς σου τοίς τρόπους και την καρ- δια της Χρηστίνας πληγώνεις και περιμενείς κα' το δικό σου συμφέρον. 'Ανασέ με καλά Κώστα! Είσαι νέος και δεν ξέρεις ίσως ά- κόμη την ζωή σου έγώ. Άρχισαν να άσπεί- ρουν τα μαλλιά μου και έγνωρίσα τη ζωή έγώ από όλες τις μορφές της. Γι' αυτό και πεί- ρει ν' άκούσεις της συμβουλής μου.

—Δεν το άκούθηκα αυτό.

—Πρέπει λοιπόν, Κώστα, παρετήρησε σοβα- ρά και σκεπτόμενος άσπε να μην άκούσθης κα' από τον 'Οδυσέα. να δώδης ένα γρήγορο τέ- λος στην έπίθεσι. Γι' αυτό δά έχοις και η Χρηστίνα έδω.

—'Ενα γρήγορο τέλος...

—Νά κάμετε άποράθους. Νά να λείψουν οι κίνδυνοι από μερικούς φίλους που περιτριγ- ρίζουν την Χρηστίνα και την ποί

Τὸ αἶσχος τοῦ πολιτισμοῦ

WALTER WHITE

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΛΥΝΤΣ

Τελευταία, στὸ Στήρυαν (Τεξάς), τὸ πλῆθος, γιὰ νὰ συλλάβῃ κάποιον μαύρο ποὺ εἶχαν ἐπιτεθῇ ἐναντίον μιᾶς λευκῆς γυναίκας, πολιορκήσε τὸ δικαστήριο. Τὸ κτίριο πυρπολήθηκε ὑστερ' ἀπὸ μιὰ πραγματικὴ μάχη καὶ ὁ φυλακισμένος ἀνατινάχθηκε μὲ δυνάμειδα στὸ καλὶ τοῦ. Τὸ πτώμα, δεμένο πίσω ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο, σύρθηκε ἀνεμωμένα στὸς δρόμους τῆς πόλεως. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἕνας δημοσιογράφος στυγατίζει τὸν πρωταγωνιστὸν εἰς ἀγριότητα τὸν Λύντς, ποὺ ἐφαρμόζει τὸ ἀμερικανικὸ πλῆθος.

Ὅποιος θέλει νὰ σχηματίσῃ ἀκριβὴ ἰδέαν τοῦ τί εἶναι τὸ πρόβλημα τῶν μαύρων στῆς Ἡνωμένης-Πολιτείας, δεῖ εἰναι νὰ διαβάσῃ ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ σκῆνι καὶ ἡ πυρὰ» ποὺ εἶναι, ἀπλούστατα, μιὰ βιογραφία τοῦ δικαστοῦ Λύντς. Αὐτὸς ὁ τύπος τῶν δικαστῶν πενήντα σελίδων εἶναι ἕνα μεθοδικὰ συντεταγμένο ἄρχειο ἐπὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ζητήματος.

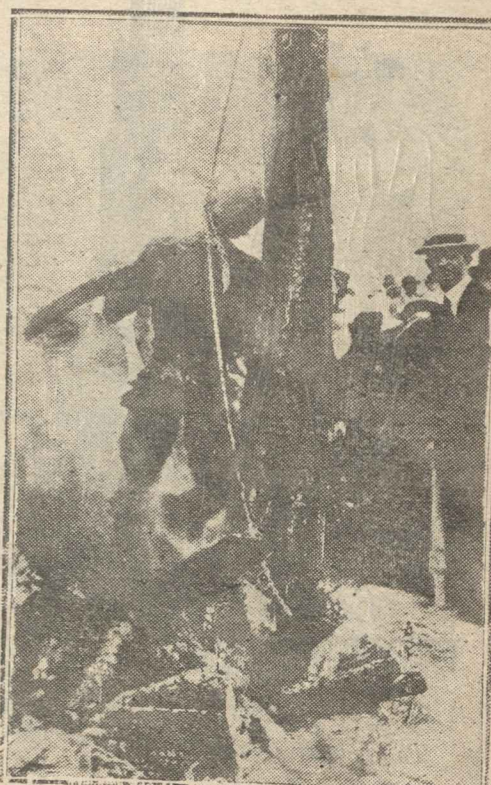
Τοποθετεῖ στὴ γωνίᾳ πέντε χιλιάδες πτώματα τοσκαμπμένα, ξεκοιλιασμένα, ἀπληροκαμένα ποὺ ἀντιπροσωπεύουν, «στὴν καθυτὴ γῶσα τοῦ Θεοῦ», τὰ λῦτρα μιᾶς φυλετικῆς ἀλαζονείας μπροστὰ στὴν ὑποταγή ὡριὰ καὶ τὸ ρωμαιοῦ λαοῦ στὸ ἀπόγειον τῆς κυριαρχίας του.

Ἀπὸ τὸ 1882 ὡς τὸ 1927, τέσσερις χιλιάδες ἐννιακὸς α πενήντα (4.950) ἄτομα λυντσαρίστηκαν στῆς Ἡνωμένης-Πολιτείας. Ἀπὸ αὐτὰ, τρεῖς χιλιάδες πεντακόσια δεκατρία (3.513) ἦσαν τῆς μαύρης φυλῆς καὶ ἐνενήντα δύο (92) τοῦ γυναικείου φύλου. Μεταξὺ τῶν ὁποίων δεκάξι (16) λευκοί.

Ἐρεστε τί εἶναι τὸ λυντσαρισμὸς. Ἀς πάρουμε μέσα στὸν ἡμερήσιο ἀμερικανικὸ τύπο ἕνα παράδειγμα μέσα σὲ πέντε χιλιάδες. Ὁ τύπος εἶναι ἡ καλλιτέρα πηγὴ, ἀφοῦ δὲν ἀρκεῖται στὴν περιγραφὴ αὐτῶν τῶν τελευτῶν, ἀλλὰ ἐννοεῖ ν' ἀναγγεῖλῃ τὸν τόπο καὶ τὴν ὥρα μὲ εἰδικὲς ἐκδόσεις: «Δεμένος σ' ἕνα δέντρο, ἐνῷ τὸ πλῆθος στίβαζε μπροστὰ τοῦ ἀδιάκοπα φύλλα δρομμένα μὲ μπενζίνη, ἐκατοστόμετρο-ἐκατοστόμετρο ὁ μαύρος ψήθηκε μὲχρι θανάτου... Τῇ στιγμῇ ποὺ ἡ φλόγα ἀγγίζαν τὸ πόσωπό του, εἶπε ἀκούα συνείδηση... Τσιμουδιά δὲν ὄνῃκε ἀπ' τὸ στόμα του γιὰ νὰ ἱκευθῇ τὸ τέλος τοῦ πλῆθους... Μόνο ποὺ πολλὲς φορὲς ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν ἐμποδίσουν ν' ἀρπάξῃ μὲ τὰ γόνα του τὰ πυρποκωμένα ξύλα γιὰ νὰ τὰ βάλῃ στὸ στόμα του, ἐπιταχύνοντας τὸ τέλος τοῦ μαρτυρίου... (φόνος τοῦ Ἀνὸν Λουρέ, Μισισσιππῆς, Χριστούγεννα 1920).

Ποιὸ ἀνεξηγήτου ἐγκλήματος ἦταν λοιπὸν δόξατῃς αὐτοῦ ὁ μαύρος; Ἀς ἀναρτῶμεν στὴν ἴδια πηγὴ: «Ὁ μαύρος, ποὺ εἶχαν ἐργασθῇ δύο χρόνια σὲ μιὰ φυτεία χωρὶς νὰ πλεωθῇ κανένα ἡμερομίσθιο, ἐπὶ τῇ ἐκτέλει τῆς πληρωμῆς του. Ἡ αἰτία τοῦ ἐγίνε δεκτὴ μὲ κοροϊδίες, μὲ βροίσιες καὶ μὲ ἐυλοκώπηματα ἐκ μέρους τοῦ ιδιοκτήτου τῆς φυτείας, τοῦ οὐοίου ὁ γυιὸς τὸν πλήγωσε μὲ μιὰ σφαίρα. Ἐξαγριωμένος, ὁ μαύρος ἀπάρξε ἕνα οὐδὲν ποὺ πυρπολῆσε σκοτώνοντας τὸν ιδιοκτήτη καὶ τὴν κόρη του ποὺ βρισκόταν κοντὰ του. Κατόρθωσε στὴν ἀρχὴ νὰ ξεφύγῃ στὴ γειτονικὴ πολιτεία, ἡ ἀστυνομία διώκε τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ὤρεσε γιὰ νὰ δικασθῇ. Τὸ πλῆθος προειδοποιημένο, περιμένα τὴν διάβαση τοῦ αἰγυαλῶτου, τὸν ἀρπάξε ἀπ' τὰ χεῖρα τῶν φυλάκων καὶ «ἐξετέλεσε μόνο του τὸ ἔργο τῆς δικαιοσύνης».

Ἐνα παράδειγμα ἀρκεῖ. Ἀφ' οὗτο ὁ ἀν-
 ὁρσπος εἶναι ἀνθρωπος κατορθώνει νὰ ὑπε-
 νικῇ τὸ ἀδύνατον καὶ νὰ ραφινάρῃ στὰ ἀγριώ-
 τετα δασανιστήρια τῆς εἰδωλοκρατικῆς ἀρ-
 χιότητος. Κάθε ἐποχὴ πλουτίζει τὴν κατα-
 γόνια ἐγκυκλοπαίδεια. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπε-
 νόρησαν τὴν «πυρὰ» μὲ τὸ πετρέλαιον καὶ τὸ
 ξεμερόδισμα μεταξύ δύο ἐξακυλινδρῶν.
 Δὲν θὰ περιγράψουμε τὰ ἐπινοηθέντα θα-
 σανιστήρια, γιὰ νὰ θανατωθῶν ὅχι μόνον ἄν-
 δρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες, μητέρες οἰκογενει-
 ῶν, κορίτσια καὶ παιδιὰ ἀκόμα.
 Θαρκεσθῶμεν ν' ἀναφέρουμε χωρὶς σχόλια
 τὴν ἐκκλήση ποὺ ἔκανε στοὺς δημίους τοῦ ὁ
 μαύρος Ντάν Ντάβις, ἐνῷ τὸν πότιζαν μὲ
 μπενζίνη στὸ Τάυλερ τῆς πολιτείας τῆς Νέας-
 Υόρκης.
 Παρκαλῶ ἔναν ἀπὸ σᾶς, κύριοι, νὰ ἔχῃ
 τὴν χριστιανικὴ εὐσπλαχνία νὰ μοῦ κόψῃ τὸ

«Δεμένος σ' ἕνα δέντρο, ὁ μαύρος ψήθη-
 κε μὲχρι θανάτου...» Τὸ φρικτὸν θέ-
 μα παρακολουθοῦσαν 15.000 θεαταί.

λαϊκόν.
 Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὴν τὴν ἐκκλήση ὑπεδέ-
 χθησαν παταγωδῶς γέλοια.
 Ἀκούμεθα ν' ἀναφέρουμεν ὅτι ἀπὸ τὸ 1918
 ὡς τὸ 1927, τετρακόσια πενήντα τέσσερα
 (454) ἄτομα λυντσαρίστηκαν ὑπὸ τὴν ἀστε-
 ρέσσαν σημαία, μετὰ τῶν οὐοίων τὰ τε-
 τρακόσια δεκάξι (416) ἦσαν τῆς μαύρης
 φυλῆς. Οἱ λευκοὶ ἦσαν κατὰ πλειονότητα Ἰ-
 τάλιοι ἢ Μεξικανοί.

Σ' αὐτοὺς τοὺς τετρακοσίους πενήντα τέσ-
 σερες μαρτυροῦν, οἱ σαρανταδύο κήκηκαν ζων-
 τανοί, οἱ ἐνδεκα ἀπληροκαώθησαν μετὰ θάνα-
 τος, οἱ ὅκτω κομματοπάστηκαν μεθοδικὰ μὲ
 ξυράφια «ἀπο-μυρσόν» καὶ μαχαίρια, καὶ
 ἐξήντα ἔξη δὲν βρέθηκαν λυτρωμένοι στὸ θάνατο
 παρὰ ὕστερα ἀπὸ ὥρες ἀπεριγράπτων βασά-
 νων.

Γιατί λυντσαροῦν στῆς Ἡνωμένης-Πολι-
 τείας;
 Μετὰ τὸ τέλος τοῦ Πολέμου τοῦ Χωρισμοῦ,
 ποὺ ἐλευθέρωσε τοὺς μαύρους, οἱ νότιοι καὶ
 οἱ βόρειοι ἔχασαν γρήγορα τὰ μίσῃ των.
 ὑποστά τὴν καταπληκτικὴν ἐξάπλωσιν τῶν
 ἐργασιῶν ποὺ ἐπακολούθησε. Ἀν ὅμως ὁ βέ-
 ρειος φαινόταν, κατὰ κανόνα, ἐπιτετικῆς καὶ
 ἀνεκτικῆς πρὸς τὸν μαύρο, ὁ νότιος δὲν συ-

χώρεσε ποτὲ τὴν βία καὶ ἀναγκαστὴν
 πελευθέρωσιν καὶ ἐξέλιξιν του.

Ἐφ' αὐτῇ ἐποχῇ τοῦ πολέμου τοῦ 1914
 αὐτοὶ οἱ μαύροι ποὺ εἶχαν προσηλυτισθῇ
 καὶνοῦργια τοὺς ζῶν ἔπεισαν, οἱ μὲν τὸν
 του, νὰ ἐπιστρέψουν διαστικά πρὸς τὴν
 τητὰ στὰ μέρη ἀπὸ ὅπου εἶχαν πρὸς
 διώξει τοὺς λευκοί, οἱ δὲ ἄλλοι νὰ ἐπι-
 τισθῶν, νὰ μορφοθῶν, νὰ πλουτισθῶν.

Στὸ 1914 ὅμως ἕνα ἐκατομῆρο μετω-
 πῶν κατέκλυε κάθε χρόνο τῆς Ἡνωμένης
 Πολιτείας. Κατὰ τὸν πόλεμο, διεκτικὴ ἀπο-
 μῶς ἡ μετανάστευσις τὴν στήν ἀρχὴν
 ποὺ ἡ βιομηχανία χρειαζόταν περισσοτέρους
 ἐργάτας.

Καὶ ἡ ἀμερικανικὴ συνείδησις αὐτῆς τῆς κατα-
 σῆως: μιὰ τεραστίαν μετανάστευσιν ἀπὸ
 τῶν μαύρων πρὸς τὴν βορρᾶ.

Ἡ καθόδοις τῶν Ἡνωμένων-Πολιτειῶν
 στὸν πόλεμο ἐπετάχον αὐτὴν τὴν ἀπὸ
 μέσῃ σὲ δέκα χρόνια, περισσότερα ἀπὸ 1.000
 000 μαύρων μετανάστευσαν. κατωκίλησαν
 σὲ μέρη ὅπου ἦσαν ὁλοκάθως ἄγνωστοι
 ὡς τότε.

Στὴν ἀρχὴ, χάρηκαν οἱ νότιοι, γιὰ τὴν
 τῶσαν ἀπ' τὸ μαῦρο στοιχείο. Δὲν ἔμελλε
 ὅμως ν' ἀντιληφθῶν ὅτι οἱ μαύροι τοὺς
 ἀπαρτίστοι: τὸ δαυδάκι ἤθελε χεῖρα τῆς
 ἑμενε ἀκαλλέργητης, τὰ σπῖτα τῆς
 ὑπηρεσίας.

Ἡ ἀντίδρασις τοῦ νότου ὑπῆρξε ἀμετρη-
 τὰ: πυρπολῆσαν τὰ μεστικά γραμμὰ
 διώξαν τοὺς πράκτορας τῆς μετανάστευσις,
 ἐκάζαν τοὺς πρὸ ἀμελικίτους, σταμάτησαν
 καραβάνια. Καὶ τὸ λυντσαρισμὸς ποὺ ἀρχαῖς
 περιορίζονταν στὸ καστὶγίωμα, τὸ πλοῦ-
 στὴν ἀγγόνι, πῆρε ἄλλη δυνάμειον μὲτ'
 Θέλησαν νὰ συντρίβουν, νὰ τρομοκρατήσουν
 τοὺς μαύρους. Οἱ Ἀκτιο-Κλοῦξ-Κλῆν ἔκριναν
 θαύματα.

ὑπάρχον ἔνδεκα ἐκατομῆρια μαύρων
 στῆς Ἡνωμένης-Πολιτείας. Ὁ ἀριθμὸς ποὺ
 παρὰ τὴν γονιμότητα τῆς φυλῆς των, δὲν
 ἔκανε καταπληκτικὰ, λόγω τῶν παύσεων ὁ-
 σθενείων. Ἡ μισὴ μὲν ὅμως παρῆσαν
 μαύρη μᾶζα καὶ τὸ πρόβλημά τῆς κατήγετο
 σὲ ἐξουαλικόν.

Οἱ πρῶτοι σωματέμποροι μετέφεραν μα-
 ρους στὸ 1619. Ὡς τὸ 1820, ποτε δὲν ἔμ-
 νετο λόγος προστασίας τῶν λευκῶν γυναι-
 κῶν ἀπὸ τῆς σεξουαλικῆς ὁρμῆς τῶν μαύρων. Ὁ
 μαύρος εἶχε καταντήσει τὸ ρόδιον, ὁ ἀφῆ-
 κος τῶν λευκῶν γυναικῶν καὶ ὁ ἐπὶ τῇ
 τῶν «νυκτῶν τοῦ νότου: ψύχως ποὺ κατεστῆ
 κανὶα καταδωξίσεως.

Εἶναι γεγονός ὅτι παρ' ὅλη τὴν δὴν ἐν-
 λετικὴν ἀντιπάθειαν ποὺ ὑπῆρξε ἀνέναντι
 κακὸς δαίμων τῶν γάμων μεταξύ τῆς λευ-
 κῆς καὶ μαύρης φυλῆς, πολλὰς ἐννοεῖς ἴ-
 νονται σήμερα μετὰ τῶν δύο αὐτῶν φυλῶν.

Ὅχι μόνο λευκοὶ διαλέγουν τῆς ἀρεστό-
 τερες σκλάβες, ἀλλὰ καὶ ἡ λευκὴ γυναικὴ
 —αὐθόρμητα— ἀπὸ θέσει, ἀπὸ περιέργειαν
 ἀπὸ πνεύμα ἀντιλογίας ἐλκύνονται συχνὰ
 τὸν μαύρο τὸν οὐοίου ἡ παρὰ τοῦ πατρὸς
 καὶ ἀκόμα πρὸς πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἀντι-
 γορευμένην σ' αὐτῆς.

Μολοντὶ ἀπομονοῦν τοὺς μαύρους χωρὶς
 συντας γύρω τους μιὰ πραγματικὴ ὥσιν
 τοὺς δρῶντες ἰδιαιτέρως θαυμάσια, ἰδιαιτέρως
 νειδογεία, ἰδιαιτέρως σινεμά, ἰδιαιτέρως ἐκεί-
 νους, ὁ ἀριθμὸς τῶν μιγάδων αὐτῶν
 σταθερὸ τρόπο, παρ' ὅλο ποὺ ὁ γάμος μεταξύ
 ἀντιπροσώπων τῶν δύο φυλῶν ἀπαγορεύεται
 διὰ νόμου.

Καὶ ποὺ εἶναι τὸ προτεινόμενον εἰσάγε-
 σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν; Τὸ λυντσαρισμὸς
 εἶναι μιὰ πληγὴ, ἕνα αἶσχος στὸ πλῆθος
 ἀμερικανικὸ χολοσσόν.
 Αὐτὴ ἡ θαυμάσια πληγὴ διηλητρητικῆς
 εἶναι ἀδύνατο νὰ προβλεψομεν πῶς θὰ γε-
 τρευτῇ, ἂν γιαντρευτῇ ποτὲ.

Η “ΑΡΣΕΝΙΚΗ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ,”

Σήμερα ἔχομε φάρα! Φάρα ὅμως
 πρωτότυπη καὶ ὑπόθεσις καὶ στὸ εἶδος τῆς.
 Ἡ φάρα μας ἔχει καὶ ἐπὶλογον... δραμα-
 τικόν.

Ἀς ἀρχίσουμε λοιπὸν. Ἐποχὴ τοῦ ἔργου
 μας... πρὸ τριακονταετίας.

Ἡ ὁδοῦ: Ὁ κ. Ἀλέκος Γονιδῆς, μα-
 θητῆς τοῦ γυμνασίου τότε, οἱ ἀδελφοὶ Γρηγο-
 ρίου (οὐδεὶς ἀνὴρ ὅσον ἔχοντες σήμερα μὲ τὸ
 θέατρο, καὶ κατέχοντες σπουδαίους θέσεις στὴν
 κοινωνία), ἡ ἐκλεκτὴ τῆς καρδίας τοῦ Ἀλέ-
 κου Γονιδῆ, ἡ Κατινούλα, καὶ ὁ ἀγριος ἐχθρὸς
 τοῦ θεατρικοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ἐξάδελφός
 τοῦ Ἀλέκου... (ὄνομα καὶ μὴ χωριδῇ).

Στὴν ὁδὸν Ἀγίου Κωνσταντίνου, κύριοι μου,
 δὲν ὑπῆρχε τότε μόνον τὸ βασικὸν θέατρον.
 Τὸ βασικὸν θέατρον εἶχε τῆς δόξης του τό-
 τε. Δόξες ποὺ θὰ μείνουν ἀληθινοὶ, ἡ
 πῆρε ὅμως, ἡ μᾶλλον ὁ πῆρε γιὰ μιὰ μέ-
 ρα μόνον, καὶ ἕνα ἄλλο θέατρο, τὸ «Θεάτρον
 Γονιδῆ».

Στὴν ὁδοῦ τοῦ λουλουδισμένης αὐλῆς τοῦ πα-
 ποῦ τοῦ ἀρχιφροντιστοῦ τοῦ ναυτικοῦ κ. Ἐρ-
 γαστηρίου, μιὰν ἀπὸ τῆς αὐλῆς μὲ ὕψος τῆς
 παλῆς Ἀθήνας, ὁ Ἀλέκος ὁ Γονιδῆς, πα-
 δάκα ἀκόμη μαθητῆς, εἶχε χτίσει μὲ κοινῆς
 καὶ μὲ παλαιοῦς μιὰ σπηνοῦλα.

Στὴ σπηνοῦλα αὐτὴ πρόκειται νὰ κἀν τὴν
 πρώτην ἐπιδείξιν του ὁ νεοσύστατος θίασος τοῦ
 Ἀλέκου Γονιδῆ, ἀποτελούμενος ἀπὸ τρία πρό-
 σωπα, τὸν ἴδιον καὶ τοὺς ἀδελφούς Γρηγοράκη.
 Ὁ νέος θίασος εἶναι πρωτότυπος στὸ εἶδος
 του. Δὲν ἔχει καμμιὰ γυναῖκα! Κανένα κορί-
 τιν ἀπὸ τὴν παρὰ, ἀπὸ τῆς φιλενάδας, ἀπὸ
 τῆς συγγένους, ἀπὸ τῆς γνωστῆς, δὲν ἀνα-
 ληθάνει νὰ κἀν αὐτὸ τὸ ὁ λ μ η μ α: νὰ
 ἀνεβῇ στὴ σκηνή!

Τὶ νὰ γίνῃ; Νὰ ναυαγήσῃ ἡ ἰδέα τοῦ κα-
 ταρτισμοῦ τοῦ θιάσου; Ἀδύνατον. Ὁ θίασος
 πρέπει νὰ γίνῃ. Θὰ συγκροτηθῇ χωρὶς γυ-
 ναῖκα.

Καὶ καλὰ, ποὺς θὰ παίξῃ τοὺς γυναι-
 κείους ὁλοῦς; Ρωτᾷ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς Γρη-
 γοράκηδες.

—Δὲ θαρρῶ, καὶ μὲν ἀπαντᾷ ὁ Γονιδῆς.
 —Ἐγὼ θὰ ἀναλάβω νὰ τὰ κανονίσω.

—Τὶ νὰ κανονίσῃς;
 —Θὰ κἀν ἐγὼ τὴν γυναῖκα!...

Στὴν ἀρχὴ φάνηκε ἀστεῖο τὸ πρᾶγμα στοὺς
 ἄλλους δύο.

—Τὶ λές, βρε ἀδελφέ! Καὶ μπορεῖς;
 —Ἄκου λέει, ἂν μπορῶ, ὅπως ἔγινε καὶ
 ἡρωικῶς καὶ ἔφτασε τὴ σκηνή, θὰ γίνω καὶ
 γυναῖκα.

Καὶ ὁ θίασος καθιερώθη τελείως. Χωρὶς
 γυναῖκα. Ὁ θίασος εὐτυχῆς θίασος! Γιὰ φαν-
 τασθῆναι θίασος χωρὶς γυναῖκα, χωρὶς πεισμα-
 τα, χωρὶς καριέρας, χωρὶς καυγάδες καὶ ξη-
 λουσιες, θίασος μὲ εἰρήνη καὶ ὁμόνοια, καὶ
 ὅλα αὐτὰ γιὰ δὲν ὑπῆρχε γυναῖκα στὸ σύ-
 νολο...

Τώρα ὅλα ἦσαν ἐν τάξει. Ἡ σκηνὴ φτιά-
 χτηκε. Ὁ θίασος ἦταν ἑτοιμος, ὑποστηρίξει
 ἀπὸ τοὺς φίλους ὑπῆρχε τόση, ποὺ νὰ γεμίσει
 καὶ κάθε παράστασις ἡ πλατεία... ἡ αὐλὴ δι-
 λὰ ποὺ γὰ καθίσματα εἶχε κάμει σὲς κάσ-
 σες πετρελαίου, διὸ τρεῖς καρέκλες, σινιόδες
 σιγαρήνες σὲ πέτρους καὶ τρεῖς πολυθρόνες
 γὰ τοὺς ἐπιστήμιους! Οἱ ἐπιστήμιους ἦσαν οἱ τρεῖς
 φιλενάδες τῶν μελῶν τοῦ θιάσου. Ἡ Κατι-
 νούλα τοῦ Γονιδῆ καὶ ἡ δύο ἄλλες ἰδιοκτήτριες
 τῶν καθιστῶν πᾶν ἀδελφῶν Γρηγοράκη...

Τώρα τὸ μόνο ποὺ ἔλειπε ἦταν τὸ ἔργον.
 Μὲ τί ἔργο θὰ ἀρχίσουν;

Ὁ Ἀλέκος εἶχε μιὰ προτίμησιν στὴν κομω-
 δίαν οἱ «Τρεῖς δεκανεῖς». Ἀλλὰ οἱ «Τρεῖς δε-
 κανεῖς» εἶχαν καὶ γυναῖκα. Τὸν πρῶτον ὁλο-
 τὸν ἔπαυε ἡ γυναῖκα! Ὑστερὰ ἀπὸ μερικὲς
 συζητήσεις τοῦ... θιάσου, ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη.
 Ἐννεὶν ἡ διανομὴ τῶν ὁλῶν, ἀρχίσουν ἡ
 πρῶτες, καὶ ὁ Γονιδῆς ἀνέλαβε τὸν ὁλῶν τῆς
 πρωταγωνιστρίας.

Ἐλησημόνησα νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ὁ Γονιδῆς εἶχε
 καταρτίσει τὸν θίασον κυρὰ ἀπὸ τὸν ἐξάδε-
 λφόν του, τὸν ὄνομα καὶ μὴ χωριδῇ προστάτην
 του, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοεῖται κατ' οὐδέναν λόγον
 νὰ ἀφήσῃ τὸν Ἀλέκο νὰ ἀνακατευθῇ σὲ τέ-
 τοιες δραμοδουλειὰς. Δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ ὁ ἐ-
 ξάδελφός του θεατρίνος. Ἐκεῖνος τὸν προ-
 ὄριζε γὰ ἀξιωματικόν. Ὁ Ἀλέκος ὅμως κάθε
 ἄλλο παρὰ ἀξιωματικὸς ἤθελε νὰ γίνῃ. Εἶχε
 ἔρωτα μὲ τὸ θέατρο...

Τέλος ὅσοι ἀπὸ πρόδες πολλὰς, ὅσοι ἀπὸ
 αὐτὴ μιὰ προπαγάνδα στοὺς φίλους καὶ στὴς
 γνωστὲς οἰκογένειες, ἤθελε ἡ ἡμέρα νὰ ἀρχίσῃ
 τὸ πρῶτον θεάτρον Γονιδῆ.

Τοιχοκολλήθηκε τὸ χειρόγραφο πρόγραμμα
 ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλὴν τοῦ κ. Ἐργαστηρίου.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΓΟΝΙΔΗ

(Αὐτὴ κ. Ἐργαστηρίου
 εὐγενῶς παραχωρηθεῖσα)

Πέμπτη, 18 Ἰουλίου 1900, ὥρα 6 μ. μ.

Ὁ κ. Ἀλέκος Γονιδῆς (ἡ ἀρσενικὴ πρωταγωνίστρια) ὕστερα ἀπὸ
 πολλὰ χρόνια, στὰ 1926, πρᾶξει μὲ τὸν θίασόν του, 40ς ἐξ ἀριστερῶν.

ΕΝΑΡΞΙΣ

Μὲ τὴν ξεκαρδιστικὴν κομωδίαν

ΟΙ «ΤΡΕΙΣ ΔΕΚΑΝΕΙΣ»

Ἐμφάνισις τοῦ νεαροῦ κομωδοῦ ΑΛΕΚΟΥ

ΓΟΝΙΔΗ σὲ γυναικῶν ὁλῶν

ΠΕΛΟΙΑ ΑΚΡΑΤΗΤΗΤΑ

Τιμαί: Πρῶτῃ θέσις... Δετὰ 10

Δετὰ 2 0,5

Ἡθελε ἡ Πέμπτη. Ἡ αὐλὴ τοῦ κ. Ἐργα-

στηρίου ἀπὸ νορὶς εἶχε γεμίσει ἀπὸ φίλους

καὶ φίλες τοῦ θιάσου. Πιναῖ.

Ἀρχίζει ἡ παράστασις. Αἰσθεῖται ἡ αὐλαία

(Μιὰ κοινὴτα καλαματιανὴ τῆς πατρίδας

τοῦ Γονιδῆ). Ἀντὶ ὅμως νὰ ἐμφανισθῶν τρεῖς

δεκανεῖς, λόγω ἐλλείψεως τοῦτο ἡθοποῦ ὁ

δεκανεῖς ἐμφανίσθησαν δύο.

Ὁ τρίτος δεκανεῖς εἶχε ὑπηρεσία καὶ δὲν

παίξει ἀπὸψε.

Ἡ πλατεία χειροκροτεῖ.

Μπροστὰ - μπροστὰ χειροκροτοῦν δαίμονα

δὸς ἡ τρεῖς φιλενάδες τῶν μελῶν τοῦ θιάσου:

Πῶ πολλὴ ἐνδοιασμένη εἶναι ἡ Κατινούλα:

Ἐπὶ τέλος ὁ ἐκλεκτὸς τῆς θὰ γίνῃ ἡθοποιός.

Τὸ ὄνειρό της εἶναι νὰ... νὰ πᾶν ἄντρα ἡ

θο

ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΣ

Η ταινία αυτή των Μπερμούντ-Φίλμ εσηγοθετήθη από τον Ε. Ντυπόν. Τους κυριωτέρους ρόλους παίζουν ο Ντεζαρντέν (Τζένβρου), ο Κωνσταντ Ραυό (Λαμπέρ), ο Μαρσέλ Βίμπερ (Γκουλδέν), ο Χάρρυ Κρίμερ (ντε Τρεμόν), ο Έσχοφριέ (ο πλοίαρχος), η Κα Κερβίς (Κα Τζένβρου), η Άλεις Φίλντ (Κα Λαμπέρ) και η Έλεν Ντάρλυ (Ρενέ Τζένβρου).

Ο συγγραφέας ένεπνευσθή την υπόθεσι του έργου, που είναι εξαιρετικά δραματική, από το ναυάγιο του «Ατλαντικού».

Το υπερωκεάνειο «Ατλαντικός» που έκαινε τη διαδρομή Χάρτης-Νέας-Υόρκης, έσκιζε γοργά την γαλήνια θάλασσα. Το ταξίδι ήταν προς το τέλος του γιατί σε δυο μέρες το ατμόπλοιο θ' άραζε στον λιμένα της Νέας-Υόρκης. Οι άντρες κάπνιζαν πούρα κουβεντιάοντας, ή γυναίκες διάβαζαν εφημερίδες στην σάιζ-λόγκ και τα παιδιά έπαιζαν σ' ένα διαμέρισμα προσωρισμένο γι' αυτά. Δεν υπήρχε καμμία ανησυχία μέσα στο πλοίο. Όσοσο υπήρχε κάποιος στο υπερωκεάνειο που δεν συμμερίζονταν τη γενική χαρά.

Στεκότανε στο παρατηρητήριό του κυττάζοντας τον ορίζοντα με πρόσωπο συνωφρομένο. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο πλοίαρχος του «Ατλαντικού». Ο ναύτης που φύλαγε θάρδια είχε αναφέρει: ότι διάφορα παγόβουνα είχαν εμφανισθή εκεί-κοντά και ή είδησις αυτή τρομοκρατούσε τον αξιωματικό. Γιατί οι ναυτικοί περισσότερο από κάθε άλλο πράγμα φοβούνται τους μεγάλους αυτούς ογκόπαγους που παρὰσούρον τα κύματα και τους οποίους τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει τους δγκους αυτούς που είναι πιο επικίνδυνοι και πιο ύπουλοι κι' από την αγριώτερη θύελλα. Έκείνο που χειρότερε την κατάσταση ήταν ότι ή ήλιος έβγαινε στη δύσι του. Το σκοτάδι άρχιζε να απλώνεται επάνω στο πλοίο και ή θάλασσα φαινότανε κατάμαυρη. Ο πλοίαρχος άνακόνιωσε τους φόβους του στον δεύτερο πλοίαρχο.

Φροντίστε ώστε κανείς στο πλοίο να μην υποψιασθή τον κίνδυνο, γιατί θα είχαμε πω-νική που θα έμπόδιζε κάθε διάσωση.

Θα προσπαθήσω, είπε ο υποπλοίαρχος. Στο καπνιστήριο είχαν μαζευθή πολλά ζευγάρια. Ήτανε εκεί ο Λαμπέρ και ή γυναίκα του, τόσο όμορφη όσο και κοκκία: το άντρώγιο Τζένβρου που άποτελούσε ένα συμπληρωματικό ζευγάρι: ο σύζυγος ήτανε ένας σπουδαίος σοφός, ο οποίος είχε τραυματισθή στα πόδια σ' ένα επικίνδυνο πείραμα και ο οποίος ύστερα από το συμβάν αυτό, είχε μείνει ανάπηρος. Περιπατούσε με τα δεκα-νίκια, αλλά αυτό δεν εμπόδιζε την γυναίκα του να τον λατρεύη: έπειτα από είκοσι χρό-νια που ήταν ένοικοι, αγαπούσε τον σύντρο-φό της όπως τις πρώτες μέρες και τον περιποιότανε πάντα με μια στοργική τρυφερό-τητα. Ήτανε επίσης εκεί ο Ρενέ Τζένβρου, ο γυιός τους και ή γυναίκα του Ζακελίν. Μόλις πρό όλίγων μηνών είχαν παντρευθή και τώρα έκαναν τρισευτυχισμένοι το ταξίδι του γάμου. Στο ίδιο καπνιστήριο βρισκότανε επίσης ο Γκουλδέν, δεύτερος πλοίαρχος του πλοίου, ένας νεαρός τραγουδιστής, ο οποίος επόκειτο να εμφανισθή στην 'Αμερική, όνομαζόμενος Βιθέρ, ένας πλούσιος διωμήχανος, ο Κλαρέλ, και ο ντε Τρεμόν, ένας νέος εξαι-ρετικά κομψός.

Κανε μέσα στο υπερωκεάνειο, εκτός του Λαμπέρ, ο οποίος αγαπούσε με πάθος την γυναίκα του, δεν άγνοούσε ότι ο ντε Τρεμόν αυτός, πραγματικώς δεν χωριζότανε ποτέ. Κάθε φορά που έβλεπαν τον ένα να ξεπροβάλλη σ' ένα μέρος, γρήγορα εμφανιζότανε και ο άλλος για να του κρατήσει συντροφιά. Μονάχα ο σύζυγος δεν υποψιαζότανε την άτυχία του. Είχε τυφλή εμπιστοσύνη στην

γυναίκα του, που δεν του έδινε και μεγάλη σημασία. Έκείνη τη βραδιά, έπωφελομένη από την παρτίδα του μπριτζ, στην οποία ήτανε άφοσιωμένος ο άντρας της, ή Κα Λαμπέρ ανήγγειλε φωναχτά.

Έχω πραγματικά πονοκέφαλο, και ο άερας του καπνιστηρίου είναι άνοπφορος.

Πήγαινε να πάρει λίγο αέρα έξω, είπε ή Λαμπέρ.

Επιτρέπεις; ρώτησε ή γυναίκα του; Εξουσιοδοτεί τον άντρα της και άπομαχρόν-θηκε ο ντε Τρεμόν την ακολουθήσε σε λίγο.

Της είχε ζητήσει μιαν εξήγησι και εκείνη την περίμενε, μέσα στην καμπίνα του. Ο νέος την πήρε τρυφερά στην αγκαλιά του, και της είπε:

Είμαι πολύ δυστυχισμένος, που σ'ς βλέ-πω να ζητάτε άδεια από τον άντρα σας να κατεβήτε.

Μα είναι άντρας μου, είπε ή Κα Λαμπέρ.

Αυτό ακριβώς μου είναι άνοπφορο, δι-λυσσε ο νέος. Δέ βλέπω την ώρα που θα άπο-κρίσετε την έλευσέ μου.

Εν τμή μεταξύ, επάνω στη γέφυρα, άρχισε να φανερωίνεται κάποια ανησυχία. Ή θερμο-κρασία είχε πέσει περισσότερο, τα παγόβου-να εμφανιζόνταν στον ορίζοντα πελώρια και ανησυχητικά. Την νύχτα ο σκοπός δεν έδλε-πε τίποτα. Ο Γκουλδέν, ο δεύτερος πλοίαρ-χος, είχε κατεβή στο καπνιστήριο, για ν' αν-τιληφθή την ψυχολογική κατάσταση των επι-βατών: ήθελε να πληροφορηθή τον πλοίαρ-χο. Λοιπόν, ακριβώς οι επιβάτες κουδέντια-ζαν για τα περίφημα παγόβουνα, των οποίων

—Βλέπεις τώρα, φώναξε ο Λαμπέρ στην γυναίκα του που έφευγε στην άγκαλιά του.

ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΣ

το πείραμα είχε γίνει θη. αλλά κανείς δεν νο-νότανε ακόμα ν' άνηκε. Και να που άπτοια σκοπός ανήγγειλε ότι τα παγόβουνα ήτανε κοντά. Το πλοίο άναυαγισσε σ' σκοτάδι: ο πλοίαρχος έδωσε άταρaxes για να το άποφύγουν, αλλά πο-νός.

Στο ντάνσινγκ καθώς και στο καπνισ-ριο, οι επιβάτες μόλις είχαν νοιώσει την σύγχυση που έπαθε το πλοίο: μέσα στη καμπίνα τους, ή Κα Λαμπέρ και ο ντε Τρεμόν είχαν ακούσει ένα κραύγ, άκούσε δεν τους είχε άνηγγειλε: αλλά μέσα σ' άμπαρία και μέσα στα λειψοτετατα, οι νεο-άνέβαινε και οι μηχανικοί άναγκάστηκαν να σταματήσουν της μηχανές.

Τότε άπλώθηκε επάνω στο πλοίο μια μα-μακτική σιωπή και ο φόβος άρχισε να κρη-εύη τους επιβάτες.

Ο Λαμπέρ είχε άρήσει το μπριτζ και έ-τρεξε στην καμπίνα του για να ειδή την γυναίκα του.

Ήθελε να την καθησυχάσει, αλλά άποτέ-κατώρθηκε να ρβήση ως την πόρτα του.

Έξωφρα ακούσθηκε το σύνθημα που άκού-δύον: τα γκαρσόνια, οι καίτε ν' έβη, έβη-ζαν σ' όλες της καμπίνας για να υποχρεώσουν τους επιβάτες να φέρουν τα σούτια.

Ο Λαμπέρ έμεινε κατάπληκτος βλέπον-την καμπίνα του κενή. Τέλος κατώρθηκε ν' άνακαλύψη την γυναίκα του μέσα στη κα-μπίνα του Τρεμόν.

Ή στάσις τους, ή άμνηστίς τους, που έ-πεχάλυψαν άποτομα την άλήθεια. Και τότε τότε μια τρομερή σκηνή μεταξύ των πρώ-των ανθρώπων. Ή γυναίκα του τον διέκρινε έπι-τομα μιλώντας τον για τον κίνδυνο, τι έ-ποιν διέτρεχε το πλοίο.

Τί μ' ενδιαφέρει πιά ή ζωή; της εί-πε, τόσο ή δική μου όσο και ή ζωή των άλλων. Θα πεθάνουμε μαζί. Αυτή είναι ή τελευταία μου λέξις.

Κλείδωσε την πόρτα της καμπίνας και έοριξε το κλειδί στη θάλασσα από τον ρη-γίτη.

Ο «Ατλαντικός» άρχισε να βυθίζεται ρη-γίτ. Κατέβασαν της άθραες για να σώσουν τους ναυαγούς.

Ο άσούματος καλούσε άπεγνωσμένα βοή-θεια, φωτοβολίδες ρίχθηκαν με την έλπία να προσελκύσουν κανένα πλοίο στον ρη-γίτη της καταστροφής. Παθητικές σκηνές διαφα-ματίστησαν στής οικογένειες Τζένβρου πατέρα και γυιού. Οι γονείς έδωσαν τη θέσι τους στα παιδιά των για να τα σώσουν από τον θάνατο. Αντίθετα με την αυτοθυσία αυτή, μέσα στην καμπίνα του όπου ήτανε κλεισμένοι, ο Τρε-μόν δείχτηκε ένας ανάνορος, ένας τυπικός.

—Βλέπεις τώρα, φώναξε ο Λαμπέρ στην γυναίκα του που έφευγε στην άγκαλιά του μισολιποθυμισμένη, τί άξίζει ο άνθρωπος των οποίων αγαπούσες. Έξ αιτίας του θα πεθάνω, θα πεθάνουμε όλοι μας.

Το πλοίο βυθίζονταν όλοένα περισσότερο. Άργά-άργά τα φώτα έβδυναν μέσα στο υπε-ρωκεάνειο και τα ούρλιασμα των επιβατών σκεπαζόνταν από τη θάλασσα που άναυαγι-μερικί επιβάτες γονατισμένοι στο κατάστρω-μα έψαλλαν στωικά τον εκκλησιαστικό ύμνο: «Απλησίστερα σε σένα, Θεέ μου».

Σε λίγο ή ύπέρτατη αυτή επίκλησις ξαφύ-σε στο βαθύ σκοτάδι που άπλώθηκε παντού.

Ο ήλιος άρχισε να ύψονεται σιγά-σιγά, με-στών γαληνεμένο ορίζοντα δεν φαινότανε καμμία άθρακα, κανένα πλοίο... Τίποτα... έντός από την γυνή άπεραντισμένη της κα-ταγάλανης θάλασσας...

Ο ΦΑΚΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Της προάλλες άκουσα ένα οικογενειαρχόν να εκ-φράζεται κατά το Συνε-δρίου προστασίας του παι-διού και έν γένει έναν-τιον όλης της κινήσεως που γίνεται για να κατα-λάβη ή κοινωνία ότι πρέ-πει να ενδιαφερθή για το παιδί. Άπό άπλη περιέ-ρχεια των ερώτησα ποιος ήτο ο λόγος αυτής της άδίκου καταφροσύ.

—Πώς θέλετε να μη καταφέρωμαι, κυρία μου, που άπήνησε. Θέλουν και ζητούν την προστασία του παιδιού, αλλά για μας τους γονείς τί κώνουν; Έχω τρία παιδιά και ό-ταν ζητώ να ένοικιάσω κανένα σπίτι με άπο-φύγουν οι ιδιοκτήται σπιτιών οά να είχα λέ-αν: «Έχετε παιδιά, दें ένοικιάζουμε το σπίτι μας σε οι-ονδήποτε παιδί».

—Πώς θέλετε να μη καταφέρωμαι, κυρία μου, που άπήνησε. Θέλουν και ζητούν την προστασία του παιδιού, αλλά για μας τους γονείς τί κώνουν; Έχω τρία παιδιά και ό-ταν ζητώ να ένοικιάσω κανένα σπίτι με άπο-φύγουν οι ιδιοκτήται σπιτιών οά να είχα λέ-αν: «Έχετε παιδιά, दें ένοικιάζουμε το σπίτι μας σε οι-ονδήποτε παιδί».

Χθες εις σχετικόν ερώτησιν ένός Ιδιο-κίτου, όστις με ερώτησε με θύρος άναμειντο-ποσά παιδιά έχω, του άπτήνησα θυμωμένος: «Έχω 18 παιδιά, θα σου δώσω τον λόγον ή έσπετε να σου ζητήσω την άδειαν;» Σας έ-ρωτω λοιπόν σε τί μας βοηθούν έμάς τους οι-κογενειαρχας όλοι αυτοί οι περιφημοί σύνδε-σμοι περί προστασίας παιδιού.

Δεν μπορώμε παρὰ ν' όμολογήσουμε ότι ο δικτητής οικογενειαρχής έχει δικιο να παρα-πονηται και πράγματι έσπετε να ληφθή κά-ποια μέριμνα κατά των ιδιοκτητών εκείνων που άνούνται να ένοικιάσουν το σπίτι τους σε οικογένειες που έχουν παιδιά.

Το ζήτημα αυτό είναι σπουδαιότατον και σημεϊοειμένον τούς άμφοδους να το συμπερι-λάβουν μεταξύ των άλλων θεμάτων που θα ά-παρτήσουν το Πανελλήνιον Συνέδριον προ-στασίας μητρότητας και παιδικών ήλμιαν.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Φυσικά το έπαινοφορά μπορεί να γίνει και από μαροκαίν, ή δε τελευταία λέξις της μό-δας σημεϊοεινέται όπως τα έπαινοφοράκια αυτά είναι άπληαγμένα για να είναι δο-σερή.

ΥΓΙΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Τώρα καθιερώθη στον τόπο μας το week-end ή για να εξελληνίσουμε: ή Σαββατοκύριακο. Για να το περσώμε όμως ειγάριστα είναι ά-παρτήτο να ξερώμε τί πρέπει να παίρνουμε μαζί μας στη βόλτα μας αν θέλουμε να περ-σώμε όμορφα το Σαββατοκύριακο είτε σε φι-λικό σπίτι στην έξοχή, είτε σε ξενοδοχείο, είτε και σε βουνό ή άεροθαλάσσια υπό σπηήν.

Πρέπει να έχουμε υπ' όψιν μας ότι δεν πρό-πει να έχουμε ούτε φορτωμένη την βαλίτσα μας με περιττά πράγματα ούτε όμως να μη έχουμε πάρη ό,τι θα μας κώνη την έστω και σύντομη διαμονή ειγάριστα.

Άπαραίτητα λοιπόν πλην του φορέματος που θα φορέσετε είναι μια όμματα, ντυτική ή πα-τζάμα, παντοφλίτσες, μια άλλοζιά άσπορό-ρονη, έν επί πλέον ξεύρος κάλτσες και ει δυ-νατόν ή βαλίτσα σας να έχη όλα τα χρειώδη της τουαλέτας: προσόνιον, σαπούνι, δου-τσες, όδοντόκαστα, κολώνια, αφρογγάρια κτλ. Όπως όποτε να είσθε ατάρακτοι και να μη έ-νοηλήτε τους φίλους σας που σας προσφέρουν φιλοξενία.

Δύο όφαιότατα σημειεί. Το ένα συμπλη-ρώνεται με σουέτερ μεταξινό μπλέ μαρέν.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Κουόπουλα κοκ-κινιστά.— Άφου κα-θαρίσουμε, πλύνουμε και ά-λατοπερσώμε τα κοτό-πουλά, τα κοκκινίσουμε σε μια κατσαρόλα με 2-3 κου-ταλιές βούτυρο. Άμα κοκ-κινισθούν τα βγάξουμε και βάζουμε στην κατσαρόλα 2-3 κουταλιές φιλοκομμένο κρεμμύδι και όταν τσιγα-ρισθή λίγο προσθέτουμε 2 κουταλιές άλευρι.

Όταν όλα γίνουν μια άλοιφή ρίχνουμε ένα ποτήριον λευκό άρεταινωτο κρασί, δυο ποτήρια νερό και ντυμάτα (πουρέ ή φρέσκο). Όταν λάβουν θάβαν τα περνούμε από το τρυπητό, την ξα-ναβάξουμε στην κατσαρόλα, βάζουμε μέσα και τα πουλά και άφίνομε να σιγοψηθούν.

Σερβίρουμε με πατάτες τηγανιτές ή πουρέ, κόπτοντες τα πουλά εις τέσσαρα κομμάτια το καθένα.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

“Αν σας προσφέρουν κάτι το όποιον θα έ-πρεπε να πληρώθη μόνον με χρήματα και दें θελήσουν να δεχθούν τότε επαφελιχθήτε να άναπαυώσετε την ευγένειαν προσφέροντες κάτι εις μέαν έορτήν ή το Νέον Έτος.”

Όταν στέλλετε δώρον να το τυλίγετε καλά και κομψά και να βάζετε μέσα εις το δέμα το έπισκεπτηρίον σας.

“Αν το φέρη το δώρον ο ίδιος ο προσφέρων, ο λαμβάνων πρέπει να έχη την λεπτότητα να άνοιξη το δέμα άμέσως και να θαυμάση το προσφερόμενον δώρον άκόμη και αν दें εί-ναι άπολύτως του γούστου του.”

Άλλως τε ή αξία έγκειται εις την σκέψιν του να προσφερθή δώρον και όχι εις το ίδιο δώρο και την σκέψιν αυτήν πρέπει να την έ-κτιμήσετε άναλόγως.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Δύο είναι οι τρόποι, με τους οποίους μπορεί κανείς να πολεμήση την παρυσιασία: ο ένας συνίσταται εις το να έπαυώση ν' άδυνατίση με μια κανονική διαίτα και ένα όλόκληρο σύ-στημα και όχι να μεταχειριστή θίμα μέσα που κάποτε μπορεί να έχουν και δυσάρεστα άποτε-λέσματα.

Συνιστάμεν δεδαιώς τον πρώτον τρόπον, αλλά πρέπει να ξερώτε ότι κάποτε χρειάζον-ται και δυο και τρία χρόνια δια ν' έπαυήση κανείς το ποθυμειον άποτέλεσμα και αν θέ-λετε να το έπαυήτε πρέπει να έχετε ύπομo-νην και θέλησιν.

Ή έπαυσις της διαίτης που θα σας συστή-σουμε στα έπόμενα φύλλον, είναι άσφαλής, μπορείτε να την άκολουθήσετε άφρόδως και περί του άποτελέσματος έγγινώται οι πλέον διάσημοι προσωπικότητες της λαοκρατικής έπα-στήμης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Φίλντν. Ένταύθα, Μόνον το πετρέλ Χάν όμειλει. Για το πρόσωπο άσπρισμα दें υπάχει κανένα φάρμακον.

Δα Διακτυλογράφον Λαρίσσης.— Είχαριστώ δια την έπιστολήν σας. Μόλις παρουσιασθήναι θα σας έχω υπ' όψιν.

Μέλ λ άνα. Άσπερα Θεσσαλονίκην.— Πρόκειται κατ' αμύνα να ιδωθή Κινηματο-γραφική Σχολή. Θα σας είδοπαίξω έν καιρό.

Ελ. Μ. π. ο., Κέρκυρα.— Εύχαριστώ δια σας όσως όποιαν πληροφορίαν μου έζητήστε.

Φ. ο. ν. τ. σ. κ. α. ν.— Θα άποταλήτε Δη-τροπόλεις ή Γεωργακόπουλον, κανένα συ-χρήν του όνόματός μου.

Ιδιότροπον. Προέβαν.— Τίποτε दें μαλακώνει τα μαλλιά, Σαπούν Μασσαλίας γνήσιον, κρέμαν Ροδαλίνην, σπόδρον Τοκαλόν. Για τα άλλα παρακολουθήτε δια γράφω κάθε εβδομάδα.

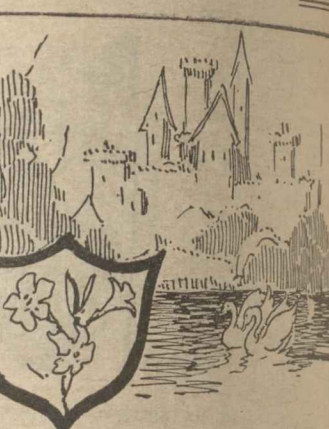
Κον. Ι. Τ.— Πάρετε Noy Liqueur Fowler και ένα φάρμακον και πάντε 6 σταγόνες το μεσημέρι και 6 το βράδυ πρό του φαγητού. Θα σας άφελήση πολύ.

Σ. Ν. Ν.— Ή άποστολία της Μαύλι Ντόδ διεφείσθη υπό της εταιρίας «Φύρος Νάσιοναλ», εις την όποιαν άντιτε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟΣ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΜΠΑΡΝΤΑΛΙΑΝ

Μά την στιγμή αυτή κάθε άλλο παρά την δύναμη του σκεφτόταν ο Κοντόσταυλος. Ήδη περισσότερο από μια φορά, είχε χωρήσει ως την πόρτα του γραφείου όπου είχαν εισαγάγει την γυναίκα.

Και πάντα, διποθοχωρούσε, χτυπώντας τα πόδια του με θυμό και συνέχιζε τον περιττό του στην μεγάλη αίθουσα των τιμών.

Τέλος, φάνηκε να παίρνει μιά απόφαση, ξεσπρωξε βίαια την πόρτα και μπήκε.

Στη μέση του γραφείου, η γυναίκα, όρθια, περίμενε. Είχε τοποθετήσει το κομμένο παδί της σε μία πολυθρόνα και, αβυσσική κοντά του, το κύτταξέ με μιά στοργή απέραντη...

Ο Κοντόσταυλος έκανε δυο βήματα, και στάθηκε εμπρός της, ξαφνώνοντας τα πυκνά φρύδια του.

Απότομα, τη ρώτησε :

—Τί θέλετε, κυρία ;

—Ένα είδος τρομακτικής αγωνίας συνέσπασε το κατάχλωμο πρόσωπο της γυναίκας που ψιθύρισε :

—Υψηλότερα...

—Ναι, είπε ο Κοντόσταυλος παό βάρβαρα ακόμα, δεν περιμένετε βέβαια έμένα, δεν είπ' έτσι ; Αντί του γιου που έλπιζατε ακόμα να γοητευτεί με γλυκόλογα, παρουσιάζεται ένας άμειλικτος πατέρας ! Και αυτό σας ταράζει πολύ, δεν είπ' έτσι ;

Η Γωάννα της Πιέννης ύψωσε προς τον Κοντόσταυλο το πονεμένο της πρόσωπο :

—Υψηλότερα, είπε με φωνή που έτρεμε, είναι αλήθεια ότι περιμένα να δω τον Φραγκίσκο... αλλά μία γυναίκα της γενιάς μου δεν μπορεί να ταχαχθή επειδή βρέθηκε μπροστά στον πατέρα του συζύγου της.

—Τού συζύγου σας ! μούγκρισε ο Κοντόσταυλος σφίγγοντας της γροθιάς του. Σας απαγορεύω να επαυαλήθε τον τίτλο αυτό ένοκπών μου ! Ο Φραγκίσκος μου τά διηγήθηκε όλα τη νύχτα αυτή. "Όλα, ακούστε το καλά ! Ξέρω πώς έσείε μ' ο πατέρας σας φωνήκατε αρκετά βίαιοι ώστε ν' αποστασείτε από το γινό μου ένα γάμο σε στιγμή αδυναμίας. Και τί γάμο, άλλος τε ! νυκτηρινό και ντροπασμένο σαν έγκλημα...

Μιά κραγή της Γωάννας τόν σταμάτησε. Καταπόρφυρη από αγανάκτηση, άλωσε το χέρι της με ένα κίνημα τόσο αξιοπερίεπς που ανάδειξε ακόμα περισσότερο την περιφρανή όμορφιά της.

—Λέτε ψέμματα, κύριε ! είπε με μιά ήρεμία παράξενη.

—Υψιστε οδρανέ ! Τί λέει αυτή εδώ ;

—Λέγω, κύριε, πώς έχετε μονάχα τη στολή ενός ευπατρίδου ! Λέγω πώς το στέμμα των άσπρων σας μαλλιών δεν θα σας προστάτευε, από το ράπισμα της εκδίκησης, αν ο πατέρας μου, που τόν δολοφονήσατε σιγά-σιγά, βρισκότανε κοντά μου. Λέγω πώς μιλάτε σε μιά γυναίκα που φέρει το όνομά σας, κύριε !...

Δεν είχε πιά το απλό αξιοπερίεπς ύφος μίας προσβεβλημένης γυναίκας. Έλεγε τά λόγια αυτά με μεγαλοστομία βασιλίσσας.

Ο Μονμορανσύ, έκπληκτος, κοκκίνισε, χλώμασε και φάνηκε να ταλαντεύεται μιά στιγμή αν έπρεπε να δώσει μιά διαταγή...

—Υστερα, την φωνήλα εκείνη στιγμή, νύνησε έναν παλμό η πέτρινη καρδιά του Μονμορανσύ !

Έκανε μιάν άκατάβριστη κίνηση σαν να πεί να πάει το παιδί και ρώτησε :

—Πώς τόν λένε ;

—Τήν λένε Λουίζα ! είπε η Γωάννα, κολλόμενη από στοργή μ' έλπιδα.

Ένας περιφρονητικός μορσασμός ζάρωσε τα χείλη του Κοντόσταυλου. Μιά κόρη !... Αυτό δεν λογαριαζότανε καθόλου στά μάτια του φρουδάρχη αυτού !... Τά χείρα του έπαισαν πάλι. Η Γωάννα ένοιωσε μιά παγεμένη νύνη να βαθαίνει στους ώμους της. Οπισπώρησε χλωμάζοντας, ενώ εκείνος έλεγε :

—Σας υπόσχομαι, κυρία, να σας άκουσε...

...τρος για τόν όποιο θάδινα τό αίμα μου αν πρόκειται να τού έμποδίσω και ένα άδικο μόνάχα !... Τήν αλήθεια αυτή, ύψηλότερα, πρέπει να την ακούσετε για την τιμή μου, για την εύτυχία του Φραγκίσκου, για την ζωή του άδούου πλάσματος που βρίσκεται κάτω από τήν στέγη σας την στιγμή αυτή... τού παλμού της άγάτης μας !

Κατάπληκτος άπ' την ευγένεια των κινήσεων και την θλίψη της φωνής της, μαγεμένος από τόση όμορφιά και τόση απλότητα, έποταγμένος από την αξιοπρέπεια και τη γρη της Γωάννας, ο γέρος Μονμορανσύ, για δεύτερη φορά, υποκλίθηκε.

—Μιλήστε λοιπόν, κυρία ! είπε.

Και συγχρόνως τά μάτια του στράφηκαν προς την μικρή Λουίζα που κοίμηταν.

Η Γωάννα άντελήφθηκε τό βλέμμα αυτό.

—Ενός μιλώσε έτσι, με μιά φωνή τόσο θλιμμένη, τόσο ραγιμένη που καταλάβαινε κανείς ότι πραγματικά η γυναίκα αυτή ήταν τελείως έξαντλημένη και είχε ανάγκη από λίγη εύσπλαχία, ο Μονμορανσύ σκεφτότανε.

Τό μάτι του σκοτεινάζε, η σκέψη του αδιάφορη για τό σπαραχικό αυτό δράμα, γύρευε καμιάν άπάτη...

—Σηκωθείτε, κυρία, είπε τέλος. Έχω πεισθή ότι λέτε την αλήθεια...

—Α ! φώναξε η Γωάννα με έξαψη, η Λουίζα σώθηκε !...

Η μητρική αυτή κραγή τάραξε μιά στιγμή την σκοτεινή ψυχή του πολεμιστού. Μά συνήθε άμυστος και ξανάρχισε :

—Αγνοούσα άλλωστε όλα αυτά που διηγήθηκαν για τόν γιό μου Έρρίκο. Ο Φραγκίσκος δεν μου άνέφερε τίποτα γι' αυτό (έλεγε ψέμματα) και λέγοντάς σας πρό όλίγου ότι τά ήξερα όλα έννοούσα μονάχα τόν μυστικό αυτό γάμο που με πρόσβάλλε βαρειά τόσο στην πατρική μου έξουσία όσο και στά οικογενειακά μυσς συμφρόντα. Ο γάμος αυτός είναι άδύνατος, κυρία !

—Ο γάμος αυτός, μιλώντας η Γωάννα πληγωμένη κατάκαρδα, δεν είναι ούτε δυνατός, ούτε άδύνατος : έχει γίνει. Αυτό είν' όλο !

—Ένα κίμα όργης φλόγισε τό πρόσωπο του Κοντόσταυλου. Λόγια σκληρά άνέβηκαν στά χείλη του : μά έδάμασε την όργη του, συγκατένευε τά λόγια του, γιατί η σκέψη του ήταν από σκληρή ακόμα.

Με μιά ήρεμία που έκανε την νέα γυναίκα ν' άνταρικήσει, τράβηξε από την τσέπη του δυο πατάριους και ξετύλιξε τόν ένα.

—Διάβαστε αυτό, είπε.

Η Γωάννα διάτρεξε τόν πατίριο μ' ένα βλέμμα. Έγινε κατάχαρη. Ένα οίγος τρώιου την κλώσισε και άνίκηση ν' άρθρώσει λέξι ή να ύψησει ένα παρόδον, έστρεψε προς τόν άμειλικτο πατέρα του Φραγκίσκου ένα από τά δάκρυματά εκείνα που οίχουν τ' άρνια στον χαοτικό όταν ύφονη τό μαχαίρι του.

Τό χαρτί δεν περιείχε παρά μερικες λέξεις που τελειωναν με την φράση την καθοριστική από τόν Φραγκίσκο 1ο.

—Ίδου ή γραμμένη αυτής : «Διατάσσεται ο...

—Εγώ θα βάλλω τόν βασιλέα να υπογράψει την διαταγή της φυλακίσεως του γιου μου !

Τό γλυκό φως κάποιας έλπίδας φώτισε την ψυχή της. Με τό υπερήφανο κίνημα που συνήθιζον όλες ή μπερές, πήρε στην άγκαλιά της τό χαριτωμένο πλάσματά, τό φίλο παρατεταμένο, και με μιά πονεμένη στοργή μ' ένα διακριμένο χαμόγελο, τό πρόσφερε στον τρομερό παππού.

—Ίσως, την φωνήλα εκείνη στιγμή, νύνησε έναν παλμό η πέτρινη καρδιά του Μονμορανσύ !

Έκανε μιάν άκατάβριστη κίνηση σαν να πεί να πάει το παιδί και ρώτησε :

—Πώς τόν λένε ;

—Τήν λένε Λουίζα ! είπε η Γωάννα, κολλόμενη από στοργή μ' έλπιδα.

Ένας περιφρονητικός μορσασμός ζάρωσε τα χείλη του Κοντόσταυλου. Μιά κόρη !... Αυτό δεν λογαριαζότανε καθόλου στά μάτια του φρουδάρχη αυτού !... Τά χείρα του έπαισαν πάλι. Η Γωάννα ένοιωσε μιά παγεμένη νύνη να βαθαίνει στους ώμους της. Οπισπώρησε χλωμάζοντας, ενώ εκείνος έλεγε :

—Σας υπόσχομαι, κυρία, να σας άκουσε...

—Ενός μιλώσε έτσι, με μιά φωνή τόσο θλιμμένη, τόσο ραγιμένη που καταλάβαινε κανείς ότι πραγματικά η γυναίκα αυτή ήταν τελείως έξαντλημένη και είχε ανάγκη από λίγη εύσπλαχία, ο Μονμορανσύ σκεφτότανε.

Τό μάτι του σκοτεινάζε, η σκέψη του αδιάφορη για τό σπαραχικό αυτό δράμα, γύρευε καμιάν άπάτη...

—Σηκωθείτε, κυρία, είπε τέλος. Έχω πεισθή ότι λέτε την αλήθεια...

—Α ! φώναξε η Γωάννα με έξαψη, η Λουίζα σώθηκε !...

Η μητρική αυτή κραγή τάραξε μιά στιγμή την σκοτεινή ψυχή του πολεμιστού. Μά συνήθε άμυστος και ξανάρχισε :

—Αγνοούσα άλλωστε όλα αυτά που διηγήθηκαν για τόν γιό μου Έρρίκο. Ο Φραγκίσκος δεν μου άνέφερε τίποτα γι' αυτό (έλεγε ψέμματα) και λέγοντάς σας πρό όλίγου ότι τά ήξερα όλα έννοούσα μονάχα τόν μυστικό αυτό γάμο που με πρόσβάλλε βαρειά τόσο στην πατρική μου έξουσία όσο και στά οικογενειακά μυσς συμφρόντα. Ο γάμος αυτός είναι άδύνατος, κυρία !

—Ο γάμος αυτός, μιλώντας η Γωάννα πληγωμένη κατάκαρδα, δεν είναι ούτε δυνατός, ούτε άδύνατος : έχει γίνει. Αυτό είν' όλο !

—Ένα κίμα όργης φλόγισε τό πρόσωπο του Κοντόσταυλου. Λόγια σκληρά άνέβηκαν στά χείλη του : μά έδάμασε την όργη του, συγκατένευε τά λόγια του, γιατί η σκέψη του ήταν από σκληρή ακόμα.

Με μιά ήρεμία που έκανε την νέα γυναίκα ν' άνταρικήσει, τράβηξε από την τσέπη του δυο πατάριους και ξετύλιξε τόν ένα.

—Διάβαστε αυτό, είπε.

Η Γωάννα διάτρεξε τόν πατίριο μ' ένα βλέμμα. Έγινε κατάχαρη. Ένα οίγος τρώιου την κλώσισε και άνίκηση ν' άρθρώσει λέξι ή να ύψησει ένα παρόδον, έστρεψε προς τόν άμειλικτο πατέρα του Φραγκίσκου ένα από τά δάκρυματά εκείνα που οίχουν τ' άρνια στον χαοτικό όταν ύφονη τό μαχαίρι του.

Τό χαρτί δεν περιείχε παρά μερικες λέξεις που τελειωναν με την φράση την καθοριστική από τόν Φραγκίσκο 1ο.

—Ίδου ή γραμμένη αυτής : «Διατάσσεται ο...

πονητικά... Μιλήστε λοιπόν κυρία χωρίς όρδο και ενόχτες μου την αλήθεια αυτή που θέλετε να μάθω.

Η Γωάννα κατάλαβε πώς ο δεσμός που σχηματιζότανε μεταξύ αυτής και του Μονμορανσύ έπασσε σε μιά στιγμή.

—Αλλά μία γυναίκα που άγατά κρύβει μέσ' στην καρδιά της μία τέτοια δύναμη που κάνει έναν άντρα ν' άπορη. Συγκέντρωσε όλο τό θάρρος της και άπεφάσισε να δικαιωθεί στά μάτια του πατέρα του Φραγκίσκου.

Με φωνή που έμοιαζε σαν τραγουδι, γλυκό και δυνατό μαζί, διηγήθηκε της πρώτες συναντήσεις της με τόν Φραγκίσκο, την άκαταμάχητη άγάπη που τούς έσπρωχνε τόν ένα στον άλλο, την έξομολόγηση του έρωτός των, ύστερα τό σφύλιμα, ύστερα τόν νυκτηρινό γάμο, της άπειλής τού Έρρίκου, την γέννηση της Λουίζας, και τέλος τό φρικαστικό μαρτύριο που σπάραξε την καρδιά της ως γυναίκας και ως μητέρας...

Τά είχε όλα, χωρίς να παραλείψει τό παραμυθό ο γέρο Μονμορανσύ την άκουσε χωρίς να ή μιά λέξη με πρόσωπο άπαθές και παγερό.

Η Γωάννα σάπασε, τρέμοντας. Τό φλογερό βλέμμα της μάταια ζήτησε να βρή κάποια σγκήνη στα μάτια του Κοντόσταυλου.

Με μιά κίμα άπελπισίας, άρρισε τόν έαυτό της να πέσει στά γόνατα και ένωσε τά χείρια της, ενώ προσπαθούσε να συγκράτηση τούς λημυδός που την συντάραζαν...

—Υψηλότερα, βλέπω ότι δεν σας έπεισα ! Αντισταμένη ! δεν κατάδρθονα να δω τόν τόνό της αλήθειας. Και όμως, όραζόμια ότι είν' όλη την αλήθεια... τό όραζόμια στην ψυχή μου... θα τό όραζόμια στο Ευαγγέλιο... ή μάλλον, όρίστε, τό όραζόμια στο κεφάλι της κόρης μου !... Δεν πιστεύετε βέβαια, ύψηλότερα, πώς θάβει να έπαύσοι μιά κατάρα στην μικρούλα μου Λουίζα ; "Όχι, δεν είν' έτσι ;... Τότε λοιπόν, γιατί δεν με πιστεύετε... γιατί σιωπάτε ;... "Όχι ύψηλότερα ! είν' ό ο πατέρας του Φραγκίσκου... ή Λουίζα είναι έγγονή σας... λυπηθήτε λίγο την μητέρα ! Και πραγματικά, σας βεβαιώνω, δεν άντεχο πιά...

—Ενός μιλώσε έτσι, με μιά φωνή τόσο θλιμμένη, τόσο ραγιμένη που καταλάβαινε κανείς ότι πραγματικά η γυναίκα αυτή ήταν τελείως έξαντλημένη και είχε ανάγκη από λίγη εύσπλαχία, ο Μονμορανσύ σκεφτότανε.

Τό μάτι του σκοτεινάζε, η σκέψη του αδιάφορη για τό σπαραχικό αυτό δράμα, γύρευε καμιάν άπάτη...

—Σηκωθείτε, κυρία, είπε τέλος. Έχω πεισθή ότι λέτε την αλήθεια...

—Α ! φώναξε η Γωάννα με έξαψη, η Λουίζα σώθηκε !...

Η μητρική αυτή κραγή τάραξε μιά στιγμή την σκοτεινή ψυχή του πολεμιστού. Μά συνήθε άμυστος και ξανάρχισε :

—Αγνοούσα άλλωστε όλα αυτά που διηγήθηκαν για τόν γιό μου Έρρίκο. Ο Φραγκίσκος δεν μου άνέφερε τίποτα γι' αυτό (έλεγε ψέμματα) και λέγοντάς σας πρό όλίγου ότι τά ήξερα όλα έννοούσα μονάχα τόν μυστικό αυτό γάμο που με πρόσβάλλε βαρειά τόσο στην πατρική μου έξουσία όσο και στά οικογενειακά μυσς συμφρόντα. Ο γάμος αυτός είναι άδύνατος, κυρία !

—Ο γάμος αυτός, μιλώντας η Γωάννα πληγωμένη κατάκαρδα, δεν είναι ούτε δυνατός, ούτε άδύνατος : έχει γίνει. Αυτό είν' όλο !

—Ένα κίμα όργης φλόγισε τό πρόσωπο του Κοντόσταυλου. Λόγια σκληρά άνέβηκαν στά χείλη του : μά έδάμασε την όργη του, συγκατένευε τά λόγια του, γιατί η σκέψη του ήταν από σκληρή ακόμα.

Με μιά ήρεμία που έκανε την νέα γυναίκα ν' άνταρικήσει, τράβηξε από την τσέπη του δυο πατάριους και ξετύλιξε τόν ένα.

—Διάβαστε αυτό, είπε.

Η Γωάννα διάτρεξε τόν πατίριο μ' ένα βλέμμα. Έγινε κατάχαρη. Ένα οίγος τρώιου την κλώσισε και άνίκηση ν' άρθρώσει λέξι ή να ύψησει ένα παρόδον, έστρεψε προς τόν άμειλικτο πατέρα του Φραγκίσκου ένα από τά δάκρυματά εκείνα που οίχουν τ' άρνια στον χαοτικό όταν ύφονη τό μαχαίρι του.

Τό χαρτί δεν περιείχε παρά μερικες λέξεις που τελειωναν με την φράση την καθοριστική από τόν Φραγκίσκο 1ο.

—Ίδου ή γραμμένη αυτής : «Διατάσσεται ο...

—Ενός μιλώσε έτσι, με μιά φωνή τόσο θλιμμένη, τόσο ραγιμένη που καταλάβαινε κανείς ότι πραγματικά η γυναίκα αυτή ήταν τελείως έξαντλημένη και είχε ανάγκη από λίγη εύσπλαχία, ο Μονμορανσύ σκεφτότανε.

Τό μάτι του σκοτεινάζε, η σκέψη του αδιάφορη για τό σπαραχικό αυτό δράμα, γύρευε καμιάν άπάτη...

—Σηκωθείτε, κυρία, είπε τέλος. Έχω πεισθή ότι λέτε την αλήθεια...

—Α ! φώναξε η Γωάννα με έξαψη, η Λουίζα σώθηκε !...

Η μητρική αυτή κραγή τάραξε μιά στιγμή την σκοτεινή ψυχή του πολεμιστού. Μά συνήθε άμυστος και ξανάρχισε :

—Αγνοούσα άλλωστε όλα αυτά που διηγήθηκαν για τόν γιό μου Έρρίκο. Ο Φραγκίσκος δεν μου άνέφερε τίποτα γι' αυτό (έλεγε ψέμματα) και λέγοντάς σας πρό όλίγου ότι τά ήξερα όλα έννοούσα μονάχα τόν μυστικό αυτό γάμο που με πρόσβάλλε βαρειά τόσο στην πατρική μου έξουσία όσο και στά οικογενειακά μυσς συμφρόντα. Ο γάμος αυτός είναι άδύνατος, κυρία !

—Ο γάμος αυτός, μιλώντας η Γωάννα πληγωμένη κατάκαρδα, δεν είναι ούτε δυνατός, ούτε άδύνατος : έχει γίνει. Αυτό είν' όλο !

—Ένα κίμα όργης φλόγισε τό πρόσωπο του Κοντόσταυλου. Λόγια σκληρά άνέβηκαν στά χείλη του : μά έδάμασε την όργη του, συγκατένευε τά λόγια του, γιατί η σκέψη του ήταν από σκληρή ακόμα.

Με μιά ήρεμία που έκανε την νέα γυναίκα ν' άνταρικήσει, τράβηξε από την τσέπη του δυο πατάριους και ξετύλιξε τόν ένα.

—Διάβαστε αυτό, είπε.

Η Γωάννα διάτρεξε τόν πατίριο μ' ένα βλέμμα. Έγινε κατάχαρη. Ένα οίγος τρώιου την κλώσισε και άνίκηση ν' άρθρώσει λέξι ή να ύψησει ένα παρόδον, έστρεψε προς τόν άμειλικτο πατέρα του Φραγκίσκου ένα από τά δάκρυματά εκείνα που οίχουν τ' άρνια στον χαοτικό όταν ύφονη τό μαχαίρι του.

Τό χαρτί δεν περιείχε παρά μερικες λέξεις που τελειωναν με την φράση την καθοριστική από τόν Φραγκίσκο 1ο.

—Ίδου ή γραμμένη αυτής : «Διατάσσεται ο...

—Ενός μιλώσε έτσι, με μιά φωνή τόσο θλιμμένη, τόσο ραγιμένη που καταλάβαινε κανείς ότι πραγματικά η γυναίκα αυτή ήταν τελείως έξαντλημένη και είχε ανάγκη από λίγη εύσπλαχία, ο Μονμορανσύ σκεφτότανε.

Τό μάτι του σκοτεινάζε, η σκέψη του αδιάφορη για τό σπαραχικό αυτό δράμα, γύρευε καμιάν άπάτη...

—Σηκωθείτε, κυρία, είπε τέλος. Έχω πεισθή ότι λέτε την αλήθεια...

—Α ! φώναξε η Γωάννα με έξαψη, η Λουίζα σώθηκε !...

Η μητρική αυτή κραγή τάραξε μιά στιγμή την σκοτεινή ψυχή του πολεμιστού. Μά συνήθε άμυστος και ξανάρχισε :

—Αγνοούσα άλλωστε όλα αυτά που διηγήθηκαν για τόν γιό μου Έρρίκο. Ο Φραγκίσκος δεν μου άνέφερε τίποτα γι' αυτό (έλεγε ψέμματα) και λέγοντάς σας πρό όλίγου ότι τά ήξερα όλα έννοούσα μονάχα τόν μυστικό αυτό γάμο που με πρόσβάλλε βαρειά τόσο στην πατρική μου έξουσία όσο και στά οικογενειακά μυσς συμφρόντα. Ο γάμος αυτός είναι άδύνατος, κυρία !

—Ο γάμος αυτός, μιλώντας η Γωάννα πληγωμένη κατάκαρδα, δεν είναι ούτε δυνατός, ούτε άδύνατος : έχει γίνει. Αυτό είν' όλο !

—Ένα κίμα όργης φλόγισε τό πρόσωπο του Κοντόσταυλου. Λόγια σκληρά άνέβηκαν στά χείλη του : μά έδάμασε την όργη του, συγκατένευε τά λόγια του, γιατί η σκέψη του ήταν από σκληρή ακόμα.

Με μιά ήρεμία που έκανε την νέα γυναίκα ν' άνταρικήσει, τράβηξε από την τσέπη του δυο πατάριους και ξετύλιξε τόν ένα.

—Διάβαστε αυτό, είπε.

Η Γωάννα διάτρεξε τόν πατίριο μ' ένα βλέμμα. Έγινε κατάχαρη. Ένα οίγος τρώιου την κλώσισε και άνίκηση ν' άρθρώσει λέξι ή να ύψησει ένα παρόδον, έστρεψε προς τόν άμειλικτο πατέρα του Φραγκίσκου ένα από τά δάκρυματά εκείνα που οίχουν τ' άρνια στον χαοτικό όταν ύφονη τό μαχαίρι του.

Τό χαρτί δεν περιείχε παρά μερικες λέξεις που τελειωναν με την φράση την καθοριστική από τόν Φραγκίσκο 1ο.

—Ίδου ή γραμμένη αυτής : «Διατάσσεται ο...

—Ενός μιλώσε έτσι, με μιά φωνή τόσο θλιμμένη, τόσο ραγιμένη που καταλάβαινε κανείς ότι πραγματικά η γυναίκα αυτή ήταν τελείως έξαντλημένη και είχε ανάγκη από λίγη εύσπλαχία, ο Μονμορανσύ σκεφτότανε.

Τό μάτι του σκοτεινάζε, η σκέψη του αδιάφορη για τό σπαραχικό αυτό δράμα, γύρευε καμιάν άπάτη...

—Σηκωθείτε, κυρία, είπε τέλος. Έχω πεισθή ότι λέτε την αλήθεια...

—Α ! φώναξε η Γωάννα με έξαψη, η Λουίζα σώθηκε !...

Η μητρική αυτή κραγή τάραξε μιά στιγμή την σκοτεινή ψυχή του πολεμιστού. Μά συνήθε άμυστος και ξανάρχισε :

—Αγνοούσα άλλωστε όλα αυτά που διηγήθηκαν για τόν γιό μου Έρρίκο. Ο Φραγκίσκος δεν μου άνέφερε τίποτα γι' αυτό (έλεγε ψέμματα) και λέγοντάς σας πρό όλίγου ότι τά ήξερα όλα έννοούσα μονάχα τόν μυστικό αυτό γάμο που με πρόσβάλλε βαρειά τόσο στην πατρική μου έξουσία όσο και στά οικογενειακά μυσς συμφρόντα. Ο γάμος αυτός είναι άδύνατος, κυρία !

—Ο γάμος αυτός, μιλώντας η Γωάννα πληγωμένη κατάκαρδα, δεν είναι ούτε δυνατός, ούτε άδύνατος : έχει γίνει. Αυτό είν' όλο !

—Ένα κίμα όργης φλόγισε τό πρόσωπο του Κοντόσταυλου. Λόγια σκληρά άνέβηκαν στά χείλη του : μά έδάμασε την όργη του, συγκατένευε τά λόγια του, γιατί η σκέψη του ήταν από σκληρή ακόμα.

Με μιά ήρεμία που έκανε την νέα γυναίκα ν' άνταρικήσει, τράβηξε από την τσέπη του δυο πατάριους και ξετύλιξε τόν ένα.

—Διάβαστε αυτό, είπε.

Η Γωάννα διάτρεξε τόν πατίριο μ' ένα βλέμμα. Έγινε κατάχαρη. Ένα οίγος τρώιου την κλώσισε και άνίκηση ν' άρθρώσει λέξι ή να ύψησει ένα παρόδον, έστρεψε προς τόν άμειλικτο πατέρα του Φραγκίσκου ένα από τά δάκρυματά εκείνα που οίχουν τ' άρνια στον χαοτικό όταν ύφονη τό μαχαίρι του.

Τό χαρτί δεν περιείχε παρά μερικες λέξεις που τελειωναν με την φράση την καθοριστική από τόν Φραγκίσκο 1ο.

—Ίδου ή γραμμένη αυτής : «Διατάσσεται ο...

—Ενός μιλώσε έτσι, με μιά φωνή τόσο θλιμμένη, τόσο ραγιμένη που καταλάβαινε κανείς ότι πραγματικά η γυναίκα αυτή ήταν τελείως έξαντλημένη και είχε ανάγκη από λίγη εύσπλαχία, ο Μονμορανσύ σκεφτότανε.

Τό μάτι του σκοτεινάζε, η σκέψη του αδιάφορη για τό σπαραχικό αυτό δράμα, γύρευε καμιάν άπάτη...

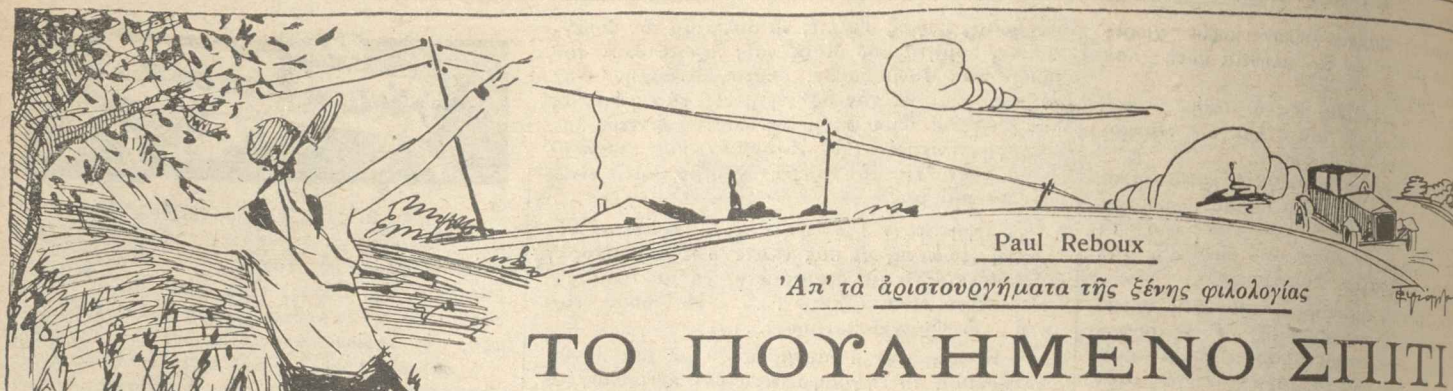
—Σηκωθείτε, κυρία, είπε τέλος. Έχω πεισθή ότι λέτε την αλήθεια...

—Α ! φώναξε η Γωάννα με έξαψη, η Λουίζα σώθηκε !...

Η μητρική αυτή κραγή τάραξε μιά στιγμή την σκοτεινή ψυχή του πολεμιστού. Μά συνήθε άμυστος και ξανάρχισε :

—Αγνοούσα άλλωστε όλα αυτά που διηγήθηκαν για τόν γιό μου Έρρίκο. Ο Φραγκίσκος δεν μου άνέφερε τίποτα γι' αυτό (έλεγε ψέμματα) και λέγοντάς σας πρό όλίγου ότι τά ήξερα όλα έννοούσα μονάχα τόν μυστικό αυτό γάμο που με πρόσβάλλε βαρειά τόσο στην πατρική μου έξουσία όσο και στά οικογενειακά μυσς συμφρόντα. Ο γάμος αυτός είναι άδύνατος, κυρία !

—Ο γάμος αυτός, μιλώντας η Γω

Paul Reboux

'Αν' τὰ ἀριστουργήματα τῆς ξένης φιλολογίας

ΤΟ ΠΟΥΛΗΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Ἡ μηχανὴ ἔκανε μερικά τραντάγματα, ὅπως ἓνα πουλὶ πὸν σφαδάζει ἀκόμα πρὶν ξεφυγήσῃ! Ἐπειτα σταμάτησε.

Ὁ Ζὰκ Ρομπέρτε κατέβηκε καὶ ἀνοίξε τὸ καπὼ. Δὲν ἦταν ὅμως μεγάλος τεχνίτης στὰ ζητήματα τῆς μηχανουργικῆς καὶ ὅλοι του οἱ κόποι πῆγαν χαμένοι. Ἡ νύχτα ἐσπερτο γοργά. Τὶ νὰ κάνῃ; Ὡς τὸ σημεῖο αὐτὸ τοῦ δυστυχίσματος, κρατοῦσε τὸ βολάν ὀνειροπολῶντας. Ὁ δρόμος πὸν ἔφερε ἀπὸ τὸ Σάν στὸ Παρίσι ἦταν ὀλίσκος. Τὸν ἐγνώριζε ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια πὸν δὲν ἀκοιζότανε πιά γιὰ τὰ χωριά μὲ τὰ ὅποια ἦταν πλαισιωμένος. Μὰ τώρα ἡ ἀνάγκη νὰ βρῇ μὴ στέγγω ὥσπου νὰ περιμένῃ τὸ φῶς τῆς ἐπομένης γινότανε ἐπιτακτικὴ.

Κύτταζε ὀλόγυρά του, καὶ μέσα στὸ μισοσκόταδο τοῦ φάνηκε πὸς ἀναγνώρισε γινώριμες σιλουέτες. Μερικά διήματα πάνω στὸ δρόμο, ἓνα ἀγρόκτημα δεξιά, ἡ ἀρχὴ κάποιου χωριοῦ ἀριστερά... Μὰ ναι... Βρισκότανε στὸ Μονταμπρύ.

Μονταμπρύ!... Τ' ὄνομα αὐτὸ τοῦ θυμίζε τὰ παιδικὰ του χρόνια, τὰ νεῖατά του. Στὸ Μονταμπρύ βρισκότανε, στῆς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα, ὁ πύργος πάνω στῆς πελοῦς τοῦ ὁποῖου εἶχε παῖξει στὸ διάστημα τῆς ἐφηλικίας του ἡλικίας. Στὸ Μονταμπρύ εἶχε παῖξει, ἀπὸ δέκα μέχρι δεκαοκτὼ χρόνων ἀλησμόνητες παρτίδες τένις, ἐκεῖ διασκεδάζε τόσο χαρούμενα, ἐκεῖ ἔβριχε μὲ τὸ κότάρ του πάνω στὸν Σηκουάνα, ἐκεῖ εἶχε ρεμβάζει ὥρες ὀλόκληρες κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, κάτω ἀπὸ τὰ ψηλὰ δένδρα, ἐκεῖ αἰσθάνθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἀγάπην νὰ εἰσπνῇ μέσα στὴν ψυχὴ του.

Τὴν ἰδιοκτησία αὐτὴ ἀναγκάστηκε νὰ τὴν πούλησιν μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια. Ἐνοίωσε τότε κάτι σὰν σπαραγμὸ. Τοῦ φαινότανε πὸς εἰκοσι χρόνια τῆς ζωῆς του τοῦ εἶχανε ἀφαιρεθῇ μ' ἓνα χτύπημα. Τὰ χτήματα μποροῦν νὰ ξεπληρωθοῦν. Μὰ τέτοιες λύσεις δὲν μποροῦν νὰ γίνουν ὑλικὸ ἀντιτάξιμο.

Τώρα ἡ νύχτα ἀπλόωνε ὀλότρελα καὶ ἡ κατάστημα ἄρχισε νὰ γίνεται ἀνησυχητικὴ. Δὲν ὑπῆρχε οὔτε ξενοδοχεῖο, οὔτε πανδοχεῖο στὰ περίχωρα. Τὸ χωριουδάκι αὐτὸ δὲν εἶχε παρὰ μικροσκοπικὰ φτωχῶν ἀνθρώπων. Ἐκαστὸ μέτρο πὸν πέρα, ὁ πύργος...

Μὰ ὁ πύργος αὐτὸς εἶχε ἀγορασθῇ ἀπὸ ἓνα βιομήχανο παριζιάνο ἕναν καλοκάγαθο ἄνθρωπο μὲ τρόπους ἄλλους καὶ τραγεῖς συγχρόνως, πὸν ἔπαυσε ἅπαν σίγουρα κανένας νεόπλουτος. Ὁ Ζὰκ δὲν εἶχε καμμίαν ὁρεὶ νερὴν σὲ ἐπαφὴ μ' αὐτὸν τὸν ἀγρόικο, ἐγκαταστημένο χάρις στὰ λεφτά του μέσα στὴν παλιὰ καὶ ἀγαπημένη του κατοικία.

Προχώρησε ὡς τὴν γαλλία. Τὸ κουνδοῦνι ἀντήχησε μακρόσυρτα μέσα στὴν ἀποκοιμισμένη αὐλὴ. Ἐνας ὄρθος ἀπὸ γαλότητες, ἓνα φανάρι πὸν ταλαντεύεται:

— Ποῖος εἶναι αὐτοῦ τέτοια ὥρα;
— Ὁ Ζὰκ... Ὁ Ζὰκ Ρομπέρτε...
— Ὁ κύριος Ζὰκ!

Καὶ νὰ πὸν ὁ μπάραπα Μποτώ συγκινεῖται, μιλεῖ μὲ μὴ φωνὴ γεμάτη τρυφερότητα, μπάει μέσα τὸν Ζὰκ. Μὴ σκόλλα καταφθάνει γυροβιάζοντας καὶ τὰ χανγίσματα τῆς μεταβάλλονται σὲ κραυγὲς χαρᾶς...

— Ἐλάτε λοιπὸν μέσα, κύριε Ζὰκ, εἶπε ὁ μπάραπα-Μποτώ.

Ἐπειτα ἀπὸ σύντομες ἐξηγήσεις, ὁ μπά-

μπα-Μποτώ μὲ ὕψος ἐπιτακτικὸ, ἀποφασί-κώθηκε νωρίς. Πῆγε στὸ δάσος. Ὅλα μὴν-
ζει:

— Ὁ κοιμηθῆτε ἐδῶ, κύριε Ζὰκ; Τ' ἀφεν-
τικά λείπουν. Ὁ ξαναβῆτε τὸ δωμάτιό
σας. Ἐξέρετε τίποτα δὲν ἔχουν ἀλλάξει ἐκεῖ
μέσα. Ὁ θάσαστε στὸ σπῆτι σας. Τὶ μεγάλη εὐ-
τυχία γιὰ μᾶς πὸν σὰς ξαναβλέπουμε! Ἄν
ἐξέρετε πὸς φορὲς μιλάμε γιὰ σὰς!

Καὶ ὁ Ζὰκ ὁδηγεῖται μέσα στὸ σπῆτι. Τὸ
ἡλεκτρικὸ ζωηρεῖο τὸ δωμάτιο. Ἐμφανικά
πέντε χρόνια ζωῆς ἐξαφανίζονται. Μέσα στὸ
σπῆτι, πὸν πούληθηκε ἐπιπλωμένο, γεμάτο
ἀρχαία μπιμπλὸ, ἐστέμπες, παραπεσμένα
ἐποχῆς Ντερεκτουάρ, ὅλα τὰ εἶχαν σεβασθῇ,
τὰ εἶχαν ἀφήσει στὴ θέσι τους. Ὁ Ζὰκ δὲν
μπορεῖ νὰ πιστέψῃ πὸς εἶχαν περάσει τόσα
χρόνια, καὶ ὅτι καινούργιοι ἰδιοκτήτες εἶχαν
ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ μέσα.

Σφαλῶ τὰ μάτια του καὶ ὅλη ἡ περασμέ-
νη ζωὴ περνᾷ μπροστά του.

— Ὁ πλάγιαστε μέσα στὸ δωμάτιό σας,
κύριε Ζὰκ, ἐπιμένει ὁ μπάραπα Μποτώ. Ὁ
Ζὰκ ἀσυχώρητο νὰ σὰς διώξουν ἀπὸ τὸ σπῆτι
ὅπου ζῆσατε τόσα χρόνια!

Ἄφηνται νὰ ἐγκατασταθῇ. Ἐτοιμάζοντε τὸ
κρεβάτι—τὸ κρεβάτι του!—τὴν τουαλέτα-
τα—τὴν τουαλέτα του!—Τὸν σερβίρουνε νὰ
φάῃ στὴν τραπέζια, πὸν ἄλλοτε εἶχαν ἀντι-
λαλῆσει τόσο καιρὸ ἀπὸ ξενονόστα γέλοια—ἡ
ἀδελφὴ του, τὰ ξαδέλφια του, οἱ φίλοι του!
Ἀναθυμῆθηκε τὰ ἀγλάδια, ὡς καὶ τὸ τυρὶ
πὸν τ' ἀγοράζοντε σ' ἓνα ἀγρόκτημα τὸν πε-
ριχώρων. Καὶ ξαναβρίσκει στὴ σάλα τὸ φω-
τεῖγ του, ἐκπλύνεται ἀναπαυτικά καὶ σφαλ-
νᾷ τὰ μάτια: ὅλη ἡ περασμένη ζωὴ του περ-
νᾷ μπροστά του.

Ἐναβῶντε κοντὰ σ' ἄλλα τὸν παιδικὸ του
ὕπνο. Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ἓνας ἥλιος σκεπασμέ-
νος μὲ μὴ ἀχνορόδινη οὐχίλη διέγραφε τῆς
μάζας τὸν δένδρον τοῦ πάρκου, ψηλὰ γκρι-
ζες σιλουέτες, πὸν τῆς χροῖσιναν πὸν καὶ
πὸν μερικά φθινοπωρινὰ φύλλα. Ὁ Ζὰκ ση-

— Ὁ κοιμηθῆτε ἐδῶ, κύριε Ζὰκ; Τ' ἀφεν-
τικά λείπουν. Ὁ ξαναβῆτε τὸ δωμάτιό
σας. Ἐξέρετε τίποτα δὲν ἔχουν ἀλλάξει ἐκεῖ
μέσα. Ὁ θάσαστε στὸ σπῆτι σας. Τὶ μεγάλη εὐ-
τυχία γιὰ μᾶς πὸν σὰς ξαναβλέπουμε! Ἄν
ἐξέρετε πὸς φορὲς μιλάμε γιὰ σὰς!

Καὶ ὁ Ζὰκ ὁδηγεῖται μέσα στὸ σπῆτι. Τὸ
ἡλεκτρικὸ ζωηρεῖο τὸ δωμάτιο. Ἐμφανικά
πέντε χρόνια ζωῆς ἐξαφανίζονται. Μέσα στὸ
σπῆτι, πὸν πούληθηκε ἐπιπλωμένο, γεμάτο
ἀρχαία μπιμπλὸ, ἐστέμπες, παραπεσμένα
ἐποχῆς Ντερεκτουάρ, ὅλα τὰ εἶχαν σεβασθῇ,
τὰ εἶχαν ἀφήσει στὴ θέσι τους. Ὁ Ζὰκ δὲν
μπορεῖ νὰ πιστέψῃ πὸς εἶχαν περάσει τόσα
χρόνια, καὶ ὅτι καινούργιοι ἰδιοκτήτες εἶχαν
ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ μέσα.

— Κύριε, ἐγὼ...

Μὰ ὁ ἄλλος τὸν διέκοψε ἀπότομα:

— Ὁραῖο εἶναι τοῦτο... Φτάνω ἀπὸ τὸ
Παρίσι. Μπαίνω μὲ τὸ κλειδί μου... Φω-
τίζω... Κανένας... Μπαίνω στὸ σπῆτι... Σὰς
πλάγιαστε ἐκεῖ μέσα... Τὶ θάσας; Μὴ πὸν
δικαίωμα;

Τέλος ὁ Ζὰκ κατέρωθε νὰ μιλήσῃ γιὰ
τὸ λάστιχο τοῦ αυτοκινήτου, γιὰ τὸ βρέξι-
μα τὴν ὑποδοχὴ τὸν ἐπισκεπτή, γιὰ...

Ὁ Κλοκεμὲν ἄλλαξε ἀμέσως ὅρα:

— Ἀ! βέβαια, ἔχετε δικαίωμα. Τώρα σὰς
ἐναγωνοῖζω... Ἐν τούτῃ περιπτώσει ἄλλα
τὸ πράγμα... Ἐπρεπε νὰ μοῦ τὸ πῆτε ἑαυτοῦ
Κάνετε πολὺ καλὰ... Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιον θέ-
νω ἂν ἤμουνα ἐδῶ!... Πρέπει νὰ μὲ συγ-
γνώριστε κύριε... Μὰ ἔλατε στὴ θέσι μου!...

Εἶχατε δικαίωμα νὰ ἀνακτήσετε λιγὰ καὶ αὐτὸ
πὸν μοῦ εἶχατε πούλησει, ἐξ' ὅσων εἶπε τὸ
πέτερεφαν ἡ περιστάσεις... Δὲν πρέπει νὰ ἐπὶ
σῆτε νὰ φύγετε, ἀπαντᾷτε μάλιστα...

Ἦρθα ἐδῶ νὰ συναντήσω κάποιον ἀρχιτεκ-
τονα... Μείνετε λοιπὸν νὰ προμηθευτοῦμαι
μαζὶ!...

Ὁλοσπρόγυλλος καὶ εὐγενικός, ὁ πὸν
πλουτος αὐτὸς ἦταν μὴ καλὴ καρδιά. Ὁ Ζὰκ
γιὰ μὴ στιγμὴ αἰσθάνθηκε τὸν πειρασμὸν νὰ
τοῦ τὰ ἐξουλογηθῇ ὅλα: Τὴν συγκίνησε τὸ
τὴν λύπη του, τῆς ἀνανήσει τοῦ παλαιό-
τος... Μὰ ὁ ἐξαιρετος αὐτὸς ἀνθρώπος εἶπε
ὁ ἀφέντης ὅλων αὐτῶν τῶν ἀναμνησμάτων, ὅ-
ναι ὁ νοικοκύρης! Εἶναι ὁ νικητής!...

— Μὰ συγχωρεῖτε, κύριε... Μὰ ἡ στιγμὴ
μου εἶναι μετοχρῆμε... Ἀυτοματὰ παραπα-
λῶ!...

— Τόσο τὸ χειρότερο! Λοιπὸν παραπα-
λῶ!...

Ὁ κ. Κλοκεμὲν γελῶντας, Ὁ Ζὰκ ἦταν
δασανισμένος ἀπὸ τόσες συγκινήσεις. Τὰ δά-
κρυά του ἦταν ἑτοιμα νὰ κολήσουνε ὅταν
περνοῦσε τὴ γαλλία γιὰ νὰ ξαναγυρῇ στὸ
αὐτοκίνητο.

Τὸ αυτοκίνητο διορθώθηκε ἀμέσως!

Καὶ τὸ ἴδιο ἐκείνο βράδυ, ἡ περὶ αὐτοῦ
Κλοκεμὲν, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ, πὸν
ἐνθ' ὁ σύζυγός της δὲν εἶχαν ἐπιστρέψῃ καὶ
μὴ ἀπὸ τὸν ἀπὸγόνου τους, ἓνας ἀνδοκί-
της ἔφερε στὸ σπῆτι της, στὸ Παρίσι, ὡς πρὸς
συγγνώμης ἀπὸ τὸν φιλοξενούμενο μὴς ἑα-
δῶς, τὸν ὁποῖον δὲν ἤξευρε καθόλου, τρα-
τάφυλλα, τριαντάφυλλα, ἀπειρα τριαντά-
φυλλα...

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑΤΑ

— Ἐνέ, τί θέλεις; Τί μὲ ρωτᾷς; Τί βλέ-
πεις σὲ μένα καὶ σκυθρωπάς; Γιατί μὲ
κατὰς ἐστὶ παρῆνα; Δὲν πιστεύω νὰ σὲ
πειράξω... Ἐδῶ, στὸν μακροῦ γαλλοῦ τὸ
προχωροῦσε ἡ ὥρα, τὸ τοπὸ ξαναγεννιέται
ἀργά-ἀργά, σὲ μὴ ἀποθῶμι πορφυρὸ καὶ
σαπφείρου. Τοῦ φαινόταν πὸν μὴς πὸν
ἐμπαινε στὴ ζωὴ!

— Ὡ! Ἐκεῖ κάτω!

Ὁ Ζὰκ στράφηκε. Ἐνας χανγῆς ἄν-
θρωπος τὸν φώναζε, μὲ μὴ ἐπιτακτικὴ φωνή.
— Τί θέλετε δω-πέρα; ρώτησε ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ Ζὰκ πλησίασε. Ἀντιμέτωπος τὸν καί-
ρὸ ἐκείνο πρόσωπο, τὰ λαμπρὰ ἐκείνα μά-
τια. Πὸν τᾶξε δὴ αὐτὰ τὰ χαρκτηριστικά.
Ἀ! στὸν συμβολαιογράφου, τὴν ἡμέρα τῆς
πώλησεως. Εἶναι ὁ κ. Κλοκεμὲν, ὁ ἰδιο-
κτήτης.

— Κύριε, ἐγὼ...

Μὰ ὁ ἄλλος τὸν διέκοψε ἀπότομα:

— Ὁραῖο εἶναι τοῦτο... Φτάνω ἀπὸ τὸ
Παρίσι. Μπαίνω μὲ τὸ κλειδί μου... Φω-
τίζω... Κανένας... Μπαίνω στὸ σπῆτι... Σὰς
πλάγιαστε ἐκεῖ μέσα... Τὶ θάσας; Μὴ πὸν
δικαίωμα;

Τέλος ὁ Ζὰκ κατέρωθε νὰ μιλήσῃ γιὰ
τὸ λάστιχο τοῦ αυτοκινήτου, γιὰ τὸ βρέξι-
μα τὴν ὑποδοχὴ τὸν ἐπισκεπτή, γιὰ...

Ὁ Κλοκεμὲν ἄλλαξε ἀμέσως ὅρα:

— Ἀ! βέβαια, ἔχετε δικαίωμα. Τώρα σὰς
ἐναγωνοῖζω... Ἐν τούτῃ περιπτώσει ἄλλα
τὸ πράγμα... Ἐπρεπε νὰ μοῦ τὸ πῆτε ἑαυτοῦ
Κάνετε πολὺ καλὰ... Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιον θέ-
νω ἂν ἤμουνα ἐδῶ!... Πρέπει νὰ μὲ συγ-
γνώριστε κύριε... Μὰ ἔλατε στὴ θέσι μου!...

Εἶχατε δικαίωμα νὰ ἀνακτήσετε λιγὰ καὶ αὐτὸ
πὸν μοῦ εἶχατε πούλησει, ἐξ' ὅσων εἶπε τὸ
πέτερεφαν ἡ περιστάσεις... Δὲν πρέπει νὰ ἐπὶ
σῆτε νὰ φύγετε, ἀπαντᾷτε μάλιστα...

Ἦρθα ἐδῶ νὰ συναντήσω κάποιον ἀρχιτεκ-
τονα... Μείνετε λοιπὸν νὰ προμηθευτοῦμαι
μαζὶ!...

Ὁλοσπρόγυλλος καὶ εὐγενικός, ὁ πὸν
πλουτος αὐτὸς ἦταν μὴ καλὴ καρδιά. Ὁ Ζὰκ
γιὰ μὴ στιγμὴ αἰσθάνθηκε τὸν πειρασμὸν νὰ
τοῦ τὰ ἐξουλογηθῇ ὅλα: Τὴν συγκίνησε τὸ
τὴν λύπη του, τῆς ἀνανήσει τοῦ παλαιό-
τος... Μὰ ὁ ἐξαιρετος αὐτὸς ἀνθρώπος εἶπε
ὁ ἀφέντης ὅλων αὐτῶν τῶν ἀναμνησμάτων, ὅ-
ναι ὁ νοικοκύρης! Εἶναι ὁ νικητής!...

— Μὰ συγχωρεῖτε, κύριε... Μὰ ἡ στιγμὴ
μου εἶναι μετοχρῆμε... Ἀυτοματὰ παραπα-
λῶ!...

— Τόσο τὸ χειρότερο! Λοιπὸν παραπα-
λῶ!...

Ὁ κ. Κλοκεμὲν γελῶντας, Ὁ Ζὰκ ἦταν
δασανισμένος ἀπὸ τόσες συγκινήσεις. Τὰ δά-
κρυά του ἦταν ἑτοιμα νὰ κολήσουνε ὅταν
περνοῦσε τὴ γαλλία γιὰ νὰ ξαναγυρῇ στὸ
αὐτοκίνητο.

Τὸ αυτοκίνητο διορθώθηκε ἀμέσως!

Καὶ τὸ ἴδιο ἐκείνο βράδυ, ἡ περὶ αὐτοῦ
Κλοκεμὲν, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ, πὸν
ἐνθ' ὁ σύζυγός της δὲν εἶχαν ἐπιστρέψῃ καὶ
μὴ ἀπὸ τὸν ἀπὸγόνου τους, ἓνας ἀνδοκί-
της ἔφερε στὸ σπῆτι της, στὸ Παρίσι, ὡς πρὸς
συγγνώμης ἀπὸ τὸν φιλοξενούμενο μὴς ἑα-
δῶς, τὸν ὁποῖον δὲν ἤξευρε καθόλου, τρα-
τάφυλλα, τριαντάφυλλα, ἀπειρα τριαντά-
φυλλα...

Κι' ἐγὼ;

Ὁ Ζὰκ, μακρόντα ἀγαπημένη, ὅταν πᾶν-
τα δυστυχισμένοι, ὅταν κλαῖναι ἀπὸ τὸν χαλὸ
σου, καὶ πάντα θάλασσα νὰ σκορπῇ ὀλό-
δοσα τοῦτοῦτοῦτοῦτοῦτοῦτοῦτοῦτοῦτοῦτοῦτο
σου, θυμίζοντας τοῦ τὴν δύστυχη ἀγάπην μας.
Καὶ κάποτε, τὰ φεγγαρόλουστα βράδια, ὅταν
ὁ πόνος ἀδάστατος θὰ φωνεῖται καὶ θὰ θε-
λῇ νὰ μὲ πνίξῃ, τότε θὰ κατεβαίνω ἀπ' ἡ-
λῆσιν καὶ μὴ πνίξῃ, τότε θὰ ἀπλῶναι τὰ χέρια
ἀγαπημένη μας θῆσι, θ' ἀπλῶναι τὰ χέρια
μου σ' ἱκεσία, ψιθοῖόντας τ' ὄνομά σου...
Μὰ ἐπὶ δὲν θὰ μ' ἀκούς, φτωχεῖά μου φίλη,
μικροῦλα γαμμένη ἀγαπημένη.

Εἶσαι τόσο μακρὰ... Τόσο...

Εἶσαι τόσο μακρὰ... Τόσο...

Εἶσαι τόσο μακρὰ... Τόσο...

ΑΣ ΉΤΑΝ!

Ἄθελα σέρνεται ἡ ψυχὴ
σκλάβος στὸ λογισμό σου
— σκλάβος δεμένος κίονα
μὲ κρύφτες ἀλυσίδες...
Ἄς ἦταν νὰ μὴν τύχαινα
στὸν δρόμο τὸ δικό σου,
ἀπὸ ποτὲ δὲν μοῦδωσες
παρηγοριὰς ἐλπίδες.

Κι' ὅμως, μοῦ παίρνεις τὴν καρδιά,
τὴν σκέψιν, τὴν ζωὴ μου...
Ὡ! σὲ μισῶ! Σὲ Σέβανε
χρωστῶ κάθε μου πόνο
κι' ὅμως ἀν' ἀπορῶναι νὰ δῇς
θαθεῖά μέσ' στὴν ψυχὴ μου.
Θάβλεπες πὸς καὶ τὴν χαρὰ
ἀπὸ σένα ἐλπίζω μόνο!

Ὡ! χάρισέ μου μὴ στείμῃ
τὴν πρώτη μου γαλήνη,
ἡ κάθε με δολοχῆρο
στὴν ὀλὸν τῆς ματιᾶς σου.
Ἄς ἦταν ἡ νεότης μου
σὰν τὸ κερί νὰ σόβῃ
καὶ νᾶλῳνε στὴ θέρη τῆς
τὰ χρόνια τῆς καρδίας σου...

ΕΥΤΥΧΗΣ Γ. ΕΛΛΗΝΟΓΛΑΚΗΣ

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ

Μέσ' στὴ θαμπὴ ἄγχα τῶν περασμένων
μου διακρίνω τὰ γλυκὰ γαλανά σου ματάκια,
πύσαν δυὸ ἥλιοι φωτεροὶ στὰ σκοτάδια τῆς
καρδίας μου, καὶ τὰ ἐκείνη μαλλίαινα πὸν σὲ
στεφάνωναν μ' ἓνα ὀλόγυρο στέμμα. Ἀκόμα
θυμάμαι τῆς σεληνόφωτης ματιάς σου, ὅταν
ἐπαιζες, ἀγαλλισμένοι σαιγὰ, κατεβαίναμε σ' ἡ-
ρωτικό, καὶ ἐκεῖ ἐδιδίκατο σὲ μὴ ἐκστασι
ἐρωτικῆς—εὐτυχίας ἀκούσαμε τὸν ἐλᾶφο
φλοῖσο τοῦ κυματός, πὸν ἐρῶνταν νὰ εἰσέλθῃ
—μουτικὸς ἰατρὴς—τὴ γαλάνη καρὰ του.
Εἰκαστε τότε εὐτυχισμένοι. Ἡ πονεμένη
καρδίε μας λαχταροῦσαν ἕναν κόσμο, ἰδανί-
κὸ, ὑψηλὸ, τέλειον. πὸν νὰ μὴ φτάνῃ σ' αὐτὸν
τίποτε τὸ βέβηλο, ἕναν κόσμο ὀνόμας, πὸν
νὰ τὸν χαροῦμαστε βυθισμένοι σ' ἓνα γλυκὸ
κι' ἀτέλειωτο μεθύσι.

Μὰ ἡ Μοῖρα δὲν θέλησε... Κι' ἡ δυστυχία
ζηρῶντας μᾶς πλησίασε. Καὶ κάποτε—τὸ
θυμάμαι καὶ κλαῖω—ἓνα βράδυ Γενναϊοῦ-
κο, πὸν ὁ βορρῆς ἔξω θογγούσε καὶ τὰ πα-
ραθυροῦλά ἐτοῖζαν πένθημα, ἓνα ἀγγελοῦ-
πῆρε τὴν ψυχούλα σου, καὶ πέταξε γοργά
φερόντας τὴν ψηλὰ στὸ ἀπειρο...

Κι' ἐγὼ;
Ὁ Ζὰκ, μακρόντα ἀγαπημένη, ὅταν πᾶν-
τα δυστυχισμένοι, ὅταν κλαῖναι ἀπὸ τὸν χαλὸ
σου, καὶ πάντα θάλασσα νὰ σκορπῇ ὀλό-
δοσα τοῦτοῦτοῦτοῦτοῦτοῦτοῦτοῦτο
σου, θυμίζοντας τοῦ τὴν δύστυχη ἀγάπην μας.
Καὶ κάποτε, τὰ φεγγαρόλουστα βράδια, ὅταν
ὁ πόνος ἀδάστατος θὰ φωνεῖται καὶ θὰ θε-
λῇ νὰ μὲ πνίξῃ, τότε θὰ κατεβαίνω ἀπ' ἡ-
λῆσιν καὶ μὴ πνίξῃ, τότε θὰ ἀπλῶναι τὰ χέρια
ἀγαπημένη μας θῆσι, θ' ἀπλῶναι τὰ χέρια
μου σ' ἱκεσία, ψιθοῖόντας τ' ὄνομά σου...
Μὰ ἐπὶ δὲν θὰ μ' ἀκούς, φτωχεῖά μου φίλη,
μικροῦλα γαμμένη ἀγαπημένη.

Εἶσαι τόσο μακρὰ... Τόσο...

Εἶσαι τόσο μακρὰ... Τόσο...

Εἶσαι τόσο μακρὰ... Τόσο...

ΑΠ' ΟΤΙ ΕΙΠΩΘΗΚΕ

Ἦταν ἡ ὥρα πὸν πάνω στὸν οὐρανὸ ἀνοί-
γουνε μικρὰ, φεγγερά παραθυράκια, καὶ ἀπὸ
κεῖ γιλιόδες γλυκὰ νάνων εἰχνοῦν περιέργες
ματιές κάτω στὸ δάσος, στὸν κάμπο καὶ στῆς
θαλασσοπέδες.

Μὴ τέτοια ὥρα ἦταν πὸν εἰσώθησαν κά-
ποια λόγια... Πὸν τὰ φώναζε, μέσα στὴν
ἡσυχία τοῦ βράδυ, ἓνας ἀνθρώπος στερη-
μένος ἀπὸ δόξα καὶ ἔρωτα γιὰ νὰ ἀκούσῃ
κάποια φαντασμένη κοπέλλα.

Πῆρε τὸ χέρι τῆς γυναίκας μέσα στὸ δικό
του καὶ μίλησε ἔτσι:

— Βλέπεις, ἀγαπούλα μου; Τίποτ' ἄλλο
πιά δὲν ἔχουμε νὰ πούμε. Οἱ δρόμοι μας χω-
ρίζουν ἐδῶ γιὰ νὰ μὴν ἀνταμωθοῦν ποτὲ
πιά! Ὁ,τι εἶπα νὰ πὸν τᾶκουσε μονάχα ἐσὺ,
κι' ἀκόμη μοῦδες ὅτι

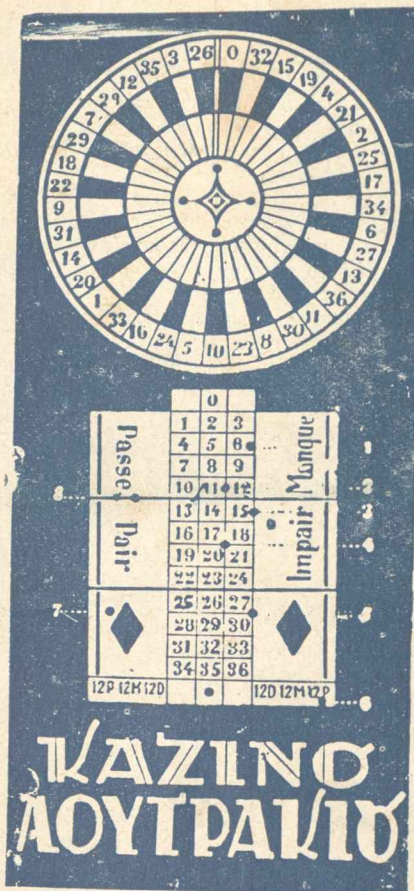
ΡΟΥΛΕΤΑ

Καθημερινῶς
τακτικὴ συγκοινωνία
μὲ αὐτοκίνητα πολυτελείας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΖΙΝΟΥ

Πλατεία Κάνιγγος

Τηλέφωνον 68 — 36

ΜΠΑΚΑΡΑΣ

Τὸ εἰδικὸν πολυτελὲς
λαμηγὸν MANNA ἐκ
λεῖ καθ' ἡμέραν τὴν συ
κοινωνίαν Λουτρακίου.

Ἀναχώρησις ἐκ Πει-
ραιῶς (Ὁρολόϊ) . . .

Σιδηροδρομικῶς Κάθε Σάββατον **ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ** ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 5 μ. μ. ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ 5,45 μ. μ.
ΚΕΝΤΡΟΝ ΑΝΑΨΥΧΗΣ — ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΤΕΛΕΙΟΝ

Τὸ Καζίνο Λουτρακίου λειτουργεῖ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ ἐπιχειρηματίου κ. Χ. Περιχάρου.
Εἰς τὸ Καζίνο συγκεντρώνεται καθημερινῶς ὅλη ἡ ἀριστοκρατία.

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΟΔΕΡ-
ΝΩΝ ΚΟΣΤΟΥΜΙΩΝ ΚΑΙ
ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΕΙΔΩΝ ΛΟΥΤΡΟΥ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

K O S M O S

23 ΣΤΑΔΙΟΥ 23

